

2 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Ülkemizde Demokrasiye Geçişin Tek Yolu İşçi Sınıfı Önderliğinde Demokratik Halk Devrimidir!

12 Eylül askeri faşist cuntası "sivilleşme" operasyonunda en önemli adımlardan biri olan 6 Kasım seçimlerini sahneledi.

Verilen resmi rakamlara göre seçim sonuçları şöyle:

Seçmen sayısı	Katılan/Oran	Katılmayan /Oran	Geçerli oy/Oran	Geçersiz oy/Oran
19 740 500	18 214 104 %92.27	1 536 396 %7.73	17 328 785 %95.14	875 319 %4.86

Verilen 17 milyon 328 bin 785 geçerli oyun partiler arasında dağılımı ise şöyle:

	Oy sayısı	Oranı	Çıkardığı milletvekili
Anavatan Partisi	7 823 827	%45.15	211
Halkçı Parti	5 277 689	%30.46	117
MDP	4 032 046	%23.27	71
Bağımsız	195 164	%01.12	-

Bu seçim sonuçları, yapılan seçimler büyük bir sahtekarlık olmasına rağmen, yine de üzerinde durulması gereken; gelişmeler; halk yığınlarının eğilimleri; hakim sınıfların çeşitli kesimleri arasındaki siyasi dalaşmalar hakkında önemli ipuçları veren sonuçlardır. Şimdi kısaca bunlar üzerinde duralım.

6 KASIM SEÇİM SAHTEKARLIĞIYLA ASKERİ FAŞİST CUNTA "SİVİLLEŞME" OPERASYONUNDA ÖNEMLİ BİR ADIM ATMIŞTIR. ASKERİ FAŞİST CUNTAYA "SİVİL" PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKESİ GEÇİRİLMESİ KONUSUNDA 6 KASIM SEÇİMLERİ CUNTA AÇISINDAN KAZANÇ OLMUŞTUR.

6 Kasım seçimleri sonuçlarında en önemli olgulardan biri, kuşkusuz, bu seçimlerin bu şekli ile de olsa, cunta açısından fazla zarar vermeden gerçekleştirilmiş olmasıdır. Askeri faşist cunta bütün dünya kamuoyunun gözü önünde kendi koyduğu kurallar çerçevesinde burjuva anlamda bile demokrasinin D'sinden söz edilemeyeceği seçim sahtekarlığını sahneye koymuş; tehditle, baskı ile, ceza korkusu ile seçime katılma hakkı olanların %92'sinden fazlasını sandık başına götürmüş; ve izin verdiği üç partiden birine oy attırmayı geniş ölçüde başarmıştır.

(Devamı s. 2'de)

İÇİNDEKİLER

12 EYLÜL 83'TE SPARTAKÜS OPORÜNİZMİ	s.16
"MAYIS" BİLDİRGESİNİN ELEŞTİRİSİ ÜZERİNE	. . s.22
"MAYIS" BİLDİRGESİNE ELEŞTİRİ s.25
AÇLIK GREVLERİ REFORMİST BATAĞIN YAYGINLIĞININ İŞARETİ OLDU s.33

Bu kuşkusuz Cunta açısından kazanılmış önemli bir başarıdır. Ve onların planlarına uygun bir sonuçtur. Nitekim Cunta şefi Evren seçimin hemen ertesinde özellikle bu zorla katılım oranı üzerinde çokça durarak bunu seçimlerin demokratikliğini, ve "demokrasiye dönüşü" gösteren bir demagoji malzemesi olarak kullanmıştır. Aslında şartlar gözönüne alındığında katılma oranının Anayasa oylaması sahtekarlığına eş bir düzeyde yüksek olması, hiçbir şekilde seçimlerin demokratikliğinin bir ifadesi, ya da "demokrasiye dönüş"ün vb. bir ifadesi değildir. Seçime katılma oranının bunca yüksek olmasının birçok nedeni vardır.

Bunlar arasında kuşkusuz en başta, burjuva parlamentarizminin ülkemizde geniş kitleler açısından siyasi anlamda zamanını doldurmuş olduğu gelmektedir. Geniş kitleler henüz parlamenter demokratik maskeli bir faşizmi, açık faşizme tercih etme; ehven-i şeri seçme ötesine geçecek bilinç seviyesinde değildir.

Ama sorun salt bu değildir. Bunun yanında gerek Anayasa reformu sahtekarlığında; gerekse 6 Kasım seçimlerinde; katılmayı — 12 Eylül öncesi seçimlere oranla — "rekor" denecek düzeyde yüksek tutan önemli bir faktör "zor"dur. Askeri faşist cunta, "seçim vatandaşlık görevidir" demagojisi ile sandık başına gitmeyi zorunlu kılmış; sandığa gitmeyenlere para-hapis cezası tehdidini Demokles'in kılıcı gibi yığınların başı üzerine asmıştır.

Buna rağmen 1,5 milyonu aşkın seçmenin sandık başına gitmemiş olması, ve bu sandık başına gitmeyişin belli bölgelerde — mesele deprem bölgesinde — daha büyük boyutlar da olması; cuntanın sözcülerinin seçim cezası konusunda "af" önerisini gündeme getirmeleri sonucunu doğuran küçümsemeyecek bir sonuçtur. Ama bu sonucu küçümsemek ne kadar yanlışsa, şimdi sahte tüyler takınıp bütün bu 1,5 milyon kişiyi; artı seçime katılması engellenen 1,5 milyon kişiyi; artı 18-21 yaş dilimi arasındaki kişileri sanki bilinçli boykot tavrı takınmış veya takına cakmış gibi göstermek de o kadar yanlıştır. Gerçek odur ki, seçime katılma hakkı olup da katılmayanların çok küçük bir bölümü bu katılmamayı faşist düzeni protestonun **bilinçli bir ifadesi** olarak yapmıştır. Kim bu gerçeği görmüyorsa hayal aleminde yüzüyor demektir.

Askeri faşist cunta açısından bu seçimin "başarı"sı yalnızca onun cunta tarafından önceden ilan edilen zaman dilimi içinde gerçekleştirilmiş olması; ve bu seçimlerde katılımın cuntanın istediği ve zorla dayattığı biçimde yüksek olması ile bitmiyor. Bunun ötesinde bu seçimler cunta açısından ikinci bir "başarı"nın da ifadesi oldu. O da bu seçimlerde önceki — özellikle

devrimci çevreler içindeki — bütün tahminlerin tersine (Bu tahminler içinde biz de vardık. Biz de seçimlerde ortaya çıkandan çok daha fazla geçersiz oy bekliyorduk) **geçersiz oyların** oranının düşük olmasıdır. Bilindiği gibi, seçimler öncesinde cunta hakim sınıfların 12 Eylül öncesi sivil siyasi temsilcilerinin AP-CHP gibi iki ana parti çevresinde kümelenen kesimlerine karşı kesin tavır almış, onların seçimlere katılmasını engellemiştir.

Bunun üzerine eski AP ve CHP'nin kadroları ve onların sözcüleri açıkça boş oy verme propagandasına başladılar. "Cuntaya karşı muhalefet" cephesinin (!!!) bu şekilde **geçişmesi (!)** üzerine (Dev-Sol dışında, ve en son elimize geçen 'Aleviistan'cı "Kızıl Yol" dışında) **bütün** oportünist-revizyonist cephe seçimlerde "boş oylarla" cuntaya iyi bir ders vermenin (!) hesapları içinde — öyle ya, AP ve CHP tabanı zaten çantada keklikti — "boş oy" verme çağrısı yapma kervanına katıldılar. Onlara göre verilen boş oylar (ve bazılarına göre, boş oylar artı sandığa gitmeyenler!) cuntaya karşı olmanın ifadesi olacaktı! Bu hesaba bakılırsa Cunta 6 Kasım seçimlerinde büyük bir zafer kazandı!

AP'nin ve CHP'nin ve tüm oportünist-revizyonist cephenin çağrılarına rağmen geçersiz oyun 875 000 olması, bunların önemli bir bölümünün — her seçimde %2-3 arasında geçersiz oy, bu yönde çağrı yapılmadığı halde, yanlışlık sonucu ortaya çıkmaktadır — yapılan çağrı sonucu değil, yanlışlık — yanlışlık sonucu olduğu bilindiğinde, gerçekte Cunta açısından bu seçimin **esas başarısıdır**. Kuşkusuz bütün oportünist-revizyonist cephenin tam da "boş oy"u Cuntaya evet ya da hayır demenin bir aracı olarak gösterme gürültüsünü etmiş olmaları da bu "başarı"yı önemli hale getirmektedir.

Esasında **bu sonuç** AP ve CHP'nin doğru dan örgütlü kesim dışında bu partilere doğrudan bağlı bir seçmen kitlesine sahip olmadığını; AP ve CHP'nin uzun süreli engellenmesi halinde bu partilerin temsil ettiği **siyasal eğilimdeki** seçmenlerin pratik olarak olmayan; seçimlere katılmayan, teşkilatları önemli ölçüde zayıflamış ve dağıtılmış bu partiler yerine; var olan ve kendilerine en yakın gördükleri partiye yöneleceklerini göstermiştir.

Türkiye'de örgütsüz yığınlar şu anda şu veya bu partinin değil, şu veya bu **siyasi eğilimin** savunucusu durumundadır. Bu durum, parlamentarizmin geniş kitleler açısından siyasi olarak zamanını doldurmuş olduğu gerçeği ile birleştiğinde; kitleler — eski AP ve CHP'li de olsalar — bu partilerin pratik olarak seçime katılmadıkları bir ortamda kendilerine en yakın partiye oylarını vermeyi; "boş oy" vermeye tercih et

mişlerdir.

AP ve CHP'nin son anda "boş oy" vermekten vazgeçip taraftarlarını şu veya bu partiyi desteklemeye çağırdıklarını varsayıp, bu olguyu mesela menşevik İKK'nın yaptığı gibi "Ecevit ve Demirel'in fendi cuntayı yendi" şeklinde yorumlamak; AP ve CHP'nin örgütlü gücünü olduğundan fazla abartmaktır. Bunu yapanlar bu seçimlerde hüsrana uğradıkları gibi, bundan böyle de burunlarını yere sürtmeye devam edeceklerdir. **Bu anlamda 6 Kasım seçimleri Cunta açısından, "boş oy" çağrısı yapanlara karşı kazanılmış bir zaferdir.** Eğer uzun süre AP ve CHP'nin ve onların devamlarının devre dışı tutulması durumu sürerse, yeni kurulan partilerin eski partilerin oylarını muhafaza etmesi mümkündür. İşte seçimler sonrasında eski AP'nin devamı DYP'yi, ve eski CHP'nin bir kesiminin devamı SODEP'i, bir diğer kesiminin sürdürücüsü "Demokratik Sol" partileşme hareketini hızlı davranmaya iten sebep budur.

KASIM SEÇİMLERİ TAM OLARAK CUNTANIN İSTEDİĞİ SONUÇLARI DA VERMEDİ ANAVATAN PARTİSİNİN TEK BAŞINA İKTİDAR OLMASI CUNTANIN GÖNLÜNDE YATAN ASLAN DEĞİLDİ

Yukarıda cunta açısından 6 Kasım seçimlerinin hangi noktalarda "başarı" olduğunu ortaya koymaya çalıştık. Ama bu söylediklerimiz 6 Kasım seçim sonuçlarının değerlendirilmesinde madalyonun yalnızca bir yanındır. Madalyonun öbür yanında 6 Kasım seçim sonuçlarında cuntanın "başarı"sını gölgeleyen; ve onun bir anlamda aldığı **ilk önemli yenilgi** anlamına gelen bir olgu vardır. O da cuntanın bu seçim sonuçlarında kendi istediği tabloyu bulamamasıdır.

Cuntanın seçim sonuçlarından istediği ve beklediği tablo, MDP'nin tek başına iktidar olması, en kötü halde Ulusu başbakanlığında bir MDP-HP, MDP ANA P, ya da "milli" koalisyondu. Askeri faşist cunta bu şekilde "12 Eylül ruhunda" icraatin kesintisiz devamının en iyi biçimde mümkün olduğunu düşünüyordu. Her ne kadar 6 Kasım seçimlerine yalnızca cuntanın yüksek müsaadelerine mazhar(!) partiler katılıyordu ise de, her ne kadar bir dizi kanunla askeri faşist cuntanın seçimler sonrasında sivilleşmiş biçimde —hükümet kim olursa olsun— devamı garanti altına alınmış olsa da; MDP cuntanın iktidar olmasını istediği parti idi.

Faşist cunta, Anayasa referandumunun sonuçlarından yola çıkarak, askeri faşist cuntanın bizzat kitleler içinde onun "seçin" dediği partiyi seçtiren bir desteğe, tabana sahip olduğunu düşünüyordu. Bunun için de cuntanın başı Evren seçimlerden iki gün önce yaptığı radyo-televizyon konuşmasında ismini ver-

meden MDP'nin seçilmesi yönünde çağrı yaptı. İsmi vermeden ANAPartiyeye karşı uyarıda bulundu. Cunta böylece MDP'nin seçim zaferini kendisinin onaylanmasının; MDP dışındaki partilerin seçim zaferini bir anlamda cuntaya karşı olmanın ifadesi olması haline kendisi getirdi.

Cunta, Anayasa oylamasında verilen %90 üzerindeki "evet"e güveniyordu. Ama bu "evet"lerin çok önemli bir bölümünün aslında yalnızca cuntanın "can güvenliği"ni sağlama demagojisine verildiğini; devletin sürmesine ve rildiğini vs. hesaplamıyordu. Yanlış hesap sandıktan döndü! MDP, cuntanın beklediğinin tersine, baştan değil sondan birinci oldu! "Erken öten horuz"un sesi kesildi. Yığınlar önemli ölçüde cuntanın koyduğu sınırlar içinde, cuntanın bütün faaliyetlerini değil, yalnızca belli faaliyetlerini desteklediklerini gösterdiler. Çoğunluk açık bir biçimde kendi ni cuntadan en uzakta gösteren, en "sivil" gösteren partiye oyunu verdi. AP'nin ve MSP'nin tabanı, DP'nin dar olan tabanı, CHP'nin tabanının bir kesimi "cuntaya" karşı olduğunu ANA P'ye oy vermekle gösterdi.

Açıktır ki ANA P de cuntanın izni ile kurulmuş bir partidir. Ve askeri faşist cunta ile "Devletin bekası"(!) gibi hayati konular da arasında herhangi bir çelişme yoktur. ANA P cuntanın izni ile seçimlere katılmıştır. Bu yüzden onun "faşist cuntaya karşı" bir parti olmadığı; tersine onun bir partisi olduğu olgudur. Bunun olgu olduğu kadar, ANA P'nin, iktidar olarak cuntanın gönlünde yatan aslan olmadığı, onun esas tercihinin MDP yönünde olduğu da olgudur. ANA P'ye akan oyların önemli bir bölümü, bu parti seçimler sırasında Cuntaya en uzak görülen parti olarak ortaya çıkması ile; ve cuntanın son anda tercihinin açık ortaya koyması ile ona akmıştır. **Bu anlamda ANA P'nin seçim zaferi, MDP'nin şahsında geniş kitlelerin cuntaya karşı duyduğu tepkinin bir ifadesidir.**

Aynı şekilde HP'nin ikinci parti olması, MDP'den 1 200 000 fazla oy alması da; HP'ye MDP iktidarında sözde "sol muhalefet"(!) rolünü düşünen Cunta açısından bir fiyaskodur. Görünen, CHP'nin geleneksel tabanının çok önemli bir kesiminin, "koyunun olmadığı yerde keçiye Abdurrahman Çelebi" dediği; bu partiye oy verdiğidir. Bu oylar da bir anlamda cunta ya tepkinin bir ifadesidir. Açıktır ki HP'ye de oy verenlerin niyetinden bağımsız olarak, HP "cunta partisi" olma niteliğini korumaktadır.

o Sonuç olarak, ANA P'nin hükümet kuracak
o bir çoğunluğu seçimler sonucu sağlaması; HP
o nin ikinci parti olması; MDP'nin seçimin
o gerçek kaybedicisi olması, seçimlerin cun-
o ta açısından beklenmeyen, istenmeyen bir so-
o nucu; Cuntanın halk yığınları içinde pek ge-
o niş tabanı olmadığının ve ona duyulan tep-
o kinin bir ifadesidir.

Cuntanın açıkça arka çıktığı partinin %23

lük oy oranı, onun kitle desteğinin en uçta-ki ifadesidir. Denebilir ki, Evren'in açıklaması sonrasında MDP'ye verilen oylar "ödünç oy" olmaktan çıkmış, onun tabanının bir anlamda en uçtaki net ifadesi haline gelmiştir. Bu taban içinde MHP'nin 1 milyonun üzerindeki oy tabanının da olduğu unutulmamalıdır. İş te cuntanın kitle tabanı budur! Ama kitle tabanının zayıflığı, Cuntanın önümüzdeki dönemde de iktidar olacağı gerçeğini, iktidarın namlunun ucundan çıktığı gerçeğini, namluların bugün cunta tarafından kontrol edildiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

**CUNTA SEÇİMLERDE ALDIĞI YENİLGİYİ
"BAŞARI" DİYE SATMAYA ÇALIŞIYOR!**

Yukarıda ANA P'ye ve HP'ye verilen oyların —Cuntanın şefinin de yaptığı taktik hata(!) yüzünden— bir anlamda Cuntaya karşı olmanın bir ifadesi haline geldiğini; bu anlamda Cuntanın 6 Kasım seçimlerinde bir yenilgi aldığını ortaya koyduk. Bu noktadan itibaren Cunta için yapılacak iki şey vardı. Ya sivilleşme demagojisinden bir süre daha vazgeçmek ve seçim sonuçlarını yok saymak; ya da bu sonuçları kendine en uygun biçimde yorumlayıp görünüşü kurtarmak.

Birinci yol aslında ANA P'nin de Cuntanın icazetini almış olan bir parti olduğu gerçeğini görmeyenlerin bir süre biraz da endişe ile beklediği bir ihtimaldi. Seçim sonrasında Cuntanın toplanması ve 24 saat Cuntadan ses çıkmaması bu "endişe"leri arttırdı. Seçim sonuçları belli olmaya başladıktan 24 saat sonra; Cunta şefi Evren, sanki iki gün önce MDP'yi seçmeyi öğütleyen kendisi değilmiş gibi, büyük bir pişkinlikle "Kendilerinin koalisyon olmasını istemedikleri, seçim sonuçlarının da bu olduğu" açıklamasını yaptı. ANA P'nin seçilmiş olması, ve Cuntanın bu seçime karşı çıkmamış olmasının, demokrasiye dönüşteki ciddiyetin göstergesi olduğunun propagandası yapılmaya başlandı. Yani Cunta bir anlamdaki yenilgisini gözlerden gizlemeye çalıştı. Ama minare kılıfa sığmayacak kadar uzundur. Askeri faşist cunta, iktidarının uç noktasından aşağılara doğru kayma süreci içi ne girmiştir. En azından kitle desteğini kaybetmesi açısından bu durum açıkça görülmektedir.

Bugün görev, Özal hükümetinin —ona verilen oylar Cuntaya tepkinin ifadesi de olsa— gerçekte Cunta ile içiçe girmiş bir "sivil" hükümet olduğu gerçeğini hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde ortaya koymaktır. Cuntanın bir anlamdaki yenilgisini abartmamak gerekir. Evet, o bir anlamda yenilgiye uğramıştır, ama bu yenilgi kazandığı başarılarla karşılaştırıldığında, şimdilik sadece "başarıya düşen bir gölge"dir. Cunta iktidarını Özal hükümeti ile de sürdürecektir. Kurumu yaratmıştır.

**SEÇİMLER SONRASI GELİŞMELER VE OLASI
GELİŞMELER**

Seçimlerden 1,5 ay sonra "Özal Hükümeti" kuruldu. Ve askeri faşist cuntanın yaratmış olduğu yeni tipte "Cumhurbaşkanlığı" kurumu ile uyum içinde icraata başladı. Askeri faşist cunta "sivil" maske takma sürecinde önemli bir dönemeç noktası olan "sivil", "seçimlerden çıkmış hükümet" kurulmadan önce, onun çözmesi zor olan bazı "sorunları" çözmediyi unutmadı. Bunların başında Kıbrıs'ta "bağımsızlık" ilanı, Türkiye'nin kukla "KKTC"ni tanınması; ve ABD ile yeni ikili anlaşma gelmektedir. Ayrıca Ulusu hükümeti giderayak bir takım zamları da araya sokarak, Özal hükümetinin başlangıçtaki yükünü biraz daha hafifletti.

Özal hükümeti kurulması ile birlikte bir dizi kanun hükmünde kararname ile "ekonomiyi yeniden düzenleme" operasyonuna girişti. "Güçlü olan kazanır" felsefesi üzerine kurulmuş, lancı bir ekonomik politika en saf biçimiyle gündeme getirildi. Ve bu "ortadireği" destek adına yapıldı. Bu ekonomik politika ekonomik alanda işsizler ordusuna yeni milyonların, açlar ordusuna yeni milyonların katılması; orta tabakaların çökmesi pahasına, ve Türkiye ekonomisinin bir bütün olarak çok daha sıkı bir şekilde emperyalist devlet ve tekellere bağlanması pahasına, "en güçlülerin", yani emperyalist tekellerin Türkiye'deki uzantılarının daha da güçlendirilmesi politikasıdır. Yani değildir. Sonuçları bir dizi yarı-sömürge ülkede; 1955'lerden itibaren Türkiye'de yaşanmıştır. En son örnekleri Arjantin'dir, Şili'dir!

Şimdi en saf şekli ile "serbest piyasa ekonomisi"nin savunuculuğunu yapan ve bunu uygulamaya koyan Özal hükümetinin uygulamaları karşısında; birtakım sahte solcular; "devletçi"liği "sosyal adaletçilik"le eşitleyen bir takım sahtekarlar, Özal hükümetinin ekonomi politikasının muhtemel sonuçlarını gösterirken; ona alternatif olarak yine emperyalist sistem içinde eski düzen "devletçiliği" göklere çıkarıyorlar.

Hayır, ne Özal'ın şimdi en saf şekli ile sergilediği talancı "serbest piyasa ekonomisi", ne de emperyalist sistem içinde "devletçilik" veya "karma ekonomi" sistemi!... Bunların hepsi, işçi sınıfının, emekçi yığınların aleyhine; bir avuç emperyalist uşağının lehine politikalardır. Kazanan sonuçta yine emperyalizm olmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar lehine bir ekonomik politikanın ön şartı; emperyalizme bağlı hakim sınıflarının faşist iktidarının işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkılması; işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulmasıdır. Bu ön şart gerçekleştirilmedikçe, hakim

sınıfların şu veya bu ekonomik politikasının - dan işçilerin, köylülerin, tüm emekçi sınıfların lehine köklü değişiklikler beklemek a- besle uğraşmaktır. Hakim sınıfların çeşitli kanatlarının sözcülerinin her birinin "fakir babası" maskesi takarak, birbirlerinin ekono- mik politikalarını eleştirmesi; kendi arala- rında soygundan en fazla pay alma dalaşının bir ifadesidir. Onların bir bölümü eğer "iş- çiler, köylüler, dar gelirliler vb. zarar gö- rüyor" şeklinde nutuklar atıyorsa, bilinmeli- dir ki, bizzat kendilerinin çıkarlarına bir sataşma vardır. Ve onlar bu çıkarları koru- mak için işçileri, köylüleri, dar gelirlile- ri kendi peşlerine takmak, iktidar dalaşma- rında kaldıraç olarak kullanmak için "fakir babası" pozlara bürünmektedirler.

ERKEN GENEL SEÇİM Mİ?

Seçimler bütün sahtekar niteliğine rağmen yine de bir siyasi canlanmayı, yığınların si- yaset içine çekilmesini beraberinde getirdi. Bunun yanında "sivil" yönetime geçiş sahte- karlığı hakim sınıfların çeşitli siyasi tem- silcileri arasındaki çelişme ve çekişmeleri de çok daha açık bir şekilde gündeme getirdi.

6 Kasım seçimlerinde Cuntanan yasaklarıyla engellenen; Cunta partileri ile eski AP ve CHP'nin devamı partiler arasındaki hesaplaş- ma yerel seçimlere kaldı.

"Demokrasiye geçiş" sahtekarlığında, aske- ri faşist cunta yarattığı kurumlarla, ve ya- pılan genel seçimlerle şimdilik merkezi ikti- darı en az beş yıl garantiye aldığı düşünce- sindedir.

Bu durumda, merkezi iktidar açısından onca belirleyici önemi olmayan "yerel seçimler"e eski AP ve CHP'nin devamı olduğu iddiasında- ki, bu partilerin tabanına sahip çıkan DYP ve SODEP'in, ve MHP'nin devamı olan bir partinin katılması, şimdi "sivil"(!) Özal hükümetiyle içiçe geçmiş askeri faşist cunta açısından pek tehlikeli görülmemektedir. Genel seçim- lerde boş oy oranının düşük olması da askeri faşist cuntayı, yerel seçimlerde özellikle D YP ve SODEP'in katılmasını engellemenin ge- reksiz olduğu yönünde etkilemiştir. Üstelik yerel seçimlere SODEP, ve DYP'nin katılması, askeri faşist cunta ve Özal hükümeti açısın- dan hem kendi güçlerini, tabanlarını bir kez daha deneme fırsatı verecek, hem de 6 Kasım seçimlerinin kaba bir kusurunu ortadan kaldı- rarak, "demokrasiye geçme" yönünde cuntanın "ciddi liği"(!!!) özellikle "Avrupalı dost- larımıza" (Siz Batı Avrupa'daki emperyalist güçlere okuyun) göstermenin bir aracı olacak tır.

DYP ve SODEP umudunu, 6 Kasım seçimlerin- de ANA P, HP ve MDP'ye verilen oyların "ödünç oylar" olduğuna bağlamış; hesabını bunun üze- rine kurmuştur. Bu partiler mümkün olduğunca

hazırlıklı girdikleri yerel seçimlerde, ülke genelinde ANA P, HP ve MDP'nin kitlesel taba- nı olmadığını, seçmenlerin oylarını sadece di- ğer partiler engellendiği için bu partilere verdiğini ispatlayarak; **erken seçim** talep etmeyi, ve bunu dayatmayı ummaktadırlar. En azından açıkladıkları beklentileri budur.

Erken seçim bugünkü şartlarda askeri fa- şist cuntanın ve onun "sivil" hükümetinin ve partilerinin kesinlikle istemediği; ve "kanun- lar çerçevesinde" yaptırmamak için elinde her aracın bulunduğu, bir hayali beklenti görünü- mündedir. **Yerel seçim sonuçları ne olur- sa olsun**, cunta iktidarını en az beş yıl sürdürmeye karardır. Cuntadan yerel seçim- ler sonrasında iktidarını terketmesini bekle- mek saçmadır. Bu yüzden **erken seçim** bugün- kü şartlarda DYP ve SODEP'in kendi taraftar- larını harekete geçirmek için kullandıkları bir "moral şırıngası"ndan başka birşey değil- dir.

Erken seçim talebinin, yerel seçim so- nuçları nedeniyle getirilmesinin hiçbir ya- sal dayanağı olmayacaktır. Bu talep, **yasal** dayanağı olmasa da, eğer DYP ve SODEP cuntan- nın "yüksek müsaadelerine mazhar" partileri- nin oy toplamından fazla oy toplarsa; hele di- yelim ki bu partilerden biri Türkiye genelini de en fazla oy toplayan parti olursa vb. **mo- ral** bir dayanağa sahip olacaktır. Yerel se- çimlerin önemi buradadır.

DYP ve SODEP eski AP ve CHP'nin tabanının oylarının gerçek temsilcileri oldukları iddi- asındadırlar. Yerel seçimler bu iddianın doğ- ru olup olmadığını gösterecektir. 6 Kasım se- çimlerinden en güçlü parti olarak çıkan ANAP, yerel seçimleri mümkün olan en erken tarihte yaparak; hem yerel seçimlerde ekonomik uygu- lamalarının sonuçlarının rol oynamasını en- gellemek istemekte, hem de rakiplerinin ha- zırlığını mümkün olduğunca engellemeyi hesap lamaktadır.

Biz yukarıda 6 Kasım seçimlerinin, örgüt- süz yığınların partilerden çok belli siyasi eğilimlere bağlı olduğunu gösterdiğini belirt miştik. Ancak böyle bir sonuç şimdilik yal- nızca bir seçimden yola çıkılarak; hem de o- lağanüstü şartlarda yapılmış bir seçimden yo- la çıkılarak yapıldığı için, yanılma payı bü- yük olan bir sonuçtur. Yerel seçimler bu so- nucun doğruluğu/yanlışlığı konusunda da yeni veriler verecektir.

Şimdiki veriler, DYP ve SODEP'in cunta par- tilerinin aldıkları hemen bütün oyları kendi oyları imiş gibi görüp gösteren beklentileri nin aşırı abartmalı beklentiler olduğu yönün- dedir.

Görülen, 6 Kasım seçimlerinde ANA P 'nin, eski AP'nin oy tabanının çok önemli bir kes- minin oyunu aldığıdır. ANA P kısa uygulaması ile ekonomik politikada AP'nin savunduğunu sa- vunduğunu, ve hatta ondan daha çok "serbest piyasa ekonomisi" taraftarı olduğunu göster- miştir. Bu durumda geleneksel olarak bu yönde

oy kullanan seçmenlerin önemli bir bölümünün ANA P'de devam etmemesi için bir sebep yoktur. Bir de ANA P'nin bu seçimlerde iktidar olmanın nimetlerinden yararlanacakları; reklamcılık konusunda oldukça uzman oldukları v. b. gözönüne alındığında; ANA P'nin DYP karşı sında —genel seçimlere göre belli bir oy kaybı olsa bile— yenilgiye uğrayacağı ihtimali azdır. Bu az ihtimal gerçekleşse bile, DYP'nin ANA P'yi silip süpürmesi şeklinde bir "seçim zaferi", olsa olsa DYP'nin hayali olarak görülmektedir. DYP'nin umudu "eski"lerde ve "Yaptıklarımız, yapacaklarımızın teminatıdır" şiarındadır.

Ayrıca seçmen karşısında ANA P'nin "Cunta'nın müsaadesine mazhar" olması, sırtındaki bir kamburdur. Ama ANA P 6 Kasım seçimlerinde bu kamburu yokmuş gibi göstermeyi başarmıştır.

DYP'nin umutlarının, ve beklentilerinin gerçek değeri tam olmasa bile —yerel seçimlerde parti dışında, seçimlere katılan adayların kişilikleri de rol oynamaktadır—yerel seçimlerde görülecektir.

HP 6 Kasım seçimlerinde eski CHP'nin geleksel oylarını önemli ölçüde toparlamayı başarmıştır. Şimdi SODEP aynı oylara talip olarak yerel seçimlere girmeye hazırlanmaktadır. HP aynı tabanın oyları konusunda SODEP'in ciddi bir rakip olduğunun bilincindedir. Ama SODEP'in sahip olmadığı 117 milletvekiline sahip olma avantajına sahiptir. SODEP, HP'nin oylarının kemikleşmiş oylar olmadığını bilmektedir. "Cunta" markalı olmama avantajına sahiptir. Ama her alanda HP'ye karşı seçime katılması ve eski CHP tabanının oylarının bölünmesi halinde; yerel yönetimlerin ANA P ya da DYP eline geçmesi ihtimali büyüktür. Budurum HP ve SODEP'i yakınlaşmaya, ve yerel seçimler için anlaşma zemini aramaya itmektedir. Böyle bir anlaşma olması halinde, tabii ki bu seçimler HP, ve SODEP'in birbirleri karşısındaki gerçek gücünü gösteren bir araç olamaz. Ama böyle bir anlaşma giderek bu iki partinin —tabii firelerle— birleşmesi için bir başlangıç da olabilir. Anlaşma olmaması halinde SODEP'in "sol"da birinci parti olma ihtimali; HP'nin oylarının önemli ölçüde düşme ihtimali büyüktür.

MDP'ye gelince: Bu partinin aldığı 4 milyon oyun 1 milyon kadarı eski MHP tabanından gelen oydur. Diğer 3 milyon oy eski CGP'den, CHP'nin, AP'nin "güçlü iktidar" arayan kesiminden gelmiştir. Bu oyların bir kısmı da kuşkusuz MDP'nin iktidar olacağı varsayımıyla, gücünün yanında olma içgüdüsüyle verilen oylardır. Her halükarda, bu parti iktidar olma beklentisinin gerçekleşmemesi sonucu ortaya çıkan burukluk, hayalkırıklığı, v.b. sonucu kendi içindeki çekişmelerle parçalanmazsa, Eren'in kişiliğinde ifadesini bulan "askeri faşist cunta"nın açık "sivil" partisi olarak varlığını sürdürebilir. Yerel seçimler bu partinin geleceği ve Cuntanın doğrudan kitle ta-

banı açısından, 6 Kasım seçimlerine göre daha kesin bilgi verecektir.

6 Kasım seçimlerinde olduğu gibi, yerel seçimler de, burjuva anlamda bile demokratik olmanın dışında herşeydir. Bu seçimlerde de halk yığınları açısından desteklenecek tek parti, tek aday yoktur. Bizim açımızdan yerel seçimler konusunda önemli olan, bu seçimi elimizdeki bütün imkanlarla ulaşabildiğimiz alan içinde yaygınlaştırmak; yerel seçimler dolayısı ile de kitlelerin siyasete çekildiği ortamdan mümkün olduğunca yararlanmaktır.

ESAS GÖREV: BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI

Önümüzde şimdilik beş yıllık bir Cunta arıtı Özal hükümeti dönemi görülmektedir. Bu beş yıl, halk yığınları ile hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin kaçınılmaz olarak daha da sertleşeceği yıllar olacaktır. İzlenen ekonomik politika, kaçınılmaz olarak yoksulluğu arttıracaktır. Buna karşı direnme temeli de mücadelelerin gelişmesi beklenmelidir. İzlenen faşist baskı siyasetlerine karşı, millî zulme karşı direnişlerin de giderek artması, öfkenin eylemlere dönüşmesi beklenmelidir. Türkiye'nin Orta-Doğu'da savaş alanının içine çekilmesi, izlenen dış siyasetin mantığı gereğidir. Saldırgan, yayılmacı politikalar, ve bunların savaşla sürdürülmesi ilk anda şövenizm zehiri ile aldatılmış kitlelerin desteğini alsa bile, uzun süreçte direnişi beraberinde getirecektir. Vb. Bütün bunlar yığınlar içinde yapılacak ajitasyon-propaganda-örgütlenme çalışmalarının verimli bir toprak bulmasının şartlarıdır. Bu şartlar önümüzdeki dönemde güç oranında değerlendirilmeye çalışılmalıdır.

Önümüzdeki dönem hakim sınıfların çeşitli kanatları arasındaki iktidar dalaşmasının da sertleşeceği, herkesin gözü önünde sürdürüleceği bir dönemdir. Bütün sahtekarlığına rağmen, "demokrasiye geçme" oyunu, kendi mantığı içinde bu dalaşmanın suyüzüne vurulmasını beraberinde getirmiştir, ve getirecektir. Hakim sınıflar arasındaki dalaşma da; sınıf mücadelesinde yararlanılabilecek fırsatlar yaratır. Bunlardan da güç oranında yararlanmaya çalışmalıyız.

Bütün bu gelişmeler karşısında bizim ne yapabileceğimiz, bu gelişmelere ne ölçüde müdahale edebileceğimiz kuşkusuz bizim gücümüze bağlıdır. Biz bugün Bolşevik bir partiyi yaratmayı, ve inşayı önümüze ilk görev olarak koyduk. Bugün çalışmamızın merkezinde biz zat partinin kendisi var; olmak zorunda. Henüz partimiz kendine yeterli bir güç bile değil. Biz bugün Türkiye devriminin programını yaratma —Marksizm-Leninizm bilimine dayanarak, ve Dünya Komünist Hareketinin programının yaratılmasına koşut olarak—; Marksizm -

Leninizm silahı ile donatılmış kadroları ya ratma; ve sağlam, bolşevik bir örgütlenme yaratma çalışmasını çalışmamızın merkezine koyduk, koymak zorundayız. Bugün dışa dönük olarak yaptığımız şey öncelikle işçi sınıfının en ileri kesimini Komünizm davası için kazanmaya yönelik **propagandadır**. Öyle de olmak zorundadır. Biz bugünkü gücümüzle ve ya pımızla bunu yapabilecek durumdayız. Bugünkü durumumuzla hem stratejimiz ve hem de taktiklerimiz çok sınırlıdır. Biz bunun bilincindeyiz. Önümüzdeki dönemde gelişmelerde de bizim bütün siyasi olaylara doğrudan müdahale etme,

sınıf mücadelesinde sınıfın **gerçek anlamda pratik olarak başında** olmamız mümkün olmayacaktır. Sınıf mücadelelerine doğrudan müdahale etme imkanımız gücümüz oranında sınırlı olacaktır. Bunu unutmamamız, gücümüzü arttırmamız gerekir. Ama gücümüzün elverdiği her alanda da her fırsattan yararlanmayı bilmemiz gerekir. Var olan gücü doğru değerlendirmek; bu gücü geliştirmek! Görev budur. Bu görevi başardığımız ölçüde, Bolşevik ismi önümüze koyduğumuz bir hedef olmaktan çıkıp, gerçek haline gelecektir.

6 KASIM SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE

OPORTÜNİST-REVİZYONİST CEPHENİN YORUMLARI

Opportünist-revizyonist cephenin hemen tüm unsurları 6 Kasım seçimleri öncesinde propaganda ve ajitasyonlarını "boş oy"larla Cuntaya "ders verme" noktasında yoğunlaştırmışlardı. Hemen hepsi "Cuntaya karşı" olmayı; bunu göstermeyi esas kıstas olarak görme; bunu göstermenin yolu olarak da "boş oy verme çağrısı yapma" noktasında birleşmişlerdi. Opportünist-revizyonist cephenin bazı unsurlarının seçim öncesi tavrı Bolşevik Partizan No:11/12'de belgelenmiştir. (Bkz. BPl1/12, s.19-27)

Seçim sonrasında yine hemen bütün oportünist-revizyonist cephe ortak bir noktada birleşti: Seçim sonuçlarını cuntaya "büyük ders", Cunta açısından "büyük yenilgi", "Cuntaya atılmış şaşma" vb. olarak yorumlama! Olaylara sait, ya da öncelikle Cuntaya karşı mücadele perspektifi açısından yaklaşan, devrim perspektifini unutanların böyle bir yorumlamada birleşmesi hiç de şaşırtıcı değildir.

Şimdi oportünist-revizyonist cephe unsurlarının bazılarının seçim sonrası yorumlarına birkaç örnek verelim:

A- Rus Sosyal Emperyalizminin Uşakları Cephesinden:

"İşçinin Sesi": "Tanklarla Gelen, Devrimle Gider"..Fakaat!!

Laf radikalliğinde nerdeyse TKP/ML menşevikleri ile yarışacak düzeyde olan "İşçinin Sesi" revizyonistleri 6 Kasım seçimleri öncesinde "taktiklerini" şöyle belirliyorlardı:

"Kasım'da yapılacak söylenen seçimlerde geçersiz oy kullananlar. GEÇERSİZ OYLARIMIZLA FAŞİZMİN GÜDÜMÜNDEKİ BU OYUNU GEÇERSİZ SAYDIĞIMIZI GÖSTERELİM." ("İşçinin Sesi" S.243, s.1; TKP EK Üst Büro bildirisinden)

(Burada "haksızlık" etmemek için; diğer birçok oportünist-revizyonistin tersine "İşçinin Sesi"nin seçimler dolayısıyla ile devrim propagandasını da yapmanın gerekli olduğunu **laf düzeyinde savunduğunu** ekleyelim. "İşçinin Sesi"nin devrimden ne anladığını aşağıda koyacağız.)

Opportünist-revizyonist cephenin "geçersiz oy"cu diğer bütün unsurları gibi "İşçinin Sesi" revizyonistleri de AP ve CHP'nin tabanlarının "geçersiz oy"ları üzerine hesaplarını kurup, geçersiz oyu "faşizmin güdümündeki bu oyuna hayır" demenin yolu olarak gösteriyordu. Bu mantık silsilesi içinde, geçersiz oy oranının düşüklüğü karşısında "İşçinin Sesi"nin "Cunta'nın bu alanda "başarı" kazandığını teslim etmesi normal olacaktı. Ama böyle düşünenler yanılmaktadır. Onlar oportünist-revizyonist cephenin yorum ve kıvırtmalarının "inceliğine" henüz nüfuz etmemişlerdir.

Nitekim kendi mantık silsileleri içinde seçim sonuçlarının Cunta açısından bir anlamda başarı; "boş oy çağrısı" yapanlar açısından başarısız olduğunu teslim etmek zorunda olanlar, seçimler sonrasında yine de "başarı"nın kendilerine ait olduğunu şöylece tespit ediverdiler:

"Seçim sonuçlarının gösterdiği **en önemli sonuç**, halkımızın çoğunluğunun faşist cuntaya karşı olduğudur. Halk özalı yaptıkları, yapacakları için değil, fikirleri ve tutumu için değil, her çevreden el birliği ile 'Cuntaya muhalif' gerçek parti imajı yaratıldığı için oy verdi. Halkın gözünde faşist rejime en yakın duran 'devlet partisi' MDP'nin aldığı oylar HALKIMIZIN YÜZYILLAR İÇİNDE EDİNDİĞİ BİLGELİÇİYLE FAŞİZME VURDUĞU TOKATTIR." ("Seçimler Sonrası Türkiye", R. Yörükoğlu, "İşçinin Sesi", S.246, s.4)

Buyrun yorumu! Seçim öncesinde "geçersiz oy"un Cuntaya karşı olmanın ifadesi olduğunu belirtir bunun propagandasını yapacakınız! Seçimlerde geçersiz oy beklediğinizin altında çıktığı zaman üzüntüye gerek yoktur! Çünkü ne de olsa Cuntaya en yakın olan parti en az oyu almıştır! ANA P'nin seçim zaferi "halkımızın çoğunluğunun faşist Cuntaya karşı olduğunu göstermiştir." "Halkımız yüzyıllar içinde edindiği bilgeliğiyle" en doğrusunu yapmış... ANA P'ni seçerek "faşizme tokat vurmuştur"!!! İşte öğrenç revizyonizm budur.

Burada önce faşist cunta ile faşizm, birbirini izleyen iki cümlede eşitlenerek; Türkiye'de 6 Kasım seçimleri ile **faşizme yemediği bir tokat** atılmaktadır. 6 Kasım seçimlerinde **Türkiye'de geniş yığınlar faşist düzen çerçevesi içinde hareket etmişlerdir**. Faşist askeri cuntaya karşı olmak ile faşist düzene, bir bütün olarak faşist TC devletine karşı olmak bir ve aynı şeyler değildir. Bu ikisini birmiş gibi göstermek, gerçekte reformculuğun en adicesidir; "İşçinin Sesi"nin çokça ettiği "devrim" lafının ne anlama geldiği burada bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

İğrenç olan ikinci şey, "halkın bilgeliği"ne çekilen yağıdır! Burada söylenen aşıktır: Halk "yüzyıllardır edindiği bilgeliği" ile "faşizme" (!!!) bu seçimlerde nasıl tokat vurulacağını—kendiliğinden— bulup çıkarmış, ANA P'ni seçerek doğru bir iş yapmıştır! Burada söylenenlerin başka hiçbir yorum yoktur. Bunu söyleyenler kendilerine komünist(!) demektedirler... İğrenç olan budur. Bunlar ne biçim "öncü"dür ki, "faşizme" tokat atmanın yolu olan ANA P'ni seçme yolunu "halka" önceden göstermişler, halk bu yolu kendiliğinden bulmuştur? Eğer doğru olan bu yol ise, bunlar ne biçim komünisttirler ki sonradan bir özleştiri yapma gereği duymuyorlar? Bu sorular daha uzatılabilir. Ama bu gerekli değildir. Çünkü esas sorun başkadır.

Esas sorun şudur: 6 Kasım seçimlerinde seçime katılan ve geçerli oy kullanan yığınlar; emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist devletin sınırları çerçevesinde hareket etmişlerdir. Bu anlamda, verilen geçerli oylar —bunlar hangi düşünce ile verilirse verilsin— objektif olarak TC faşist devletine karşı olmayan bir tavrın ifadesidir. Ve bu tavrı takınan, seçime katılanların ezici çoğunluğudur. Bu yüzden bu seçim sonuçlarını "faşizme vurulan tokat" olarak yorumlamak, ve bu sonuçlar dolayısıyla "halkın bilgeliğine" —hem de komünist olma adına! — yağı çekmek iğrençtir. Doğru olan, yığınlara, yapılanın objektif olarak ne anlama geldiğini anlatmaktır. Bunu yapmanın komünistliği ancak laftadır.

Bir de faşist düzene değil ama, bugünkü **askeri faşist cunta** ya karşı olma meselesi var. 6 Kasım seçiminde bunu ifade etmenin en uygun yolu, kuşkusuz, boş oy, geçersiz oy vermektir. (Bizim için esas sorun faşist cunta değil, bir bütün olarak faşist düzen, hakim sınıfların faşist devleti olduğu için biz seçimlere katılmama propagandası yaptık. Bugünkü şartlarda seçimler konusundaki çağrımızın en ileri kesimi kazanmaya yönelik propaganda olduğunu da hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta ortaya koyduk.) Geçersiz oy, her biri cuntanın müsaadesi ile kurulmuş partileri reddetme; bu anlamda cuntayı reddetme anlamına gelecekti. Böyle bir tavrı henüz faşist düzenin sınırları içinde; ve fakat askeri faşist cuntaya karşı bir muhalefetin ifadesi olacaktı. Yığınların büyük çoğunluğu oylarını bu yönde kullanmadılar. Askeri faşist cuntaya karşı olmalarını; cuntaya görünüşte en uzakta olan cunta markalı partiyi, ANA P'ni birinci parti yaparak, cuntaya en yakın görülen partiyi ise sonuncu yaparak gösterdiler. Bu da bir anlamda cun

taya karşı olmayı ifade eden bir tavrıdır, ama var olan şartlar içinde, bizzat cuntanın sağladığı imkanlar çerçevesinde cuntaya muhalefeti en ılımlı yoldan ifade etme tavrı idi. Şimdi bu tavrı sanki en doğru tavrı bu tavrıymış gibi göstermek, "halkın yüzyıllar içinde edindiği bilgelik" Hakkında yağ çekmek, komünizm adına utanılacak bir tavrıdır.

R. Yörükoğlu efendinin 6 Kasım seçimlerinden çıkardığı ikinci sonuç da ilginçtir. O seçim sonuçlarının "sosyal-demokrasinin sonunda duran solun Türkiye toplumunda taşıdığı büyük ağırlığı" da gösterdiği tezini ileri sürüp, bunu şöyle "ispatlıyor":

"Tablodan anlaşılıyor gibi, geçersiz oy-seçime katılmayan-oy hakkını yitiren oranı %18.3'tür. Geçerli katılmanın zorunlu tutulduğu bir zorbalık ortamında bu ORANIN TÜMÜNÜ şu ya da bu düzeyde BİLİNÇLİ SOL olarak kabul etmek hiç de yanlış olmaz."

Buyrun! Geçersiz oylar artı seçime katılmayanlar artı oy hakkını yitirenler... Bunların hepsini "bilinçli sol" saymak, Yörükoğlu'na göre "hiç de yanlış olmaz". Ne diyelim? Bir tek şart la "hiç de yanlış" olmaz, o da mesela seçim günü oy verirken, yabancı ajansların "Kime oy verdiniz?" sorusuna "kimseye" cevabını veren Demirel'i ve onun gibileri "bilinçli sol" a saymak kaydı ile! Bu gidişle Demirel'in "İşçinin Sesi"ne kaydını yaptırmaması kimseyi şaşırtmaz tabii! Ya da daha iyisi "İşçinin Sesi"nin gidip AP'ne, ya da eski CHP'nin devamına iltihak etmesi dir! Böylece "bilinçli" ve örgütlü "sol" parçalanışlıktan kurtulur! Geçersiz oyların tümünün "bilinçli sol" a sayılması açısından durum böyledir. Seçime katılmayanlar açısından durum pek değişik değildir. Katılmayanların en azından bir bölümü toplumun en "apolitik" kesimidir. Oy hakkını yitirenlerin de bir bölümü için de aynı şey sözkonusudur. Bunların tümünü "bilinçli sol" a saymak "hiç de" değil ama "çok" yanlıştır!

Yörükoğlu efendi; "sosyal-demokrasinin sonunda" olan gücün ağırlığını ille de 6 Kasım seçim sonuçlarının rakamları temelinde "ispat" çabası içinde, ve bunu ispat için bir başka ilginç "sonuç" a daha varıyor. O da şu:

"Üçüncü sonuç, burjuva muhalefetinin (AP artı CHP artı MSP) belkemsizliğidir. Demirel'in 'Gökalp mektupları' ve üç partinin de geçersiz oy çağrılarını ardından 'demokrasi kavgasını' yeterince verdiklerini düşünerek seçimden haftalar önce ÖZAL'A ÇARK ETTİLER. Bunu yaparak FAŞİST REJİMİ bir yanıyla BİR KEZ DAHA İFLASTAN KURTARDILAR. (%20 ÇERÇEVESİNDE BİR GEÇERSİZ OY REJİMİN SONUNU GETİRİRDİ.) BİR KEZ DAHA ONUNLA UZLAŞTILAR." (agy) (abç)

Önce burada yine "İşçinin Sesi"nin "faşist rejim" anlayışı bir kez daha görülmektedir. "İşçinin Sesi"ne göre faşist rejim; askeri faşist cuntadır. AP, CHP, MSP katıyca faşist rejimin parçaları değildir. Onlar olsa olsa, "faşist rejim"le uzlaşma gafleti içindedirler. O kadar! Cunta gittiği zaman "faşist rejim" de bitecektir! İşte "İşçinin Sesi" revizyonizminin Türkiye'de faşizm konusunda düşüdüğüleri, savundukları bunlardır. Bunun ne Marksizm-Leninizm ile, ne de Türkiye gerçekleri ile ilgisi yoktur.

İkinci olarak, "faşist rejimin" iflası konusunda söylenenler vardır. 6 Kasım 1983 seçimlerinde %20 çerçevesinde (Acaba neden %20 de, mesela %30 veya bilmem kaç değil? —BN) bir geçersiz oy "rejimin sonunu getirirdi". Bütün hesaplarını AP-CHP-MSP'nin tabanlarını boş oy atmaya çağırması, ve bu tabanların da buna uymasını, bu temelde "faşist rejimi iflas ettirme" başarası(!) üzerine kuran "İşçinin Sesi", geçersiz oyların düşüklüğü sonucu, "aldatılmış ve terkedilmiş sevgili" burukluğu içinde veryansın ediyor kendisinin de dahil olduğu "burjuva muhalefet" in AP-CHP-MSP'sine!

Burada söylenecek birinci şey, %20'lik bir geçersiz oy oranının "faşist rejimin sonunu getireceği" tezinin bir aptallık olduğudur. Ülkemizde faşist cuntanın değil, faşist rejimin sonu ancak ve yalnız devrimle gelir. Şu veya bu derecede geçersiz, ya da geçerli oylar değil. Faşizm oylarla değil, yığınların silahlı mücadelesi ile yıkılabilir ve sonunda öyle yıkılacaktır. İkinci olarak söylenmesi gerekli olan, faşist rejimin değil ama askeri faşist cuntanın da %20'lik bir geçersiz oyla sonunun geleceği tezi de parlamentarist bir aptallık olduğudur. %20'lik bir geçersiz oy, kuşkusuz cuntayı %5'likten daha fazla rahatsız ederdi. Ama cunta yine de %80'in kendi partilerine oy verdiği ile övünüp, meşru olduğunu, bizzat parlamentarizm hayranlarına karşı da savunabilirdi.

Üçüncü olarak, R. Yörükoğlu efendi burada AP, CHP ve MSP'nin seçimden haftalar önce boş oy verme çağrısı yapmaktan vazgeçtikleri ve Özal'a çarkettikleri tezini ileri sürüyor. Bu tezin verileri ispatlanma çabasını aramayın. Bulamazsınız. Çünkü böyle bir çarkedilmiş gerçekte değil, Yörükoğlu'nun kafasındadır. R. Yörükoğlu da, boş oy çağrısı yapan bütün oportünist-revizyonist cephe de, AP, CHP ve MSP'nin tabanının en azından önemli

bir kesiminin boş oy atacağını hesaplıyor, hesabını bunun üzerine kuruyordu. Seçim sonuçları, boş oy oranının AP, CHP, MSP'nin toplam olarak aldığı oyların oranınının 18'de biri kadar bile olmadığını gösterdi. O halde bu nasıl açıklanacak? Olsa olsa AP, CHP, MSP "ortak davaya" (Cuntaya karşı mücadele!!!) ihanet etmişlerdir! İyi ama bunun ispatı nerede? İspatı "kendinden menkul". Bir de tabii böyle bir hesaplamada "geçersiz oyların tümünün bilinçli sola sayılması" imkanı çıkar!

AP, CHP ve MSP tabanının boş oy kullanma yerine, oylarını Cunta markalı partilerden birine atmasını, AP, MSP ve CHP'nin seçim öncesinde boş oy atmadan vazgeçmesine bağlamak, böyle açıklamak; onların eski tabanlarını olduğu gibi ellerinde tuttuğu varsayımı üzerine kuruludur. Böyle bir varsayım AP, CHP ve MSP gibi partileri "gözünde büyütme"ten başka birşey değildir. Bu noktada Yörükoğlu'nun T"K"P'nin diğer kanadına getirdiği "burjuva kuşuruluşu", "burjuva muhalefeti gözünde büyütme" tespitleri ayne kendileri için de geçerlidir.

Bu çok bilimsel(!!)görünlü saçmalıkların ardından R. Yörükoğlu şu tespitleri de yapıyor:

"Bu seçimlerle toplum yaşamında yeni bir dönem başlamıştır.. .. Faşizm çözülme sürecine girmiştir.. .. Faşizmin geri devşirilmesi, çözülme dönemi başlamıştır."

Faşizmi, faşist cunta olarak yorumlarsanız; ve onun sivil elbiseler giymesini de ehven-i şer görürseniz, o zaman yukarıdaki tespitler anlaşılır olur. Ama böyle yapanların kendilerine komünist deme hakkı olmadıklarını biraz Marksizm-Leninizmden haberi olan her kişi teslim etmek zorundadır.

"Faşizm devşirilme, çözülme dönemine girdi." Bunu söyleyen, cunta geldikten sonra, "Tanklarla gelen devrimle gider" diyen "İşçinin Sesi"! Şimdi tanklarla gelenin, devrimle gitmediğini söylüyor. R. Yörükoğlu buna da şu açıklamayı getiriyor:

"Biz faşist cunta başa geldiğinden bu yana sürekli olarak 'Tanklarla gelen devrimle gider' dedik. Faşizmin (Dikkat! Cunta yine faşizmle eşitlendi!!! —BN) Türkiye'de sözünü ettiğimiz türden bir çözülme sürecine girişi bu belginin yanlışlığını mı kanıtlar? (Sümme haşa! Siz hiç yanılır mısınız? —BN)

Tabii ki hayır! O belgi devrimci güçlerin görevini ve hede finin anlatır, (şimdi sıkı durun!!! —BN) FAŞİZMİN GİDİŞİNDE TEK YOLUN DEVRİM OLDUĞUNU ANLATMAZ. Bunu yayınlarmızda defalarca işledik. Faşizmin devrimsiz eriyerek ortadan kalkması yakın tarihte çok örneği vardır. Ancak böyle yollar halkın gerçek kurtuluşuna varmaz."

Ne diyelim? Ülkemizde faşizmin (şu ya da bu faşist hükümet biçiminin değil!) gidişinin tek yolunun devrim olmadığı şeklindeki revizyonist bir tez bundan daha berrak bir şekilde herhalde ifade edilemez. Böylece "İşçinin Sesi" revizyonizminin çok radikal görüşlü "Tanklarla gelen, devrimle gider" yollu sloganlarının da içi boş birer balon, taraftarların gözlerini boyamak için bir araç olduğu bir kez daha belgelenmektedir.

B- Orta Yolcu Akımlardan Dev-Yol:

6 Kasım seçimlerinde cunta girdiği "sınavdan çaktı"!!!

Türkiye toplumunu son dönemde açık anti-Marksist, toplumun üzerinde, adeta sınıflar üzerinde devlet/ ve buna karşı "toplum" teorileri ile açıklamaya çalışan Dev Yol; seçimler öncesinde diğer oportünist-revizyonist cephe unsurlarının büyük çoğunluğu gibi umudunu kendisinin "elitçi yönetim anlayışına karşı" "milli iradeci anlayışın temsilcisi" olarak değerlendirdiği AP, CHP, MSP gibi partilerin tabanının geçersiz oylarına bağlamıştı. Ona göre de Cuntaya iyi bir ders vermenin yolu, boş, geçersiz oylardan geçiyordu.

Boş-geçersiz oy oranı beklenenin çok altında oldu. Ama ne gam! Ne de olsa ANA P seçildi! Dev-Yol borazanlığını iyice üstlenen "Demokrat Türkiye", Kasım 1983 tarihli 23. sayısında seçim sonuçlarını

"6 Kasım seçimlerinde halk Cuntaya hayır dedi"

başlığı ile; ve "Türkiye toplumu demokrasi dışı çözümü reddetti. Cuntanın Partisi MDP'yi eledi", "Bu seçim sonuçları halkımızı güdülecek bir sürü gibi görmek isteyenlere ders olmuştur" albaşlıkları ile sunduğu bir yazıda; ve "6 Kasım seçimleri gerçeği" başlıklı imzasız bir yazıda yorumladı.

6 Kasım seçimlerinin "halk cuntaya hayır dedi" şeklinde yorumlanması, gerçeğin yalnızca bir yanının koyulmasıdır. Türkiye toplumunun "demokrasi dışı çözümü reddettiği" şeklindeki yorum bütünü ile anti-Marksist; Türkiye gerçekleriyle uzaktan ya kından ilgisi olmayan bir yorumdur. Anti-Marksisttir, çünkü Türkiye toplumu gibi sınıflara bölünmüş bir toplumu yekpare bir bütün gibi göstermekte, bu "toplum"un bütün olarak demokrasi dışı çözüme karşı çıktığını belirtmektedir. Halbuki bu toplum sınıflara bölünmüştür. Ve bu toplum içinde yer alan sınıfların

yeni siyaset "ustaları" dışında halktan da şamar yediği tezini ileri sürüp şöyle diyorlar:

"Kitleler sessiz ama anlamlı bir biçimde Cuntayı, askeri yönetimi, sıkıyönetimleri istemediğini, 12 Eylül gibi açık faşist yönetimleri benimmediğini bütün dünyaya ilan etmiş tir... Halkın bu şekilde billurlaşan tepkisi Cuntanın surlarına indirilen ikinci şamarıdır. Kitleler sözlerini net ve anlamlı biçimde söylemiştir. Cuntayı istemiyoruz. BU SÖZ BÜGÜNKÜ ŞARTLARDA BAŞKA TÜRLÜ DE SÖYLENEMEZDİ ZATEN!" (agy, s. 2) (abç)

Burada söylenen de açıktır: Kitleler "bugünkü şartlarda" "Cuntayı istemiyoruz" demenin tek yolunu —menşeviklere göre "başka türlü söylenemezdi"!— kendiliklerinden bulmuştur! İş te R.Yörükoğlu revizyonistinin iğrenç kitle kuyrukçuluğu menşeviklerde de bu biçime bürünüyör.

Menşeviklere göre "bugünkü şartlarda" "Cuntayı istemiyoruz" demenin tek yolu, ANA P'ni birinci yapmak, HP'yi ikinci yapmak en az oyu da MDP'ye vermek idi. Önce burada menşeviklerin bütün diğer oportünist-revizyonist cephe unsurları gibi soruna esas olarak "Cuntayı (Bir bütün olarak faşist devleti değil, faşist komprador patron ağa düzenini değil, yalnızca Cuntayı —B N) istemiyoruz" deme pencesinden yaklaştığı tespit edilme zorundadır. Menşeviklere göre de 6 Kasım seçimlerinde komünistler (kendilerine komünist diyorlar!) için de esas olan, yığınlara "Cuntayı istemiyoruz" demeleri yönünde çağrı yapmak, yığınlar içinde devrimin değil, reformun propagandasını merkeze koymaktır!

Ama soruna salt, ya da esas olarak "Cuntayı istemiyoruz" deme pencesinden yaklaşılsa bile, bunu demenin "içinde bulunulan şartlarda" tek yolunun yığınların yaptığı gibi Cunta partilerinden, Cuntaya en uzak görüneni seçmek şeklinde olduğunu söylemek, aptalca bir iddia ileri sürmektir. Var olan şartlar kitleleri ANA P'ni seçmeye zorlamıyordu. Kitleler geçersiz oy ile de "Cuntaya tepki"lerini ifade etme imkanına —hem de kanunlar çerçevesinde!— sahiptiler. Kitlelerin büyük çoğunluğu bu imkanı kullanmadı. Tercihini Cuntanın partilerinden Cuntaya en uzak görüneni seçme yönünde yaptı. Şimdi kendine devrimci ve hatta komünist diyen, oturup gerçekte kitlelerin geniş kesiminin kendi uzun süreli çıkarlarına ters bu tavırlarının sebepleri üzerine düşünenecek, bu durumu nasıl aşarım diye ka fa yoracak yerde; geniş kitlelerin tavrını bu şartlarda doğru olan tek tavır imiş gibi gösteriyorsa; yaptığı iğrenç bir kitle kuyrukçuluğundan başka birşey değildir.

Menşeviklerin mantığına göre "bugünkü şartlarda" "Cuntayı istemiyoruz" "başka türlü söylenemezdi" ise; o zaman seçimler öncesi doğru "taktik" "Oyunu MDP'ye verme!" şeklinde bir çağrı olmalı idi!

Bir zamanlar faşizmi MHP ile eşitleyen PDA karşı-devrimcilerin seçimler ile ilgili "MHP'ye oy verme" çağrısının "bugünkü şartlara" uygulanmış bir şekilden başka birşey olmayan "taktik"! Ve menşevikler seçimler öncesinde bu harika taktiği, ya kalarına taktikları bir gazoz kapağından başka birşey olmayan "öncü"lüklerine rağmen (!) keşfedememiş oldukları için hatalı dırlar!!! Nitekim Menşevikler bu konuda açıkça "hata yaptık" demeseler de o anlama gelen şu lafları söylüyorlar:

"6 Kasım seçimlerinden çıkarmamız gereken en önemli ders şudur; biz bu seçimlerin muhtemel sonucunu önceden görmedik. Cuntanın ve hakim sınıfların iç ilişkilerini ve ilişkilerini ni iyi hesaplayamadık. Cuntanın esas ve açık tercihini, MDP'yi tek başına iktidara getirmeye yeteceğini sandık. Böylece hem cuntayı olduğundan güçlü görmüş olduk, hem onun gücünü abartma konumuna düştük; hem de kitle muhalefetine muhtemel seyrini ve alacağı biçimi iyi hesaplayamadık. SODEP ve Doğru Yol'un cuntaya açık tavrı alabileceği ve tabanlarının 'boş oy' kullanmaya seferber edebileceği gibi bir sonuca vardık.

Bütün bunlar, halihazırda kitlelerin nabzını elimizde tutmakta ve gelişmeler karşısında yeterli siyasi uyanıklığı göstermekte hala yetersiz olduğumuzu; değişen şartlara, zamanında ve gereği gibi ayak uyduramadığımızı göstermektedir. Bu bir hastalıktır. Bu hastalıktan kurtulmanın çaresi de siyasi uyanıklığımızı son derece arttırmak ve kitlelerin nabzını elimizde tutmasını öğrenmektir. Burada şunu belirtelim ki, bu hastalığa yakalanan sadece biz değil, bütün devrimci harekettir. Çünkü hemen hepimiz de aynı sonucu bekliyorduk. Bunun için diğer siyasetler de bu durumlarını görmelidirler. Gerek 'boykot', gerekse 'boş oy' kullanma taktiği, bu seçim döneminde de geniş kitleleri kucaklayan taktikler olamamıştır." (İKK S.51, s.3)

Söylenenler oldukça açıktır: Menşevikler "kitlelerin nabzını ellerinde tutamamışlardır", "Değişen şartlara zamanında gereği gibi ayak uyduramamışlardır", "Bu bir hastalıktır"... Onlar bunun için "Bu seçimlerin muhtemel sonucunu önceden görememişlerdir"... Bunun sonucunda "Gerek boykot, gerekse boş oy kul

lanma taktiği, kitleleri kucaklayan taktikler olamamıştır". (Burada geçerken, hem boş oy vermez, ve hem de seçimlere katılmamayı birlikte "pasif boykot" olarak adlandırmış olan menşeviklerin, şimdi "boş oy verme" ve "boykot" diyerek boş oy vermenin boykot olmadığını tespit etmeleri ilginçtir.)

Bütün bu söylenenlerden bir tek şey çıkar: Eğer Menşevikler bu seçimler öncesi yukarıda yakındıkları hastalıktan muzdarip olmasalardı; ANA P'ni seçin! HP'yi seçin! MDP'yi seçmeyinde ki mi seçerseniz seçin çağrısı yapacaklardı! Böylece "kitleleri kucaklayan taktik" uygulanmış olacaktı!!! İşte menşeviklerin ince "taktik" adına vardıkları nokta da şimdilik burasıdır!!!

Menşevikler İKK'nın 51. sayısında, "6 Kasım seçimleri ve bazı siyasetlerden inciler" başlıklı bir yazıda, doğrudan bizimle de güya polemğe girip; seçimler konusunda "taktik" belirlerken kıstaslarının "kitlelerin içinde bulunduğu durum" olduğunu bir kez daha üstüne basa basa vurguluyorlar. Şöyle diyorlar:

"İkincisi; tavrın saptanmasında kıstasları 'kitlelerin içinde bulunduğu durum'dur'. Evet, bizce, yani Marksist-Leninistlerce bu sorun hayati derecede önemlidir. Hizip için sorun nedir peki, bunun cevabını açıkça versin. Hizip tavrını neye göre belirlemektedir? Bu soruların cevabını verince, soruna nasıl iradi ve salt kendi düşünceleri ile yaklaştıkları ve bu konuda 'sol'ların konumunda olduğu açıkça ortaya çıkar." (s.6)

Tartışılan bağtıntıda menşeviklerin "kitlelerin içinde bulunduğu durum" için "bu sorun hayati derecede önemlidir" demesi, hiçbir şey söylememektir. Çünkü tartışılan sorun bu sorunun hayati öneme olup olmadığı değil; bunun tek başına belirleyici kıstas olup olmadığı sorunudur.

Menşevikler için "taktik", milyonlarca kitleleri harekete geçirmek için tespit edilmişine göre; o zaman kitlelerin durumu taktik saptanmasında belirleyici olandır.

Biz ise "taktik" saptanmasında; yalnızca kitlelerin durumunu belirleyici olmadığını; Devrimin durumu, Karşı-Devrimin durumu, partinin içinde bulunduğu durum vb. bir dizi faktörün birlikte taktik saptamada belirleyici olduğunu söylüyoruz.

Bunun ötesinde "taktiğin"; partinin içinde bulunduğu durum ve gücünü, önündeki görevleri mutlaka göz önüne alması; ve partinin önünde duran görevleri çözmeye en iyi hizmet edecek şekilde ele alınması gerektiğini düşünüyoruz.

Bunun ötesinde, partinin henüz kendi kendine yeterli bir güç haline bile gelmemiş olduğu parti inşasının birinci aşaması içinde, partinin kitleler açısından önünde duran esas görevin henüz milyonlarca kitleyi değil, bu milyonlarca kitleyi yönetme için kitlelerin en ileri unsurlarını kazanmak olduğunu; bu yüzden de "milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirmek" anlamında bir "taktik" in çok sınırlı olacağını Stalin ile uyum içinde söylüyoruz.

Henüz "öncü" ideolojik olarak kazanmamış olanların, sanki bunu yapmış gibi, milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirme adına ince (!) taktikler uygulamaya kalkmasının "cin olmadan adam çarpma"ya benzediğini söylüyoruz.

Lenin'den hiçbir şey anlamayan (ve belki de anlamak istemeyen) menşevikler, sağlam bir teoriye, sağlam bir kadro çekirdeğine, sağlam bir örgütlenmeye sahip 1905, 1906, 1907 Bolşeviklerinin taktiklerini, boylarına poslarına bakmadan kendilerine uygulamaya kalkıyorlar! Onu da işmiş edip yapıyorlar. Ve sonra da Karşı-Devrimin bir bölümünü bir diğer bölümüne karşı destekleme çöplüğünde soluğu alıyorlar! İşte "cin olmadan adam çarpma" kalkıldığında olacak olan budur.

Menşevik hizipçiler, hiziplerini biraz daha yaşatabilmenin telaşı içinde, bizim bu konuda söylediklerimizi de anlamazlıktan gelip şöyle diyorlar:

"Hizip bizim bu konudaki tavrımızı 'cin olmadan adam çarpma' olarak nitelendiriyor. Son olarak şunu da söyleyelim ki, eğer cin olmadan hizibe çarptıksa ve hizip bundan yakınınırsa bu bizce iyidir. (Hayır, biz sizin bize çarptığınızdan yakınmıyoruz. Siyasetle biraz uğraşan her kişi bu yönde bir yakınmamız olmadığını, tersine şimdiye kadar bizim eleştirelimiz konusunda mezar suskunluğu içinde olduğunuzdan yakındığımızı bilir. Aptal olmayan her kişi de, 'Cin olmadan adam çarpma' benzetmemizi, oportünistlerin kendi güçlerini abartmaları ile bağlantılı yaptığımızı, şu andaki durumları ile bırakalım devlet yıkması, 'çam bile deviremeyecek' olanların, hakim sınıflar arası gelişmelerden yararlanma adına Karşı-Devrimin kuyruğuna takılmaları ile bağlantılı yaptığımızı bilir. —BN) Bir de cin olup çarparsak hizibin herhalde korkudan ödü patlar ölür. Zaten komada olan hizibin ölümü eninde sonunda bizim elimizden olacak her halde." (s.7)

Küçük çocuklar vardır. Gece karanlıkta korkularını bastır -

bir bölümü kesinlikle "demokrasi dışı" çözümün, çözümlerin yanında ve evet uygulayıcısıdır. Toplum/ elitçi yönetici bürokratlar şeklinde bir karşıtlık yaratma, Marksizm-Leninizmin sınıf tahlilinden bütünüyle uzaklaşmaktır. Böyle bir tahlilin Türkiye'de 6 Kasım seçimlerinde olan ile de yakından uzaktan bir ilgisi yoktur. Çünkü 6 Kasım seçimlerinde seçimlere katılan yaşınların büyük çoğunluğu "demokrasi dışı" bir düzen olan faşist düzen sınırları içinde hareket etmiştir. 6 Kasım seçimleri sonrasında ortaya çıkan "çözüm"ün "demokrasi içi" bir çözüm olduğu savunulmadıkça; 6 Kasım seçimlerinde "toplum demokrasi dışı çözümü reddetti" yorumu yapmak imkansızdır. İşte Dev Yolcuların çok bilimsel görünüşlü saçmalıklarının vardığı noktada budur. Bunlar geldikleri noktada Özal'ı "demokrasi içi" gös termeye varmışlardır. Şaşmamak gerek. Bunların siyasi haleflerinin bir bölümü de 12 Mart yenilgisi sonrasında faşizmin mahkemelerinde "Demirellerin ne kadar ilerici olduğunu kavramadıkları" yönünde özeleştirel yapmışlardır!

"Demokrasi dışı çözüm"ün reddedildiği tezinin hemen ardından gelen, ve bir anlamda bu tezin gerekçesi olan "toplum Cuntanın partisi MDP'yi eledi" tezi, Dev-Yolcuların anlayışını en berrak biçimde ifade etmektedir. Mantık açıktır: Cunta eşittir "demokrasi dışı çözüm"dür. Cuntanın partisi MDP'dir. MDP seçimlerde eleştirilmiştir. İşte böylece "demokrasi dışı çözüme" her derde deva "toplum" hayır demmiştir. Bu mantık Cunta'da hemen her çözümü "demokrasi içi" gören ve gösteren mantıktır. Bunun yanlışlığı ortadadır.

Kaldı ki, yalnızca Cunta bile "demokrasi dışı" görülse, yine de 6 Kasım seçim sonuçlarının "demokrasi içi" olduğunu savunmak ancak bir tek şartla mümkün olur, o da MDP dışındaki partileri Cuntadan bütünü ile bağımsız olarak göstermekle. Dev-Yol da bunu yapıyor. Ona göre yalnızca MDP Cunta partisidir! Diğerleri, ANA P ve HP ne partisi acaba? Onlar Cunta tarafından kurulmalarına ve seçimlere katılmalarına "izin" çıkarılmış partiler değil mi? "12 Eylül felsefesi"ne bağlılıkları tescilli partiler değil mi? Bu noktada ANA P ve HP'nin savunuculuğu konumunda duran Dev Yolcular, herdeyse sağcılıkta sosyal-faşist TK P'yi geçme durumundadırlar!

6 Kasım seçimleri gerçeği başlıklı imzasız yazıda Dev Yolcular diğer şeylerin yanında şunları söylüyorlar:

"Cunta, geleneksel muhalifi, resmi devlet çizgisine her zaman karşı olmuş popülist 'milli irade'ci eğilimi kendi alanında, yani milli iradenin tezahürü olan seçimler platformunda vurma cesaretini ilk defa gösterebildi.

7 Kasım sabahı ise görülen odur ki; cunta, büyük avantajlar ve olanaklarla girdiği bu sınavdan çıkmıştır.

Toplumun büyük bir çoğunluğu ise 12 Eylül icraatında ifade sini bulan demokrasi dışı bir yönetim anlayışını onaylamaya rak sınavdan başarıyla geçmişir. Çünkü Türkiye toplumu, 11 Eylül'ün can güvenliği ve huzur olmayan günlerinin acı hatıralarına, eski siyasal temsilcilerinin çözümsüzlüklerine, devrimci ve demokratların siyasal arenadaki etkisizliklerine rağmen geleneksel özelliklerine ve siyasal olgunluğuna uygun bir biçimde demokrasi dışı bir yönetim anlayışını red etmiştir. Bu nedenle diyebiliriz ki, HP'de ama özellikle ANAP'nde toplanan oylar çok farklı siyasal eğilimlerin cunta ya, bir yanı sıra da elitçi resmi çizgiye duydukları tarihsel tepkilerin birleşmiş bir ifadesidir.

Kısaca 6 Kasım seçim sonuçlarının en genel ve özlü ifadesi; faşist cuntaya atılmış bir tokat olması ve herşeye rağmen halkın demokrasi özleminin sönmemesidir. Ama şurası gözden kaçırılmamalıdır ki; Türkiye toplumu geleneksel özelliklerine de uygun olarak cuntaya karşı tepkisini radikal bir biçimde ve içerikte ifade etmemiştir. Üç yıldır siyasal arenada kendisini etkili bir biçimde hissettiremeyen devrimci ve demokratların ve Ecevit'te ifadesini bulan bir kısım sosyal-demokratların cuntanın dayattığı seçimler platformunu bütünüyle reddeden, program ve eylem itibarıyla en solda yer alan çizgilerini tasvip etmemiştir. Ama aynı zamanda birincilere göre siyasal arenada etkili olabilen Doğru Yol ve SODEP'in seçimler platformu içinde radikal olan geçersiz oy kullanma önerilerini de terçih etmemiştir. Toplum her iki çizginin de yol açacağı siyasal bir çatışmayı istememiş, cuntanın sunduğu seçenekler dahilinde daha istikrarlı ama köklü değişimlere yol açmayacak kısa vadeli pragmatik bir tavır terçih etmiştir. Ama şöyle ya da böyle, sonuç olarak toplum, demokrasi dışı bir çözümü reddetmiştir."

Burada Dev-Yol revizyonizminin bir yanda toplumun üzerinde, topluma karşı, sınıflarüstü devlet anlayışı; diğer yanda HP ve ANA P'ni "demokrasi içi" gören anlayışı bütün berraklığıyla ortadadır. Dev-Yol burada son söyledikleri ile "demokrasi içi" olarak değerlendirdiği seçim sonuçlarında "toplumun" tepkisini "radikal bir biçimde ve içerikte ifade etmemiş"ndan duyduğu üzüntüyü ifade ederken, aslında "cuntaya atılmış tokat"ın fazla can yakmayan bir tokat olduğu gerçeğinin üzerine örtememenin zorluğu içindedir. İlginç olan, bu bağlamda Dev-Yol'un neyi "en sol"da gördüğüdür. Dev Yol'a göre seçimlerle ilgili

en "sol" ve en radikal çizgi, "devrimci ve demokratların — ki bundan kasdettikleri kendileri ve diğer oportünist ve revizyonistlerdir. BN— ve Ecevit'te ifadesini bulan bir kısım sosyal demokratların Cuntanın dayattığı seçimler platformunu bütünüyle reddeden, program ve eylem itibarıyla en solda yer alan çizgileri"dir.

Şimdi önce program olarak bu "en sol" çizginin; gerçekte salt Cuntaya karşı olma temelinde bir tavır olduğunu tespit etmek zorundayız. Yapılan bütün programatik açıklamalar, "bu seçimlerde cunta partileri dışına partilere izin verilmemiştir, bu yüzden geçersiz oy verin" şeklinde idi. Faşist devlet iktidarı bir bütün olarak değil, yalnızca Cunta karşıya alınmıştı. "Cunta demokrasisi"ne karşı savunulan, hakim sınıfların cuntanın yasakladığı diğer siyasal partilerinin de katıldığı bir "çoğulcu demokrasi"(!!!) idi. Program olarak bu "en sol" çizgi, faşizme karşı burjuva demokrasisini bile tutarlı bir şekilde savunan bir çizgi değildi. Faşizmin koyu ve askeri bir biçimine karşı, faşizmin sivil, daha az koyu bir biçimini savunma şeklinde bir çizgi idi. Bu "en sol" çizgi, program açısından kesinlikle devrimci değildi. Bu "çizgi", yapılabilecek en olumlu değerlendirme ile en fazlası ile reformcu idi.

Bu çizginin eylem itibarı ile "en sol" olduğu tespiti de parlavradır. Çünkü bu çizginin önerdiği "eylem", karşı olduğu söylenen Cuntanın çizdiği sınırlar içinde gerçekleştirilmesi önerilen bir eylem; bu "eyleme" katılan kişileri bırakalım devlet ile karşı karşıya getirmeyi bir yana, faşist askeri cunta ile bile karşı karşıya getirmeyen bir eylemdir. Herkes gidip "anayasal" "hakkı"ni ve "görevi"ni yerine getirecek, seçimlere katılacaktır! Ve bu çerçevede, seçeceği partiye izin verilmeyeceği için bunu yine oyla, "yüzbashi oyu" ile ifade edecekler! Geçersiz oy kullanmak da o kullanmaktır. Ve Cuntanın seçimlerine evet demektir! Geçersiz oy kullanma, bizzat Cuntanın çizdiği çerçevede yasak olmayan, hak olan bir "eylem"dir! Bu tip bir "eylem"i çizgi olarak "en sol"da görmek için kişinin kendisinin çok sağda durması gerekir! Dev Yol'un da yaptığı budur. O reform ötesine geçen bir solculuğu aklına bile getiremez hale gelmiştir! Onun için "en sol" olan, reformculuğun sınırlarında duran bir "sol"dur. İşte revizyonizmin Dev Yol'u getirdiği şu anki nokta budur. "Şöyle ya da böyle, sonuç olarak" ANA P'nin seçim zaferini "demokrasi içi bir çözüm" olarak görme ve gösterme noktası! Böylece onun bugün savunduğu demokrasi nin ne menem bir demokrasi olduğu da çıkıyor ortaya!

C- Menşevik İKK:

Bugünkü şartlarda(!) kitleler en doğrusunu yaptı!

Seçimler öncesinde epey yalpalayan; önce "boykot değil, katılıp boş oy verme" diyen, ardından "pasif boykot" deyip, bunu da "isteyen gidip boş oy atsin, gitmeyen gitmesin" şeklinde açıklayan menşevikler, seçim sonrasında "yeni bir döneme girildiği" şeklindeki tezin dışında, "İşçinin Sesi" revizyonistlerinin savunduğu hemen bütün tezleri savundular.

Onların seçim sonuçlarını yorumlaması şöyle:

"T.Özal'ın fendi, Evren'i yendi. Ya da Demirel ile Ecevit'in fendi, Cuntayı yendi. Yani tilkiler "kurdu" faka bastırdı."

"Cunta Demirel, Ecevit gibi 'eski', Özal gibi ta Amerika'lar da kurs görmüş 'yeni' politika 'kurtlarından' unutamayacağı bir şamar yedi." (İKK, S.51, s.1/2)

Burada menşevikler faşist cuntanın gönlünde yatan esas partinin MDP olduğunu, ve bu parti yerine ANA P'nin birinci olmasını, buna bağlı olarak geçersiz oyun beklenenden çok az olmasını açıklamak için, "Demirel ile Ecevit'in ve Özal'ın —bu 'eski' ve 'yeni' siyaset ustalarının(!!!)— fendinin, Evren'i —bu siyasetten anlamaz askeri(!!!)— yendiği" şeklinde bir tez savunuyorlar.

Menşevikler, eski AP ve CHP'nin, DYP ve SODEP'in —artık ne zaman, nasıl oldu ise— ANA P ile el altından anlaştığından yola çıkıyorlar. Onlar için geçersiz oyun bunca az çıkması, ve ANA P'nin bunca çoğunluğu sağlamlasının başka açıklaması yoktur. Nasıl aynı tezi savunan sosyal-faşist R. Yörükoğlu'nda herhangi bir ispat yoksa, menşeviklerde de bu tezin verileri desteklenmesi, ve ispat çabası yoktur. Onlar dedi ya, öyledir! İnanan inanır!!!

Bu tez, eski AP ve CHP'nin oy tabanını olduğu gibi elinde tuttuğu, AP ve CHP seçmenlerinin ve MSP seçmenlerinin kapatılmış eski partilerinin parmak işaretini doğrultusunda oy kullanacakları hesabına dayanmaktadır ki; bu hesap 6 Kasım seçimlerinin de "sandıktan" dönen bir hesaptır. Menşevikler AP'nin, CHP'nin MSP'nin gücünü abartan bir konum içindedir. Onun dışında, menşevikler buradaki konumları ile gerçekte 12 Eylül sisteminin has adamlarından ve uygulayıcılarından biri olan Özal'ı da askeri faşist cuntaya karşı imiş gibi göstermektedirler.

Menşevikler seçim sonuçlarını yorumlarken, cuntanın eski ve

mak için yüksek sesle türkü çağırır, ıslık çalar, bağırlarlar. Menşeviklerin de bizim "ölümümüz" üzerine söyledikleri buna benziyor!!

Bizim "cin" olmaktan anladığımız; —benzetmede hata olmaz derler— özü sözü bir; Türkiye devriminin acil teorik sorunlarını esas olarak çözmüş, Türkiye devriminin programını —Dünya Marksist-Leninist Hareketinin programına bağlı olarak— ortaya çıkarmış; Marksizm-Leninizmi kavrama ve uygulamada ustalaşmış sürekli bir önderler çekirdeğine sahip; sağlam bir örgüt yapısı oluşturmuş bir partinin varlığıdır!!!

Menşeviklerin böyle bir parti olmadığı; ve hiçbir zaman da olamayacakları açıktır. O yüzden onların "cin olup bizi çarpmaları" mümkün değildir. O yüzden de "ölümümüzün kopup ölmemiz" ihtimali yoktur!!! Meraklanmasınlar...

Bütün bu tartışma içinde önemli ve belirleyici olan şey, menşeviklerin "taktik" adına "kitlelerin içinde bulunduğu durum"u açıkça ifade etmeseler bile nerdeyse tek kıstas haline getirme leridir. Kendi durumunu hiç gözününe almayan böyle bir "taktiğin" kitle kuyrukçuluğunda konaklaması kaçınılmazdır. Menşeviklerin kitle kuyrukçuluğu 6 Kasım seçimleri sonuçlarının yorunda şimdiki en yüksek (bu yüksekliği revizyonizmin yüksekliği, yani gerçekte alçaklık olarak kavramak gerekir!) noktasına varmıştır.

Onlara ileriki seçimlerde "kitleleri kucaklayan" daha doğru taktikleri seçimler öncesinde keşfetme yönünde başarılar dilemekten başka birşey kalmıyor bize:

10 Ocak 1983
İ. Kaner

TD'K'P'NİN SEÇİM BİLDİRİSİ

6 Kasım'da Türkiye'de yapılan "seçim"ler, oportünistlerin sınına bileceği uygun bir fırsat verdi. Hemen tüm oportünistler, genel reformist hatlarını; tayin edici anlarda hakim sınıflarla uzlaşma yönünde tavır takındıklarını bir kez daha gösterdiler.

Ortak koroya katılanlardan biri de TD'K'P oldu. TD'K'P Merkez Komitesi seçimlerden önce bir bildiri çıkararak 6 Kasım seçimleri ile ilgili tavır takındı. Bu çok(!) devrimci "Komünist" Partisinin bildirisinde sadece iki yerde açıkça "devrimci" (devrim bile değil!) kelimesi geçiyor. Birisi taleplerinin sıralandığı bölümde "Devrimci, demokrat, ilerici tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması için" şeklindeki cümle içinde. Diğerinde "Türkiye DEVRİMCİ 'Komünist' Partisi" imzasının içinde. İşte böylesine "çok" devrimci olan TD'K'P Merkez Komitesinin bildirisine biraz daha yakından bakmak yararlı olacak.

Bildirinin başlığı "Faşist generallerin partilerine oy yok!" şeklinde. Böyle bir başlık ister istemez, "faşist generallerin partisi" olmayan (somut olarak "generallerin" onaylamaları anlamında!) partilere oy var mı biçiminde bir soruyu akla getiriyor. Bu noktaya az sonra döneceğiz ve TD'K'P'nin 6 Kasım seçimlerinde tek probleminin (evet, tek!) "faşist generallerin partileri" olduğunu açıklamaya çalışacağız.

Başlığın devamında, faşist Evren ve cetesinin baskı ve zulümlerine; ekonomik, demokratik, askeri alandaki uygulamalarına --en geri kitlelerin anlayacağı bir dil açıklığıyla-- tavır takınıyor. Seçim denilen şeyin "rezil bir oyun" olduğunu; bu rezil oyunu da boşa çıkarmanın "yolları" olduğunu açıklıyor. Bu "yollar" hakkında da şu açıklamayı yapıyor:

"Ama sandık başına giderek de bu rezil oyunu boşa çıkarmanın, bu oyunu onaylamadığımızı göstermenin yolları vardır. Verdiğimiz oylar geçersiz ve iptal edilecek oylar olursa generallerin bu çabası boşa çıkartılmış olacaktır.

İşte TD'K'P'nin bu seçimlerdeki "taktiği" de, TD'K'P'den başlayan ve seçime giremeyen SODEP ve Doğru Yol'un bir dönemi "taktik"leriyle birleşen taktikten başka birşey değildir! TD'K'P' oportünistleri bildirilerinde bir tek yerde bile "cunta uşağı", "generallerin partileri" dediği seçime katılan partilerin dışındaki partilere karşı tavır takınıyor. Oysa aynı dönemde "geçersiz oy" savunucusu hakim sınıf partileri açık bir biçimde "komünist" dedikleri güçlerle aralarına kalın sınırları çiziyorlardı. TD'K'P Merkez Komitesi, aynı taktikte birleştiği SODEP ve Doğru Yol ile arasına sınırları çeken bir tek söz bile etmiyor. Amaç sadece "cunta" olursa, olup olacağı da budur zaten. TD'K'P'nin çok "devrimci" taktiğinin özü, "önce cunta" biçimindeki reformizmdir.

Ondan sonra, bildiriye talepler yer alıyor. TD'K'P Merkez Komitesinin talepleri şöyle:

- ** Tüm halk için serbestçe seçme ve seçilme hakkı, siyasi faaliyet gösterme, parti kurma hakkı,
- * Sınırsız grev, toplu sözleşme, özgür sendika kurma hakkı,
- * Sınırsız gösteri ve toplantı yapma hakkı,
- * İşçi sınıfı ideolojisi başta olmak üzere halkın çıkarlarını gözeten tüm görüşlerin serbestçe yayma hakkı,
- * Küçük üretici köylülerin kendi ürettikleri ürünlerin taban fiyatlarının kendileri tarafından tayin edilmesi hakkı,
- * Toprak ağalarının ellerindeki topraklara el konularak yok

sul ve topraksız köylülere dağıtılması için,

* Kürt halkının kendi kaderlerinin kendileri tarafından tayin edilmesi hakkı için,

* Devrimci, demokrat, ilerici tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması için,

* Türkiye'nin NATO'dan çıkması ve tüm emperyalist güçlerin ülkenin çıkarılması için,

* Emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerle yapılan tüm anlaşmaların iptal edilmesi için,
MOCADELE EDELİM!"

Talepler bunlar. Bu taleplerin tek tek siyasi anlamı üzerinde durmak istemiyoruz. Çünkü örneğin "Kürt halkının kendi kaderlerinin kendileri tarafından tayin edilmesi hakkı" gibi Leninist Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı talebinin reddi olan sosyal-söven talebi savunmayı reddediyoruz. Ama şimdilik bunları bir yana bırakalım. Taleplerin doğru olduğunu varsayalım.

Buradaki temel sorun şudur: Sıralanan taleplerin hiçbirisi bir devrim olmaksızın gerçekleşmesi mümkün olmayan taleplerdir. Karşılansın ancak devrimle mümkün olacak bir talebin, çözümünün devrimle mümkün olduğu açıkça ortaya koymayan; devrim olmadan da bu talep gerçekleştirilmiş gibi anlayışlar yapanlar genel olarak reformistlerdir.

Bütün yukarıdaki taleplerden sonra, insan bunun devrim için mücadele çağrısıyla son bulacağını, bu taleplerin devrimle gerçekleştirileceği açıklamasıyla biteceğini sanıyorsa aldanıyor. Hayır! TD'K'P'nin reformist Merkez Komitesi için bu devrimci tavır biraz yabancı. Sıraladıkları yukarıdaki taleplerden sonra bunların son cümlesi şöyle:

"Bizim için gerekli olan faşist diktatörlük içindeki biçimsel değişiklikler değil, HALK DEMOKRASİSİ, ÖZGÜRLÜK VE BAĞIMSIZLIKTIR!"

Görüldüğü gibi, burada tartışılan, yukarıdaki taleplerin devrimle gerçekleşip gerçekleşmeyeceği vb. değildir. Tartışılan, "bizim için gerekli olan"ın ne olduğu meselesidir. Bizim için Halk Demokrasisi, Özgürlük ve Bağımsızlığın gerekli olduğu açıktır. Söz konusu olan, başta sıralanan taleplerin ancak devrimle gerçekleştirilebileceğinin ve bu yüzden devrim için savaşmak gerektiğinin açıkça belirtilmesinin gerekliliğidir. TD'K'P reformistleri için böyle bir gereklilik sözkonusu değil.

Benzer taktik ustası diğer tüm oportünistler gibi, TD'K'P'nin Merkez Komitesi de gerçekte bu bildiriye kendi en yakın çevresine, ve onun dışında diğer örgütlerin ulaşabildiği çevresine ulaştırabilecekti, bugünkü şartlarda daha fazlasını yapması imkansızdı. Ama bunlar da sanki milyonlarca kitleye ulaşabilecekleri gibi, basit dilli taktisyenlik örneği veren bildiri-ler çıkardılar. Fakat bildiri gidebileceği yere, yani kendi çevresine, ve diğer örgütlerin çevresine gitti. Böylece de "katı ama boş oy ver" taktiği işte uygulamada esasta bu çevreye yönelik bir taktik oldu. Böylece, az-çok devrimci düşüncelerle ta-nınışlığı olan insanlara, onları ilerleten değil, onları düzen sınırları içinde hareket etmeye yönelten bilinç verilmeye çalışıldı. Bu oportünistler devrimcilik adına, komünistlik adına, hakim sınıfların doğrudan etkileyemediği kesim içinde, hakim sınıfların ideolojik yayılmasına hizmet etmiş oldular.

EMPERYALİST SAVAŞ HAZIRLIKLARI VE DEVİRİMCİ GÖREV (*)

Çeşitli emperyalist devletler bugün dünya halklarına karşı resmen ilan edilmemiş bir savaş yürütüyorlar. Ezilen halkların, işçi sınıfının ulusal ve sosyal kurtuluş için verdiği savaş, emperyalist-sosyal-emperyalistlerin vahşi saldırılarına maruz kalıyor. Tabii ki bütün emperyalist devletler bu saldırgan, yağmacı hareketlerini dünya barışı, "tehlikeye giren güvenlikleri"(!) için yaptıklarını da açıklamaktan geri durmuyorlar. Emperyalizm doğasında var olan dengesiz ve sıçramalı gelişme, emperyalistler arasında yeni bir dünya savaşını, dünya pazarlarının, sömürge, yarısömürge etki alanlarının yeniden paylaşılmasını gündeme getiriyor. Emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemin içinde bulunduğu **bugünkü** ekonomik ve siyasi buhran, dünyanın yeniden bölüşülmesini buhrandan çıkış yolu olarak emperyalist burjuvazinin önüne koyuyor. Emperyalistler (sosyal-emperyalistler de dahil) içte militaristleşmeyi yoğunlaştırıyorlar (ekonomilerini askerileştirir, savaş sanayiine dönüştürürlerken), devletin faşist bir nitelik kazanması gittikçe güçleniyor. Tekelci burjuvazi emperyalist ülkelerde işçi sınıfı üzerindeki ekonomik-siyasi baskısını artırıyor, yeni yeni faşist adımlar atıyor.

Bugün emperyalist sistem iki ana kampa bölünmüştür: başını ABD emperyalistlerinin çektiği NATO ve başını Rus sosyal-emperyalistlerin çektiği Varşova Paktı. Bugünkü emperyalist savaş kışkırtıcılığı bu iki emperyalist haydut grubu arasındadır. Gerek Nato ve gerekse Varşova paktının içindeki emperyalist çelişmeler de ortadan kalkmamış (bu zaten emperyalizm koşullarında olanaksızdır), hatta zaman zaman derinleşmektedir. Fakat bugün emperyalistler arasındaki çelişmede ağırlıkta olan, Nato içinde kümeleşmiş ABD, İngiltere, Fransa, Batı Almanya, Japonya vs. ile, Varşova Paktı içinde kümeleşmiş olan Rus sosyal emperyalistleri ve Doğu Avrupa'daki Varşova Paktı üyeleri arasındaki çelişmedir. Emperyalist savaş kışkırtıcılığı bugün bu iki emperyalist grubu çılgınca bir silahlanmaya itmştir. Dünya halklarını toptan imhaya yönelik Atom silahları bu silahlanmanın merkezini oluşturmaktadır.

Yaklaşan emperyalist savaş tehlikesine karşı kitleler içinde hoşnutsuzluk artarken, her türden burjuva-reformist-faşist görüşler de yaygınlığını koruyor.

Marksizm-Leninizm adına pasifizizm; barış adına emperyalizmin yarıdakçılığı özellikle küçük burjuvazi içinde yaygınlık kazanmış durumda. Savaş histerisine kapılmış küçük-burjuvazi; içinde emperyalistlerin bir bölümü de

olmak üzere "ABD ve Rusya" dışındaki her sınıftan, her kamptan insanlardan barış dileciliğine çıkıyor. Lenin, "... küçük burjuvazi, iktisadi durumunun temel nitelikleri yüzünden, hiçbir bağımsız eyleme girişmeye yetenekli değildir" diyordu. (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky, s.104)

Her renkten oportünist ve revizyonist taraflarından tanınmaz hale getirilen bugünkü savaş tehlikesi ve sonuçları konusunda öne çıkan bazı çok önemli noktaları bu yazının sınırlı kapsamı içinde açıklamaya çalışalım.

Önce, bugün savaş kışkırtıcılığı ilerletmesine rağmen, somut olarak savaş (emperyalistlerarası savaş) başlamamıştır, ve bugün emperyalistlerin, dünya gericiliğinin saldırısı hala daha dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinedir. Emperyalistlerarası çelişki derinleşmesine rağmen, bu çelişki henüz daha ağırlık kazanıp ön plana geçmemiştir.

Emperyalist bir savaşın bugünden başlatılmasının önünde birçok engel vardır. Birincisi, emperyalistler arasındaki silahlanmadaki belli bir denge vardır. Her iki emperyalist kamp da yaklaşık düzeyde silahlıdır. İkincisi, emperyalist ülkelerdeki iç faşistleşme tamamlanmamıştır. Üçüncüsü, dünya halklarının mücadelesi böyle bir savaşı başlatmak için emperyalist devletlere soluk vermemektedir. Ve bütün bunlarla bağıntılı olarak savaşın patlayacağı derecede olgunlaşmamıştır. Bu savaşın birer ön uzantıları olarak emperyalistler arasında bölgesel gerici savaşlar sürmektedir. Bölgesel gerici savaşlar bir yandan emperyalistlerin yayılcı faaliyetlerini genişletirken, diğer yandan buralarda devrim bir durumu olgunlaştırmakta, halkların emperyalizme karşı mücadelesi güçlenmektedir. Savaşın yarattığı yıkım, açlık, devrimci bir durum doğurmaktadır.

İkincisi, bugün iki emperyalist kampta kümeleşmiş bulunan emperyalist devletlerin tümü yeni bir dünya savaşında kendi lehlerine daha çok toprak ve etki alanı almak, tekelci çıkarlarını genişletmek için hazırlanmaktadır. İrili-ufaklı tüm emperyalistler, içinde buldukları kamp içinde öne geçmeye çalışmaktadırlar. Bu durum emperyalistler arasında yeni ittifaklara gebecektir. Emperyalistlerin bugün için iki kampa bölünmesi gereklidir, değişmez değildir. Oportünistlerin "iki süper devlet" ile bunların önderliğindeki iki kamptan başka, ileriye, muhtemel gelişmeleri görececek kabiliyetleri yoktur. Onlar için bu durum mutlaktır. Emperyalistler arasındaki dengenin ve sıçramalı gelişme yasasının bu-

gün önde olanı yarın geriye iteceğini, bugün farklı ittifaklar içinde olan emperyalistleri yarın yeni ittifaklar içinde biraraya getirebileceğini akıllarının ucuna dahi getirmiyorlar oportünistler. Öte yandan Nato ve Varşova Paktı içinde de bugün derin emperyalist rekabet vardır. Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin ittifakı olan AET ile ABD arasında rekabet artarken, bu emperyalist devletlerin birbirleriyle de rekabeti derinleşmektedir. Bu durum bütün emperyalist devletler için geçerlidir.

Savaş tehlikesi karşısında şaşkına dönen oportünistler, savaş kışkırtıcısı olarak sadece ABD ve Rus sosyal-emperyalistlerini görmektedirler. İki emperyalist kamp içinde **bugün için** önde olanın ABD ve Rus sosyal-emperyalizmi olduğu doğrudur. Fakat bu iki emperyalist devletin dışındaki emperyalist devletlerin tümü savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır. Özellikle Batı Almanya, İngiltere, Fransa gittikçe daha çok güçlenmektedir.

Somut olgular iki en büyük devletin dışındaki emperyalistlerin bir yandan silahlanmalarını arttırdıkları, öte yandan hem halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine saldırdıklarını, hem de bölgesel gerici savaşlara katıldıklarını göstermektedir. Sadece bir örnek verelim: 25 Ağustos 1983 tarihli Günyayın gazetesinde çıkan bir haber. Bu habere göre Fransa'nın Afrika'da 10 000'den fazla askeri var. Bunlar son model savaş uçakları, silahları ile donatılmış durumda. Fransız emperyalistleri Afrika'daki durumları tehlikeye girdiğinde bu sayıyı daha da artırmakta ve Çad örneğinde de görüldüğü gibi doğrudan saldırıya geçebilmektedirler.

İki emperyalist devletin savaş kışkırtıcılığında önde olması hiçbir şekilde diğer emperyalistleri "ikinci güç", "ara güç" vs. durumuna sokmaz. Tarihsel gerçeğe bakalım. Birinci Dünya Savaşındaki siyasi tablo da bugünki duruma önemli ölçüde benziyordu. Bir yanda Avusturya-Alman grubu, diğer yanda İngiliz - Fransız-Rus grubu savaş kışkırtıcılığı yapıyordu.

Lenin sadece bu iki grubun başını çekenleri hedef göstermiyor, her iki emperyalist grubun sömürgeler ve etki alanları için rekabet ettiklerini; aralarındaki savaşın gerici, yağmacı bir savaş olduğunu, savaşa karşı tek alternatifin devrimci içsavaş olduğunu defalarca vurguluyordu. Oportünistler ölümünden korkar gibi bu Leninist gerçekten korkmaktadırlar.

Bugünkü durumla benzerliği olmayan II. Dünya Savaşının özel koşullarına dayanmak istemekte, ve fakat bugünkü durumla büyük benzerlik gösteren I. Dünya Savaşının derslerini sesizce "unutmaktadırlar".

Oportünistler silahsızlanma ve barış üzerine boş sözlerle kendilerini avuturlarken, bugünkü gerçeği unutmaktadırlar. Onlar emperyalizm şartlarında silahsızlanmanın boş bir

hayal olduğunu, emperyalizm var oldukça dünyanın yeniden paylaşılmasının kaçınılmaz bir gerçeklik olduğunu unutuyorlar. Öte yandan sözde barış hareketini göklere çıkartan oportünistler, bu hareketin emperyalizmi hedeflemediğini, bu hareket içindeki özellikle küçük burjuvaların emperyalist burjuvazinin sofraşından karnını doyurduğunu, emperyalist savaştan emperyalist ülkelerdeki bütün varlıklı sınıfların menfaati olduğunu unutuyorlar. Genel barış çağrıları ile işçi sınıfının bilincini karartmaktan başka birşey yapmıyorlar. Lenin, Kautsky ile polemiginde şunları der:

"Olgular küçük burjuvalarla, 'aydın'lar da içinde bütün varlıklı sınıfların hep birlikte emperyalistlere katıldıklarını gösteriyor, ama Kautsky, kavanoz içindeki adam gibi olağanüstü bir küstahlık ve iyilik taslayan yavan sözlerle olgulara yan çiziyor. Küçük burjuvazinin çıkarlarını, onun davranışına göre değil, bazı küçük burjuvaların sözlerine göre değerlendiriyor. (açL) — bu sözler onların davranışlarıyla her an yalanlansa da." (Lenin, Proleter Devrim ve Dönek Kautsky, s.183)

Devamla:

"Emperyalizm, varlıklı sınıfların bütün katmanlarının mali sermayeye bağımlılığı ve dünyanın bugün çoğu savaşa katılan beş-altı 'büyük' devlet arasında paylaşılması demektir." (age, s.184)

Bugün Menşevikler de içinde olmak üzere bir dizi oportünist akım, sadece iki en büyük devleti hedefleyen bir çizgi izliyorlar. Onlar böylece diğer emperyalist devletlerin savaş kışkırtıcısı, yayılcı faaliyetlerinin dolaylı birer yardımcıları durumuna düşüyorlar.

Nihayet; emperyalist savaşların alternatifi meselesine geldik. Bugün özellikle küçük burjuva kesiminde genel bir savaş aleyhtarlığı vardır. Aynı durum Uluslararası Komünist Hareket içinde 1951'lerden sonra (57-60 Deklarasyonlarında) savunulmuştur. Marksizm gerici yağmacı emperyalist savaşları reddederken, devrimci savaşları, haklı savaşları savunur.

Emperyalist savaşın panzehiri devrimci savaştır. Emperyalist savaşı geciktirip önleyecek olan, halkların devrimci mücadelesidir. Kapitalist ülke işçi sınıfının sosyalist devrim, bağımlı ülke halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi emperyalist savaşa soluk vermeyecektir. Bu mücadele süreci bir yandan emperyalist zinciri koparmak, emperyalizmi zayıflatmakta, etki alanlarını daraltmakta; öte yandan emperyalistlerin savaş hazırlığı için fırsat vermemektedir. **Bugünkü barış** koruma uğruna, statükoyu savunan, emperyalist düzen sınırları içinde kitlelerin kalmasını isteyen her türlü anlayış bugünkü emper

yalist barışın korunmasına da hizmet etmemek emperyalist savaş kışkırtıcılarının —özel —likle bir bölümünün— işine yaramakta, halkları pasifize etmektedir.

Şüphesiz bazı özel koşullarda proletarya ve onun öncüsü komünistler relatif barış için mücadeleyi öne alabilirler. Fakat bu mücadele emperyalizmin tümünü hedeflememektir. Bu durum kanaatimce emperyalist savaşın tek taraflı olarak kışkırtıldığı belli emperyalist devletlerin öne çıktığı—faşistleştiği şartlarda veya sosyalist bir ülkenin varlığının tehlikeye girdiği özel hallerde ortaya çıkabilir. Fakat bu durumu tahlil etmek, genel leştirmek, her emperyalist savaş tehlikesinin karşısına çıkartmak reformist bir taktiktir.

Lenin Basel bildirisinin bir savaşın yaklaştığını tespit ettiğini söylüyor. Savaşın devrimci bir durum doğuracağını tespit eden Basel bildirisi, komünistlerin bu devrimci durumdan yararlanmalarını, emperyalist gerici savaşı reddetmelerini önerdi. Lenin daha sonra devrimci durumun çıktığını, Basel bildirisinin öngörüsünün doğrulandığını yazıyor ve o günkü görevi şöyle tespit ediyor:

"Burada bütün sosyalistlerin en söz götürmez ve en özsel görevi sözkonusu: yığınlara devrimci bir durumun varlığını gösterme, bu durumun genişlik ve derinliğini açıklama, proletaryanın devrimci bilinç ve enerjisini uyandırma, devrimci eyleme geçmesine yardımcı olma, ve bu yönde çalış -

mak için devrimci duruma uygun örgütlenme görevi." (age, s.169)

Bugün de görev her türlü emperyalist savaş kışkırtıcısı politikayı teşhir edip açıklamak, kitleleri emperyalist sisteme karşı mücadelede sevk etmek, devrim için hazırlanmaktır. Kitlelerde gelişen savaş aleyhtarlığından yararlanmak, bu konudaki pasifist ve reformist taktikleri teşhir etmek, proletaryanın öncüsünü örgütleyip hazırlamak, devrimci durumun olgunlaştığı durumlarda bu durumda yararlanmaktır. Emperyalizm halkların candümanıdır. Her türlü sahte anti-emperyalist taktikler sonuç itibariyle emperyalizme hizmet etmektedir.

Not: Bu yazının Bolşevik Partizan'da yayınlanmasını talep ediyorum. Eleştiriler, kâğıtlanmadığınız noktaları belirtmeniz bu konuda ki tartışmayı ilerletecektir. Bu konu hem genel teorik bir konu ve hem de güncel pratik bir mesele olarak ciddiyetini korumaktadır. Öte yandan oportünistlerin, burjuvazinin kâğıtlarının bilincini karartıp, yolunu-yönünü kararttıkları bir meseledir. Bizim içimizde hala daha tüm ayrıntılarıyla açıklanıp tahlil edilmemiştir. Bu bakımdan bu meseleye özel bir önem göstermeliyiz.

Bolşevik selamlar

7.10.1983

M. Uzun

(*)

(Elimize bir Bolşevik Partizan okuyucusunun "Emperyalist Savaş Hazırlıkları ve Devrimci Görev" başlıklı yukarıdaki yazısı geçti. Okuyucumuz bu konuda tartışmayı ilerletmek için yazının yayınlanmasını ve tavır takınılmasını talep ediyor. Biz yazıda bugüne dek bu konuda izlediğimiz genel çizginin esasta savunulduğunu düşünüyoruz. Ancak yazıda bize yanlış görülen ve tartışma içinde açıklığa kavuşturulması gereken bazı tezlerin (mesela 1951'lerden sonra Uluslararası Komünist Hareket içinde genel bir burjuva savaş aleyhtarlığının savunulduğu tezi gibi) bazı tezler olduğunu düşünüyoruz. Yazıyı olduğu gibi tartışmaya sunuyoruz.)

Ekim Sosyalist Devriminin yıldönümünde 'International Correspondence' tarafından Paris'te yapılan toplantı

Yazı kurulu içinde "Kanada Bolşevik Birlik" isimli örgütün de yer aldığı "International Correspondence" isimli yayın etrafında birleşen güçler, Ekim Devrimi ile ilgili geçtiğimiz yıl Paris'te yaptıkları toplantının bir-yenisini tekrarladılar.

Toplantı Enternasyonal marşının dinlenmesiyle başladı. Ardından "International Correspondence" adına bir temsilci 1 saate yakın bir konuşma yaptı. Anlayabildiğimiz kadarıyla, konuşmasına genel dünya tahliliyle başladı. Bu konuya bağimli olarak, "eli kulağında emperyalist dünya savaşı" yönündeki tespitlerini haklı kıldığını düşündükleri çeşitli askeri operasyonlar (Çad, Grenada gibi) üzerinde durdular. "Kara Afrika"daki duruma özel ağırlık verdiler.

Bir siyasi akım olarak "International Correspondence"ın çıkışından bu yana olan gelişmeleri, geçirdikleri evreleri uzun uzun aktardılar. Bu arada, eski kardeş örgütlerle ilişkili olarak, "International Correspondence"ın çıkarılması çalışmasında onlara da teklif götürdüklerini, fakat onların bunu reddettiklerini vb. açıkladılar. Bizim ve İranlı vb. bazı örgütlerin "International Correspondence" içinde yazılarımızın yer aldığını; tartıştığımızı belirttiler.

Bugün artık "International Correspondence"ın 30 civarında örgütün doğru bulup savunduğu ortak, belirlenmiş bir çizgiye sahip olduğunu bildirdiler. Bu açıklama, "International Correspondence"ın bir tartışma forumu olduğu yönündeki geçmiş açıklamadan değişik, önemli bir yeni tespittir.

Daha sonra mesajların okunması bölümüne geçildi.

İlk olarak TKP/ML(B) adına bir mesaj okundu. "International Correspondence" bu toplantıya bizi resmen davet etmişti. TKP / ML(B)'nin mesajı "soyut birlik" mesajı değildi. Geçen yılki mesajını devam ettiren, tamamlamaya çalışan bir mesajdı. Fransızca çevirisi fazla iyi olmamakla birlikte, ne demek istediğimizi öz olarak yansıtıyordu. (Bu mesajı Bolşevik Partizan'ın bu sayısında yayınlıyoruz.)

Daha sonra İran'dan bir örgüt adına mesaj okundu. Mesaj, anladığımız kadarıyla, İran Komünist Partisi adı altında birarada örgütlenen KOMALA ve UCC (Komünist Mücadelciler Birliği)'nin mesajı idi. Bu örgütlerin Stalin'i klasik kabul etmeyen Troçkist eğilimli yayınları ve açıklamaları özellikle dikkat çekti.

Üçüncü mesaj yine İran'dan, şu anda dağılmış durumda olan PEYKAR'dan bazı kişilere aitti. Bu mesajda, anladığımız kadarıyla, "International Correspondence"ın troçkist eğilimlerini eleştirmeksizin mesajlarını kabul etmesi eleştirildi. Bazı doğru şeyler savunuldu.

Toplantı, Lenin'in hayatı ve Ekim Devrimine ilişkin temsili bir film gösterisi ile son buldu.

100-150 arası kitle katılımı olan toplantı, aynı temeldeki geçen yılki toplantıya göre birçok bakımdan daha başarısızdı.

16.11.1983

TKP/ML(B)'NİN MESAJI

5.11.1983

**DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİ
EKİM DEVRİMİNDEN DE ÖĞRENEREK
MARKSİZM-LENİNİZM İLKELERİ TEMELİNDE
KAMUOYU ÖNÜNDE, AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELENİN
ÜRÜNÜ OLARAK YARATABİLMEK İÇİN ÇALIŞALIM !**

Değerli yoldaşlar,

Biz TKP/ML(B) olarak, Ekim Sosyalist Devriminin yıldönümünde hazırladığımız toplantıya, Paris'te, eleştirel bir biçimde katılıyoruz. Yoldaşca bir hisle, bu toplantıyla bağıntılı olarak bazı eleştirilerimizi açıklamak istiyoruz. Bu, açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadelenin sağlam temellere dayalı yol

daşca birliği güçlendirmenin de aracı olduğunu öğreten Bolşevik Partinin izinde yürüyebilmek için de gereklidir.

Bugün Marksizm-Leninizmin en temel çeşitli ilkeleri bile, oportünizm, revizyonizm, modern revizyonizm tarafından çarpıtılmıştır, unutturulmaya çalışılmıştır, üzeri küllendirilmiştir. Marksizm-Leninizm dışında herşey olan birçok görüş, Marksizm-Leninizm adına yayılmıştır, yayılmaktadır.

Bugün, Kruşçev modern revizyonizmi hala, Marksizm-Leninizme karşı en tehlikeli ve kendinden sonraki birçok sapmanın kaynağı olma özelliğini korumaya devam ediyor.

"Üç Dünya Teorisi", "Avrupa Komünizmi", Troçkizm gibi açıkça karşı-devrimci akımlar hala Marksizm adına hareket ediyorlar.

Başını AEP'nin çektiği; Mao Zedung'u bütünüyle inkar eden akım; başını ABD DKP gibi partilerin çektiği "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunan akım; Stalin'den bu yana herşeyin kendileriyle başladığını objektif olarak açıklayan inkarcı akım, vb. Marksizm-Leninizm adına hareket ediyorlar.

Marksist-Leninist güçler açısından, tüm bu ve benzeri akımlarla tayin edici bir mücadele gerçekleştirilmiş değildir. Var olan durum, korkunç bir ideolojik kaosla, gerçek Bolşevik ve devrimci güçlerin birçok bakımdan önemli zayıflıklarıyla, vb. belirlenmektedir.

Kabaca böyle bir ortamda Marksizm-Leninizme kaldığını söyleyenlerin zayıf güçlerini doğru bir şekilde kullanmaları zorunludur. Ekim Sosyalist Devriminin bu yıldönümünde, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerini kavramaya çalışmalıyız. Onları güncel sorunlarımızın çözüm anahtarları, ve kavradığımız oranda modern revizyonizme ve oportünizme karşı mücadelede silahı olarak kullanmaya çalışmalıyız. Aramızdaki ilkesel görüş ayrılıklarını öncelikle ortaya koymalı, bunlar üzerine tartışmalıyız.

İstedikimiz birlik, Marksizm-Leninizmin devrimci ilkeleri temelinde, ideolojik mücadelenin ürünü olarak ortaya çıkacak olan birliktir. Böyle bir sürecin ürünü olmayan birlikler kof olmaya mahkumdur.

Açıktır ki, bu söylediğimiz şeyler temelinde, biz bu toplantıyı bu şekilde hazırlayan yaklaşımları da doğru bulamayız. Geçen yıl buradaki toplantı yine film ve mesajlardan oluşmuştu. Biz, organizatör yoldaşları, film ve mesajlardan oluşan bir toplantı hazırladıkları için eleştirmiştik. Yazılardan anladığımız kadarıyla, bu toplantı da aynı temelde hazırlanmıştır. Bu toplantıların gündeminde, örneğin Sosyalist Ekim Devriminin derslerinin güncel sorunlarla bağlarını kurularak siyasi değerlendirilmesi ve tartışması yer almamaktadır.

Biz genel olarak şu an hazırlanmış olan biçimdeki toplantılara karşı değiliz. Biz önceliğin neye verileceğini; bugünkü zayıf güçlerin öncelikle neye yöneltilmesi gerektiğini bilince çıkartmak istiyoruz.

Bugün Sosyalist Ekim Devrimi birçok ülkede modern revizyonistler tarafından "devlet törenleri" ile "kutlanıyor"; bir çok oportünist-revizyonist güç tarafından parlak toplantılarla "anılıyor". Tüm bu toplantıların genellikle bir tek şeyi; Ekim Sosyalist Devriminin siyasi anlamı ve öğretileri eksiktir.

Bu şartlarda, özellikle Sosyalist Ekim Devriminin öğretilerini merkeze koyan; onlardan öğrenmeye çalışan; onları modern revizyonist, oportünist çarpıtmalara karşı savunan vb. bir toplantı gereklidir.

Ekim Devrimini anmak, ondan öğrenmek demektir!

Ekim Sosyalist Devrimini anmak, onun öğretilerinin kavranıldığı ölçüde modern revizyonizme, revizyonizme, Troçkizme ve her türden sapmaya karşı, içerik olarak savunmak demektir!

Yaşasın Marksizm-Leninizm !

Yaşasın Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde birlik mücadelesi !

Bolşevizm yenecektir !

TKP/ML(B)

12 Eylül 83'te 'Spartaküs' Oportünizmi

Bu yazımızla Spartaküs oportünistlerinin 12 Eylül 1983 üzerine çıkardığı bildirideki oportünizmin bazı noktalarını ele alıp eleştireceğiz.

"DEVİRİMCİ DURUM" SORUNU :

Spartaküs oportünistleri Türkiye'de 12 Eylül öncesi için devrimci durum tespiti yapmaktan kaçınmaktadır.

Yayınlarımızı takip eden okuyucuların hatırlayacağı gibi eski kardeş örgütlerimizle 12 Eylül 1982'de Türkiye'de 12 Eylül 1980 öncesi devrimci durumun varlığı üzerine aramızda tartışma çıkmış; bizim gayet açık bir şekilde Lenin'in devrimci durum öğretilerini temel alarak Türkiye'de 12 Eylül 1980 öncesi devrimci durumun varlığını ortaya koymamıza karşı, eski kardeş teşkilatlar, hem Türkiye ile ilgili fazla bilgileri olmadığı, hem de Türkiye'de 12 Eylül 1980 öncesi devrimci durum olduğu konusunda "kuşkuları" olduğunu belirtmişlerdi. Özellikle 12 Eylül 82'de yaptığımız tartışma toplantılarında "kuşkularını" ispatlayabilmek için olmadık cambazlıklara giriştiler. Biz bütün bu konularda tartışmayı kamuoyu önünde yaptığımızdan ve bu tartışmaya Bolşevik Sayı 5'te (Bkz. Bolşevik Sayı 5, s.34-35-36 ve 58) yer verdiğimizden, burada tekrar bu konu üzerinde durmayı gereksiz görüyoruz. Okuyucu her halükarda bu tartışmanın yeni olmadığını bilincinde olmalıdır.

Spartaküs oportünistlerinin 12 Eylül 1983 özel sayısında devrimci durumun varlığı/yokluğu ile ilgili bir tek kelimeyle dahi olsa söz edilmemesinin nedeni, hayranı oldukları eski kardeş örgütlerimizin bu konudaki görüşleridir.

Spartaküs yazı kurulu bu sorunu sessizce geçiştirerek halletmeye çalışıyor.

Spartaküs önderleri kendilerine "Marksist-Leninist" sıfatını yakıştırmıyorlar. Ama gerçekten Marksist-Leninistler sorunu sessizce geçiştirmezler. Onlar herhangi bir sorun karşısında içinde buldukları anda ne düşünüyorlarsa onu ortaya koyarlar. Eğer o sorunda geçmişte hata yaptıklarını düşünüyorsa, öz eleştiri yaparlar. Yok o sorun hakkında yeterli araştırma-incelemelerin olmadığını tespit ediyorlarsa onu ortaya koyarlar. Ama geçmişte ne savduklarını da belirterek.

Oportünist Spartaküs yazı kurulu, tam oportünistlere yakışır bir şekilde sessizce, hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey belirtme gereği duymadan sorunu "hallediveriyor". İster istemez bizim aklımıza şu sorular takılıyor: Hiçbir Spartaküs taraftarı Spartaküs yazı kuruluna "Biz geçmişte devrimci durum var tespiti yapıyorduk. Bu bildiride ise bu tespiti yapmıyoruz. Bunun nedeni nedir? Nedenini neden kamuoyu önünde açıklamıyoruz? Geçmişte biz TKP/ML(B) Merkez Komitesine kamuoyu önünde sorunlara tavır takınma vb. konularda eleştiriler getirdik. Bu eleştirilerimizin doğruluğuna inanıyorsak, neden biz kendimiz bunu uygulamıyoruz? Vb." sormuyor mu? Görünen o ki bu şekilde sorular sorulmuyor!

Yöntem konusunda bunları belirttikten sonra, şimdi de Türkiye'nin somut durumuyla —12 Eylül 1980 öncesiyle— ilgili söylediklerine bakalım.

Söyledikleri tezler halinde şunlar:

1- Dünya emperyalist sistemi gittikçe derinleşen ekonomik ve siyasi buhran içerisinde; Türkiye de emperyalist sistemin bir parçası olduğundan, ekonomik ve siyasi buhran Türkiye'de kendini çok açık biçimde gösteriyor.

2- Zorla alınan demokrasi kırıntılarından yararlanan komünistlerin, küçük-burjuva devrimci demokratlarının işçi, köylü, ve emekçi yığınları etkilemeleri sonucu, Komünist düşüncelerin yayılması sonucu, komprador burjuva ve toprak ağalarının devletin yıkılması için örgütlenme düşüncesi yaygınlık kazanıyor.

3- Emekçi yığınların ekonomik talepler uğruna verdikleri mücadeleler faşist devletin kolluk kuvvetleriyle çatışmaya dönüşerek siyasi bir nitelik kazanması, ve giderek yaygınlaşması

4- Milli zulme karşı Kürt ulusu içinde gelişen milli bilincin, milli bağımsızlık uğruna mücadelenin varlığı

5- Bütün bunların faşist devletin parçalanması için tehdit haline gelmesi, devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişkilere giderek sertleşmesi

6- Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının (herhalde "yönetiminin" olması gerek —BN) parlamenter biçimi bu çatışmanın bastırılmasına yeterli olma işlevini yitirmeye başlamıştı. Gö-

bekten bağlı oldukları emperyalist efendilerinin desteğiyle bu duruma müdahaleyi planlayıp, 12 Eylül 1980'de parlamenter demokrasi maskelerini bir kenara atarak temel dayanakları faşist orduyu işbaşına getirdiler.

İşte tezler halinde Spartaküs'ün 12 Eylül 1980 öncesi Türkiye'ye tahlili budur. Şimdi de bu tezler hakkındaki düşüncelerimize geçelim.

Birinci tezle ilgili olarak: Dünya emperyalist sisteminin giderek derinleşen ekonomik ve siyasi buhran içinde olduğu ve Türkiye'nin de emperyalist sistemin bir parçası olarak bu ekonomik ve siyasi buhrandan etkileneceği ve emperyalist sistemin ekonomik ve siyasi buhranının Türkiye'ye yansıtacağı gayet açıktır. Burada tartışmanın merkezinde durması gereken şey, Türkiye'deki bu ekonomik ve siyasi buhranın boyutlarının ne olduğudur. Bu boyutlar devrimci durumun var olduğu boyutlar mı, yoksa devrimci durumun var olmadığı boyutlarda mı? Ortaya konulması gereken durum budur.

Yoksa bu kadar genel laf söylemek bu bağlamda hiç bir şey söylemekle eşdeğerdedir. Çünkü genel planda emperyalist sistemde çok kısa dönemli istikrarın dışında genel olarak ekonomik ve siyasi buhran "normal"dir. Bu emperyalist sistemin karakteridir. Emperyalist sistem içindeki ekonomik ve siyasi buhranlar da bu sistemin parçası ülkelerde o oranda veya bu oranda yansıtacaktır. Bu kaçınılmazdır. Bunun için tek tek ülkeleri incelenirken, ekonomik ve siyasi buhranın boyutları somut olarak ortaya konulmak, ekonomik ve siyasi buhranın ülke somutundaki özgülüğü ortaya konulmak zorundadır. Hele hele Türkiye gibi 12 Eylül 1980 öncesi devrimci durumun varlığı-yokluğu —bizimle eski kardeşler arasında— tartışma konusu olduğu zaman bu bşbüütün önem kazanmaktadır.

Bir de Spartaküs yazı kurulunun da en azından bizimle birlikte örgütlü iken Türkiye'de devrimci durumun var olduğunu savdukları bilirse, o zaman mutlaka ve mutlaka Türkiye'deki ekonomik ve siyasi buhranın boyutları ortaya konulmak zorundadır. Bu ortaya konulmazsa, sorun genel laf kalabalığı arasında geçiştirilmiş olur. Spartaküs yazı kurulunun da bu noktada yapacağı budur.

İkinci tezle ilgili olarak. Türkiye'de demokrasinin —burjuva anlamda— olmadığı, var olan demokrasi kırıntılarının zorla alındığı olgudur. Ancak komünistler sadece bu demokrasi kırıntılarından yararlanarak düşüncelerini yaygınlaştırmadılar. Komünistlerin düşüncelerini yaygınlaştırmalarının sadece bir yanını ortaya koyup öbür yanını koymamakla Spartaküs yazı kurulu demokrasinin kırıntılarının olmadığı şartlarda komünist ve devrimci demokrat düşüncelerin emekçiler içinde yaygınlık kazanmaya cakları gibi bir görünüm yaratıyor. Açık ki, komünist ve devrimci, demokrat düşüncelerin yayılması için legal şartlar önemlidir. Ama komünistler düşüncelerini yaygınlaştırmak için legal şartlara bel bağlayamazlar.

Spartaküs yazı kuruluna göre Türkiye'de komünist ve devrimci-demokrat düşüncelerin emekçiler içinde yaygınlık kazanması, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletin yıkılması için örgütlenme düşüncesini geliştirmiştir. Bu doğrudur. Ama bunun doğru olduğu kadar, bu düşüncenin, yani komprador burjuvazi ve toprak ağaları devletinin yıkılması ve yerine demokratik halk iktidarı kurulması için belli ölçüde pratik olarak örgütlenilmiş olduğu da doğrudur. Bu örgütlenmenin boyutu tartışılabilir. Ama tartışma götürmeyen bir yan, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist iktidarının sadece düşüncelerinde yayılması gerektiğinde durulmamış olmasıdır. Düşünce belli ölçüde fiile dönüştürülmüştür. Bu düşüncenin pratik sonucu örgütlenilmiştir. Bu gerçeği hiçbir çarpıtma karartamaz. Ancak yukarıda belirttiğimiz gibi bu örgütlenmenin boyutunun tartışılabilirliği gibi, bu örgütlenmenin temellerinin doğru olup olmadığı yani doğru bir temelde örgütlenilip örgütlenilmediği de tartışılabilir. Bunların tartışma götürmesi demek, bizim olguları görmememiz beraberinde getirmemelidir. Ama görünen o ki, Spartaküs yazı kurulu olguları da görmezlikten geliyor.

Üçüncü tezle ilgili: Burada siyasi mücadeleyi ve bu siyasi mücadelelerin faşist kolluk kuvvetleriyle çatışmaya dönüşmesini ve bunun yaygınlık kazanmasını, emekçi yığınların ekonomik talepler uğruna verdiği mücadele ile sınırlama eğilimi var. 12 Eylül 1980 öncesi Türkiye'yi biraz tanıyanlar bilirler ki, Türkiye'de kitlesel siyasi mücadele, ekonomik mücadelelere faşist kolluk kuvvetlerinin saldırması sonucu bu mücadelelerin siyasi mücadeleye dönüşmesi ile sınırlı değildi.

TAM TERSİNE siyasi talepler temelinde kitlesel mücadele hayatın her alanında giderek yaygınlaşarak geliyordu. DGM'lere

karşı kitlesel mücadeleler; Çorum; Maraş gibi faşist katliamları protesto eylemleri; Kemal Türkler'in öldürülmesi üzerine büyük gösteriler vb. "kitlelerin ekonomik talepleri" uğruna yürüttükleri mücadeleler değil, doğrudan siyasi taleplerle yürütülen mücadeledir. Yaygınlaşan da bu idi. Bunu görmek istemeyenler bilinçli veya bilinçsiz, olguları çarpıtanlardır. Veya olguları görmezlikten gelerek kendi çürük tezlerini ispatlama çabasına girişenlerdir.

12 Eylül 1980 öncesi emekçi yığınların siyasi mücadelesiyle ilgili olarak sorunun yalnızca bir yanını ortaya koymak, öbür yanını ortaya koymamak, yani emekçilerin siyasi mücadelesinden bahsederken sadece emekçilerin ekonomik mücadelelerine faşist kolluk kuvvetlerinin saldırısını göstermek; siyasi mücadeleyi, ekonomik mücadelelerin siyasi mücadeleye dönüşmesi ile sınırlamak, Marksizm-Leninizmden fersah fersah uzaklaşmak anlamına gelir. Ya da Spartaküs oportünistleri sosyal-faşist sendika ağalarının bile faşizmi telin mitingleri düzenlemek zorunda kaldıklarını, doğrudan siyasi taleplerle yapılan yığın eylemlerini —ki bu eylemlerin çok önemli bir bölümünde eyleme katılanlarla kolluk kuvvetleri çatışmışlardır— vb. "siyasi eylem" olarak görmüyorlar.

Spartaküs yazı kurulunun ekonomik mücadelelerin siyasi mücadeleye dönüşmesinin dışında siyasi mücadelelerden bahsetmemesinin nedenini devrimci durum tartışmasına bağlı olarak açıklayabiliriz. Ola ki Spartaküs'ün başka bir açıklaması varsa yaparlar, biz de yorum yapmaktan kurtulmuş oluruz.

Dördüncü tezle ilgili söyleyecek pek birşeyimiz yok

Beşinci tezle ilgili: Bu tezle ilgili olarak da Spartaküs oportünistleri genel bir laf ile hiçbir şey söylemeye yoluna gidiyor, çelişkinin boyutlarını vb. hiç mi hiç tartışmaya sokmuyorlar. Sokmuyorlar, çünkü soktuğu anda devrimci durum tartışması gündeme gelecek. Ve devrimci durum konusunda tavrı takinmak zorunda kalacaklar.

Altıncı tezle ilgili: 12 Eylül 1980'e gelindiğinde, hakim sınıfların mevcut iktidar biçimi emekçi yığınların gelişen mücadelesini ve Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesini bastırma işlevini yitirme yönünde önemli mesafe katetmişti. Devletin bazı kurumları işlemez vaziyette idi. Hakim sınıfların meclisi ay larca uğraşılmasına rağmen bir cumhurbaşkanı bile seçememişti. Hakim sınıfların ordu yanındaki silahlı gücü olan polis teşkilatı parçalanma yönünde geliyordu. Ordu içine de çatışmaların yansması ihtimali büyüyordu. Bu durumda müdahale hakim sınıfların tümünün çıkarı açısından kaçınılmaz hale gelmişti. 12 Eylül 1980'de durum tespitini Spartaküs yazarları gibi yapmak, hakim sınıfların eski iktidar biçimiyle yönetemez duruma geldiklerini, buhranın boyutlarını gözlerden gizleme anlamına gelir. Çünkü Spartaküs yazı kurulu "Komprador burjuvazinin ve top rak ağalarının parlamenter biçimi bu çatışmanın bastırılmasına (Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki —BN) yeterli bir alet olma işlevini yitirmeye başlamıştı" tespitini yapıyor. Halbuki hakim sınıflar açısından 12 Eylül 1980'e gelindiğinde "başlama" aşaması çoktan aşılmıştı. Bunu bu şekilde tespit etmek gerekir.

Hakim sınıflar mevcut yönetim biçimi ile yönetemez duruma gelmişlerdi. Yığınlar, yani yönetilenler varolan biçimde yaşamak istemiyorlardı. Baskı altında yönetilen sınıfların sıkıntı ve ihtiyacı olağandan öteye, had safhaya varmak üzereydi.

Baskı altında yönetilen sınıfların kendiliğinden tarihi eylemlerinde artış vardı.

Bütün bunları Spartaküs oportünistleri tespit etmiyorlar. Etmiyorlar, çünkü ettiklerinde tam da Lenin'in devrimci durum ölçütüne göre Türkiye'de 12 Eylül öncesi devrimci durum varlığı ortaya çıkacak. O zaman da Spartaküs yazı kurulu, hayranı oldukları eski kardeşlerle bu noktada çelişkiye düşecek. Bu da Spartaküs oportünistlerinin işine gelmez. Çünkü onlar TKP/ML B Merkez Komitesine düşmanlık, eski kardeşlere ise hayranlık temelinde ayrıldılar. Kendi ayrı düşündükleri noktalarda bile yeterli mücadele yürütmeyi yapmadılar. Nasıl olsa onlar adına bu "mücadele" yapılmıştı.

DEMOKRATİK DEVRİM/SOSYALİST DEVRİM İLİŞKİSİ

Bu konuda Spartaküs oportünistlerinin eleştirisine girmeden önce kısaca Marksist-Leninist ustaların bu soruna nasıl yaklaşmalarını ortaya koyacağız, ondan sonra da somut olarak Spartaküs yazı kurulunun dediklerine ve onun eleştirisine geçeceğiz.

Dünya proletaryasının büyük öğretmenlerinden biri olan Lenin, "Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği" adlı ünlü eserinde ve diğer bazı eserlerinde, proletaryanın demokratik devrimdeki rolü ve görevlerini berrak bir şekilde ortaya koymuştur.

Lenin demokratik devrimin burjuva niteliğini kabul etmiş, de

mokratik devrimin bütün halkın devrimi olduğunu açıklığa kavuşturmuştur.

Lenin demokratik devrimde proletaryanın müttefikinin köylülük olduğunu açıklığa kavuşturmuştur.

Lenin Çarlığın devrilip yerine demokratik cumhuriyetin kurulmasının en etkin aracının halkın muzafer silahı ayaklanmasının olduğunu, başarılı halk ayaklanmasının ardından, Çarlık hükümetinin yerine geçici bir devrim hükümeti kurulmasını, ve bu geçici hükümetin Çarlık üzerinde kesin zafer sağlayacaksa, bunun işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü olması gerektiğini açıklığa kavuşturmuştur.

Lenin Sosyal-Demokratların da geçici devrim hükümetine katılabileceğini ve fakat böyle bir katılım için zorunlu bir şart olarak, sosyalist devrim için mücadele eden, bunun sonucu olarak bütün burjuva partilerine karşı uzlaşmaz bir şekilde düşman olan sosyal-demokrat partinin bağımsızlığını koruması gerektiği düşüncesini ve sosyal-demokratların geçici devrimci hükümete katılıp katılmamasından bağımsız olarak silahlı proletaryanın sosyal-demokrat parti önderliğinde devrimin kazanılmasını savunma, sağlamlaştırma ve genişletme amacıyla geçici hükümete daima baskıda bulunması gerektiği düşüncesini açıklığa kavuşturmuştur.

Lenin demokratik devrimin zaferinin gerekli olduğunu, demokratik cumhuriyetin kurulmasının gerekli olduğunu ortaya koyarken, proletaryanın demokratik devrimde çakılıp kalmaması gerektiği, demokratik devrimin zaferinden sonra, proletaryanın diğer emekçi, sömürülen sınıflarla birliktelikte sosyalist devrim için mücadele etmesi gerektiğini açıklığa kavuşturmuştur.

Lenin bunlardan başka, bu ünlü eserinde demokratik devrimin atlanamayacağını, demokratik devrim gündemdeyken, demokratik devrim yerine sosyalist devrimi savunmaların palavraları bırakmaları gerektiği ve proletaryayı ve diğer emekçi sınıfları örgütlemeye işine girmelerini (sosyalist devrim talepleriyle), o zaman palavralarının farkına varacaklarını açıklığa kavuşturmuştur.

Lenin, bu ünlü eserinden iki ay sonra yazdığı "Sosyal-Demokratların Köylü Hareketine Karşı Tutumu" adlı makalede de şu açıklamayı yapıyor:

"Demokratik devrimden derhal, ve gücümüze, sınıf bilincine varmış ve örgütlenmiş proletaryanın güç derecesine tam uygun bir şekilde sosyalist devrime geçmeye koyulacağız, biz keşintisiz devrimden yanayız. Yarı yolda durmayacağız." (Aktaran SBKP(B) Tarihi, s.98)

Lenin demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş sorunları üzerine şu görüşleri ortaya koymuştur:

"Kautsky vb. burjuva demokratik devrimi ile sosyalist devrim arasındaki ilişkiyi anlayamadılar. Birinci kendinin sınırını aşarak ikinciye doğru gelişir. İkinci, kendi işi yanında birincinin de sorunlarını çözer, birincinin eserini sağlamlaştırır. İkincinin birincinin yerini almasında tayin edici unsur mücadele, yalnızca mücadeledir." (Lenin, TE, c. 33, s.33-34; Almanca, "Ekim Devriminin Dördüncü Yıldönümü ile İlgili")

Lenin için demokratik devrimden sosyalist devrime geçişte tayin edici unsur, "örgütlü bilinçli proletaryanın gücü", "mücadele, yalnızca mücadele"dir.

Burjuva demokratik devrimi ile sosyalist devrim arasında, eğer burjuva demokratik devrim proletarya önderliğinde gerçekleştirilirse Çin seddi yoktur. Eğer demokratik devrim proletarya yanın önderliğinde gerçekleştirilirse, o "kendinin sınırını aşarak ikinciye doğru gelişir". İkinci (yani sosyalist devrim) ise kendi işi yanında, birincinin henüz çözülmemiş sorunlarını da çözer. Bu Sovyetler Birliği'nde böyle olmuştur. Sovyetler Birliği'nde sosyalist devrim yapıldıktan, yani proletarya diktatörlüğü kurulduktan sonra, demokratik devrimin bir dizi göre vi de çözülmiştir. Yani demokratik devrimin görevleri bütünüyle çözülmeyen proletarya diktatörlüğüne geçilemez şekilde bir anlayış, Leninist değildir.

(Açık ki bizim burada yaptığımız tezler halindeki özetleme, Lenin'in bu konudaki düşüncesinin zenginliğini tam olarak yan sızdırmaktan çok uzaktır. Birçok eksikliği vardır. Bu konuda okuyucu tam bilgi için Lenin'in bu konudaki eserlerine; öncelikle de İki Taktik'e doğrudan başvurmalıdır.)

Şimdi gelelim Spartaküs'e: Spartaküs yazı kurulu şöyle diyor:

"Proletaryanın burjuvaziyi tamamen iktidar dışına iterek proletarya diktatörlüğü altında sosyalist devrimi gerçekleştirmesi için demokratik devrimin görevlerini çözmesi zorunlu bir önkoşuldur. Proletarya demokrasi için mücadele ederken, asla sosyalizm hedefini gözardı edemez. Tüm revizyonistlerin karartmaya çalıştıkları hedef de esas olarak budur." (Özel sayı, s.5) (abç)

Burada Spartaküs oportünistleri doğru olarak tüm revizyon - istlerin proletaryanın demokrasi için mücadele ederken sosya - lizm hedefini kararttıklarını ortaya koyuyor. (Burada herhangi bir yanlış anlaşılmaya meydan vermemek için şunu belirtelim ki tartışılan, demokratik devrimin gündemde olduğu ülkelerdir.) Biz bu gerçeği Türkiye devrimci hareketi içinde cuntaya karşı mücadele içinde onlarca kez yaşadık. Bütün revizyonist ve oportünistler Cuntaya karşı mücadeleyi esas aldılar ve sosyalizm hedefini kararttılar. Ama revizyonist ve oportünistler sadece sosyalizm hedefini karartmakla kalmadılar. Onlar demokrasi mücadelesini de kararttılar. Spartaküs oportünistleri, diğer revizyonist ve oportünistleri, bu bölümde demokrasi mücadelesi verirken, sosyalizm hedefini gözardı ettikleri noktada eleştirmekte ve eleştirisini bu nokta ile sınırlamaktadır. Böylece Spartaküs oportünistleri demokrasi mücadelesinde diğer oportünist ve revizyonistlerin doğru pozisyonunda olduklarını dolaylı olarak kabul ediyor. Revizyonist ve oportünistlerin demokrasi mücadelesinde de doğru pozisyonda olmadıklarını biz defalarca revizyonist ve oportünistleri eleştirilerimizde ortaya koyduk. En son olarak da 12 Eylül 1983 ile ilgili revizyonist ve oportünistlerin yaptıkları eylemleri değerlendirmede olsun, eylemlere çağrı için çıkardıkları bildiri, vb.nin değerlendirilmesinde olsun gözler önüne serdik. Okuyucu bu belgelerimizi gözden geçirmelidir. Geçerken bir kez daha vurgulayalım ki bizde geçmişte demokrasi mücadelesi ve demokrasi mücadelesi ile sosyalizm mücadelesi arasındaki ilişkilerde hatalar yaptık ve bu hatalarımızı özeleştiri ile aştık.

Spartaküs oportünistleri 'Biz burada revizyonist ve oportünistlerin kararttıkları "esas" hedefi ortaya koyduk' diyebilirler. Biz Spartaküs oportünistlerini bu "esas" kelimesinin de kurtarmaya çağırıyor söyleyelim.

Spartaküs oportünistleri demokrasi mücadelesinde proletaryanın sosyalizm mücadelesini gözardı etmemesi gerektiğini, revizyonist ve oportünistlerin hedefi kararttıklarını belirtirken; kendisi de; demokratik devrimden sosyalizme geçiş için demokratik devrimin görevlerinin çözülmesinin zorunlu bir önkoşul olarak görmesi ile, proletaryanın demokratik devrimden sosyalizme geçiş sorununu karartmaktadır. Revizyonist pozisyonda durmaktadır.

Proletaryanın demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş için zorunlu önkoşul, demokratik devrimin görevlerinin çözülmesi değildir. Demokratik devrimden sosyalist devrime geçişte taşıyıcı unsur "örgütlü bilinçli proletaryanın gücü", "mücadele, yalnızca mücadele"dir (Lenin). Sosyalist devrim kendi görevleri yanında, demokratik devrimin yarım kalmış görevlerini de tamamlar ve yerine getirilmiş görevlerini sağlamlaştırır. Lenin ve Marksist-Leninistlerin bu konudaki görüşü budur.

HÜKÜMET - DEVLET İLİŞKİSİ ÜZERİNE

Spartaküs oportünistleri hükümet ile devleti birbirine karıştırmakta, ve giderek devlet ve hükümeti bir ve aynı şeylermiş gibi görüp göstermektedirler.

Spartaküs oportünistleri bunu şu şekilde yapıyorlar: Bizim Bolşevik Partizan Sayı 2'den şu alıntıyı yapıyorlar:

"Cuntanın hangi emperyalist güçlerin menfaatlerini temsil ettiği konusunda da, biz Marksist-Leninistlerle oportünistler arasında derin bir ayrılık vardır. Biz Cuntanın, yukarıda anlattığımız gibi, Türkiye'de genelde bir bütün olarak batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunduğunu; bunlar içinde Amerikan emperyalizminin ve Batı Alman emperyalizminin ön sırada geldiğini söylüyoruz."

Spartaküs bu alıntıdan yola çıkarak bize bir dizi eleştiri getirdi. Bizden alıntı yapılan yerle ve buna getirilen eleştiriyle ilgili olarak biz Bolşevik Partizan No:11/12, s.46'da tavır takındık. Ancak burada da kısaca belirtelim ki, bizden alıntı yapılan yer o şekliyle yanlıştır. Çünkü Cuntanın Rus sosyal emperyalistlerinin menfaatlerini de savunduğu gerçeğini atlamaktadır. Biz gerek Spartaküs'ün alıntı yaptığı yazı içinde, gerekse bu sorunun tartışıldığı başka makalelerimizde gayet açık bir şekilde Cuntanın Rus sosyal emperyalistlerinin de çıkarlarını savunduğunu ortaya koyduk. Sözün geçeni bu doğru çizgimizden belli bir sapma vardır.

Biz burada sorunun bir başka yönünü tartışmak istiyoruz. Alıntıda gayet açık bir şekilde görülebileceği gibi biz bir bütün olarak devleti tartışmıyoruz. Hakim sınıfların bir yönetim biçimi olan askeri faşist cuntayı tartışıyoruz. Spartaküs de bu gerçeği bir yerde teslim ediyor.

"Siz (Kastedilen Bolşevik Partizan -BN) hakim sınıfların faşist iktidarının cunta biçiminin, 'genelde batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunduğu'nu vurgulayarak propaganda ediyor ve onun bir bütün olarak EMPERYALİZMİN menfaatini temsil ettiği gerçeğini revizyonist tarzda tahrif ediyorsunuz." (Özel sayı, s.3)

Spartaküs'den yaptığımız bu alıntıdan da görülebileceği gibi, Spartaküs bizim bir bütün olarak devleti değil, "hakim sınıfların faşist iktidarının cunta biçimini" tartıştığımızı teslim ediyor. Spartaküs yazı kurulu bunu söyledikten hemen bir cümle sonra ise onları söylüyor:

"Bu anlayışın, Sovyet sosyal emperyalizminin propagandacılarının savunduğu anlayışla özde bir farkı yoktur. Onlar da bu gün faşist devletin başta Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunduğunu ve bu durumun hiç hoşlarına gitmediğini avazları çıktığı kadar bağırırken, öncelikle faşist ordunun NATO paktından ayrılmasını savunmaktadır. Böylece karşıdevrimci çıkarları gereği sadece Amerikan emperyalizmini değil, NATO paktı içinde bulunan batılı emperyalistleri de da laşmamaktadırlar (Herhalde doğrusunun "batılı emperyalistlerle de dalaşmaktadır" olması gerekir BN). Karşı devrimci revizyonistlerin gözlerden gizlemeye çalıştıkları şey tam da faşist Türk devletin sosyal emperyalizmin çıkarlarını da temsil ettiği gerçeğidir; tıpkı diğer emperyalist güçler gibi sosyal emperyalizmin de dünya halklarının ezilip sömürülmesine, emperyalist boyunduruk altında köleleştirilmesine ortak olduğu gerçeğinin gözlerden gizlenmeye çalışılması, Türkiye somutunda bu gerçeğin inkar edilmesidir. Sorunun özü budur. Siz de aynı revizyonist safsatayı ileri sürerek, faşist Türk devletin, dünya emperyalist sisteminin bir parçası, işçi sınıfının ve ezilen halkların kan emicisi emperyalist büyük güçlerden biri olan SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİNİN DE MENFAATİNİ KORUDUĞUNU GÖZLERDEN GİZLEMeye ÇALIŞIYORSUNUZ! Sosyal emperyalizmin propagandacıları size minnettar olacaklardır. Siz, karşı devrime hizmet eden bu revizyonist siyaseti ve ona uygun sağcı pratiği terketmediğiniz sürece, girdiğiniz manevraların beş paralık değeri yoktur." (Özel sayı, s.4)

Burada gayet açık bir şekilde, bizim hakim sınıfların bir yönetim biçimi olan Cuntayı tartıştığımız gerçeği, Spartaküs yazı kurulu tarafından bir çırpıda atlanmakta, ve "faşist Türk devletin dünya emperyalist sisteminin bir parçası" ve bu devletin "Sovyet sosyal emperyalizminin de menfaatini koruduğunu gözlerden gizlemeye" çalışmak suçlamasına dönüşmektedir. Bu gayet açık bir şekilde bizim söylemediğimizi bize söyleyip, onun üzerine eleştiri inşa etmektedir. Bu metodu her türlü revizyonist ve oportünistler kullanırlar. Spartaküs'e de yakışan bu metodu kullanmaktadır.

Spartaküs oportünistleri burada da hakim sınıfların bir yönetim biçimi olan Cunta ile devleti eşitlemektedirler. Ve bu anda da Marksizm-Leninizmden uzaklaşmaktadır.

Biz 12 Eylül hareketini tahlil ettiğimizde, herhangi bir yanlış anlaşılmaya meydan vermemek için 12 Eylül hareketinin bir operasyonu olduğunu ortaya koyduk ve Devletin 12 Eylül öncesiyle 12 Eylül sonrasında özünde bir değişiklik olmadığını gayet berrak bir şekilde ortaya koyduk. (Okuyucu bu konuda geniş bilgi için Bolşevik Partizan Sayı 2'ye bakmalıdır.)

12 Eylül hareketinin burjuva demokrasiden faşist dikta - törlüğe geçiş olmadığını, başka bir deyişle, burjuva demokrasi si devletinden faşist devlete geçiş olmadığını, faşist devletin kendi içinde bir operasyon, bir yönetim değişikliği olduğunu, hakim sınıfların faşizmin maskesi olarak kullandıkları parlamentoyu kaldırdıkları ve orduyu doğrudan yönetime getirdiklerini, ordunun yönetime gelmesini istisnasız tüm hakim sınıf kliklerinin desteklediğini, aynı şekilde tüm emperyalistlerin desteklediğini hiçbir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek şekilde ortaya koyduk.

Biz bunu yaparken, Spartaküs oportünistleri Cunta ile komrador burjuvazi ve toprak ağalarının devleti arasına bir eşit işareti koyuyorlar.

Devlet eşittir hükümet değildir. Hükümet devletin önemli kurumlarından sadece biridir.

Spartaküs oportünistleri, diğer revizyonist ve oportünistleri eleştirdiği yerde şöyle demektedirler:

"Birincisi patron ağa devleti, onun bir biçimi, sadece bir parçası olan askeri faşist diktatörlüğüne indirgenmektedir." (s.5)

Revizyonist ve oportünistlerin bunu yaptıkları doğrudur. Ama diğer revizyonist ve oportünistlerin bunu yaptıklarının doğru olduğunu kadar, Spartaküs oportünistlerinin de bunu yaptığı olgudur! Yine bir başka bağtımda Spartaküs oportünistleri şöyle diyorlar:

"Her kim ki, hakim sınıfların faşist devletini bir bütün olarak yıkmaya yerine, kendini onların şu ya da bu iktidar biçimine karşı 'mücadele' ile sınırlıyorsa..." (s.1/2)

Burada ise Spartaküs yazı kurulu devlet ile, iktidar biçimlerini birbirinden ayırıyor. Üç sayfa ötede şöyle, üç sayfa be ride böyle! Spartaküs yazı kurulunun dükkânında her türlü mal

var, isteyen istediğini alabilir.

Spartaküs yazı kurulu kendisini Bolşevik Partizan ile modern revizyonistlerin cunta konusunda öz olarak aynı görüşleri savundukları tezini 12 Eylül 1983'te ispatlamayı kendine görev olarak kabul etmiştir. Etmiştir ya, bu görevi nasıl yapacak - tir? Doğru bir metotla yaklaşsa, alıntı yaptıkları yerle - ki buranın hatalı olduğunu, doğru çizgimizden sapma olduğunu orta ya koyduk - bile, bizim ile modern revizyonistlerin özde bir ol duklarını ispatlayamayacaklar! Çünkü modern revizyonistler bir bütün olarak devlete karşı çıkmıyor, onlar hakim sınıfların şu ya da bu iktidarlarına karşı çıkıyor ve "mücadele"lerini bunun la sınırlıyorlar. Aynı şekilde şu ya da bu iktidarın Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarını savunduklarını savunuyorlar. Hiç bir yerde devletin bir bütün olarak Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunduğunu ve bunun için bu devletin yıkılması ge rektiğini savunmamışlardır! Onlar ama mesela, geçmişte Demirel iktidarını Amerikancı olarak nitelemişler ve yıkılmasını savun muşlardır. Aynı şekilde MC iktidarlarını Amerikancı tespit etmişler ve yıkılması için de UDC'ler kurmanın propagandasını yap mışlardır. Ama onlar mesela Ecevit iktidarlarının yıkılmasının propagandasını yapmamışlardır. Yıkılması bir kıyıya, onunla it tifağ aramışlardır. Vs.

Bunlar olgular olduğundan, doğru bir metotla bizimle modern revizyonistlerin cuntaya yaklaşım konusunda öz olarak aynı ol duğumuzu ispatlayamayacaklarından, Spartaküs oportünistleri, el çabukluğu marifetmiş gibi, bir çırpıda bizim hakim sınıfların bir iktidar biçimi olan Cuntayı tartıştığımız yere atıfta bulunarak, sanki biz orada bir bütün olarak devleti tartışıyoruz mu - şuz gibi göstermekte, ve bizimle modern revizyonistlerin öz o larak bir olduğunu ispatlamaya çalışırken, karşı-devrimci mo dern revizyonistlere ilerlilik ve hatta devrimcilik atfetme konumuna düşmektedirler.

Bununla bağıntılı bir başka sorun şudur:

Sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki emperyalist sermaye, emperyalistler arasında eşit olarak bölünmemiştir. Ay nı şekilde, kompradorlar ve varsa toprak ağaları da ağababala rı olan emperyalist güçlerle eşit olarak işbirliği yapmıyorlar. Soruna bu açıdan yaklaşıldığında, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devletin de, ve bu devletlerdeki hükümetle rin de öncelikle belli emperyalistlerin veya emperyalist grup ların çıkarlarını savunduğu, koruduğu açıktır. Bunun açık olma sı, bu devletlerin ve o anda yönetimde bulunan hükümetlerin ge nel olarak emperyalist sistemin çıkarlarını savundukları ve ge nel olarak ülke içinde tüm sömürücü sınıfların çıkarlarını sa vundukları gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Komünistler, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde mücadelelerini hakim sınıfların şu ya da bu kanadının iktidarı ile veya şu ya da bu kanadı ile sınırlamazlar. Komünistlerin mücadelesi bir bütün olarak hakim sınıflara ve onların devleti ne karşı yönelmiştir. Komünistler bir bütün olarak hakim sınıf ların devletin yıkılması, parçalanması ve yerine işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk iktidarını kurarlar. (Burada tar - tıştığımız sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler olduğun dan, emperyalist, kapitalist devletlerle ilgili birşey söyle miyoruz.)

Spartaküs oportünistleri şöyle diyorlar:

"Yine her kim ki, dünya emperyalist sistemine göbekten bağlı olan Türk komprador ve toprak ağalarını şu ya da bu emper yalist gücün temsilcisi görüp gösterenler devrime değil kar şı-devrime hizmet etmektedirler." (s.2)

Spartaküs oportünistleri burada Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının özel olarak şu veya bu emperyalist güçlerin; ve hatta şu veya bu emperyalist tekellerin uzantısı ve temsilcisi olduğu; ve tabii ki her komprador ve toprak ağasının önce likle kendi bağlı olduğu emperyalist gücün ve tekelin; kendi - sinin menfaatlerini savunacağı; kompradorların ve toprak ağa larının yeğpare bir bütün olmadığı; aralarında menfaat dalaş - ması olduğu vs. gerçeğini gözardı etmektedir. O bu pozisyonuyla emperyalist sistem içinde emperyalist güçlerin hegemonya da laşı olduğunu unutmuş bir pozisyonista durmakta; emperyalizmi ho mojen bir bütün olarak görmektedir!

• Biz geçmişte Türkiye'de mesela AP ve MC iktidarlarını esas olarak Amerikancı olarak niteledik ve bu yönde propaganda yap tık. Biz geçmişte CHP iktidarlarını esas olarak Avrupalı ve Batı Avrupalı emperyalistler içinde de Batı Almanca olarak ni teledik ve bu yönde propaganda yaptık.

• Biz geçmişte CHP'yi esas olarak Avrupa emperyalistlerinin u şaklarının partisi olarak niteledik. AP'yi de Amerikan emper yalistlerinin uşaklarının partisi olarak niteledik. T"K"P'yi Rus sosyal emperyalistlerinin uşaklarının partisi olarak ni teledik, vs. vs.

• Biz hala bu değerlendirmelerimizin, bu nitelendirmelerimi zin doğru olduğunu savunuyoruz. Acaba Spartaküs oportünist-

leri bu konuda görüş mü değiştirdiler? Görüş değiştirdilerse bunun özeleştirisini niye yapmıyorlar?

Şurası açıktır ki, faşist Türk devleti emperyalist sistemin bir parçasıdır. Ve o emperyalist sistemin çıkarlarını korur ge nelde. Ancak bu faşist Türk devletin özel olarak belli emper yalistlerin ve emperyalist grupların çıkarlarını ağırlıklı ola rak savunmadığı anlamına gelmez.

Aynı şekilde, faşist Türk devleti tüm kompradorların ve toprak ağalarının devletidir. Yine iktidarda bulunan hükümetler genel olarak emperyalizmin ve ülkedeki tüm kompradorların ve toprak ağalarının çıkarlarını savunurlar. Ancak bu onların özel olarak siyasi temsilcisi oldukları kompradorların ve toprak ağalarının çıkarlarını öncelikle savunmadıkları anlamına gelmez.

Tek tek devletlerin ve hükümetlerin genel olarak emperyal - ist sistemin çıkarlarını savunmaları ile, özel olarak belli em peryalistlerin çıkarlarını savunmalarının çelişmediğini göster ebilmek için bir örnek verelim. Mesela Küba. Küba'nın emperya list sistemin bir parçası olduğu konusunda Spartaküs'le ayrılı şımız olacağını sanmıyoruz. Şimdi Küba'daki devlet genel olarak emperyalist sistemin çıkarlarını savunuyor, bu açıktır. Ama biz Küba'nın özel olarak Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarını savunduğunu söyleyebilir miyiz? Bize göre söyleyemeyiz. Ama Kü ba'nın özel olarak Rus sosyal emperyalistlerinin ve sosyal emperyalizmin çıkarlarını savunduğunu, koruduğunu söyleyebiliriz. Acaba bunu söylediğimiz zaman Spartaküs'e göre devrime - Küba devrimine - ihanet mi etmiş oluruz? Acaba bunu söylediğimizde Küba'nın genel emperyalist sistemin içinde bulunduğunu ve emperyalist sistemin çıkarlarını savunduğunu redmi etmiş oluruz? Acaba bunu söylemekle ABD emperyalizmini ve Batılı emperyalist leri şirin mi göstermiş oluruz?

Ya da İsrail'i alalım. Ortadoğu'daki bu siyonist devletin emperyalist sistemin bir parçası olduğu, bir bütün olarak emperyalizmin menfaatlerini savunduğu açıktır. Ama bu onun bölge de öncelikle Amerikan emperyalizminin bir ileri karakolu oldu ğu gerçeğini ortadan kaldırmaz mı?

Bunu söylemek acaba diğer emperyalist güçleri şirin göstermek midir?

Spartaküs'ün aptalca mantığına uyulursa öyledir!

Biz sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde hakim sınıfların çeşitli kliklere bölünmüşlüğüne ortaya koyarken, onla rın değişik emperyalist güç ve tekellerin temsilcisi, işbirlik çisi olmasını ortaya koyuyoruz. Ve bu çeşitli emperyalist güç ve tekellerin işbirlikçilerinin aralarında nitelik farkı olma - dığını, hepsinin emperyalizmin o kesiminin veya bu kesiminin u şaklığını üstlendiğini, aralarındaki farkların şekilsel farklı lıklar olduğunu, hepsinin, en saçfısından en "sol"cusuna, en "demokrat"ına varıncaya kadar karşı-devrimci olduklarını ve dey rimin hedefleri arasında olduklarını söyledik, söylüyoruz. Doğ ru olan da budur!

Emperyalistler sömürgelerde, yarı-sömürgelerde sürekli ola rak birbirleriyle dalaşıyorlar. Bu dalaşmaların özü, bu ülke le tek başlarına hakim olmak istemeleri, etki alanlarını geniş letmek istemeleridir. Herhangi bir emperyalistin etki alanını genişletmesi, diğer emperyalistlerin, en azından bir bölümünün çıkarlarına terstir. Herhangi bir emperyalistin çıkarına ters olması demek, genel olarak emperyalist sistemin çıkarına ters tir demek değildir. İşte Spartaküs oportünistlerinin kavraya - madıkları budur.

DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN PROGRAMI İLE ULUSAL PROGRAM ARASINDAKİ İLİŞKİ

Komünistler için dünya komünist hareketinin programı ile ulusal programın çıkarılması birbirinin mutlak alternatifi de ğildir. Bu günümüzde de böyledir.

Spartaküs oportünistleri bu konuda şunları söylüyorlar:

"... bir dönemde dünya komünist hareketinin birliği için, on nun platformunun yaratılması için mücadeleyi, çalışmasının merkezine koymayan bir kişi ya da örgüt komünist olarak ni telendirilemez. Bu görevi hangi gerekeçle olursa olsun göz ardı edenler burjuva milliyetçisi konumdadırlar. Dünyada ki tüm komünistlerin günümüzdeki temel görevi, kendi ülke ri devrimin program çalışmalarını geri itme pahasına da ol sa, proletaryanın uluslararası birliğini sağlama mücadelesi dir. Komünistler bu görevi yerine getirmedikleri müddetçe proletaryanın enternasyonalist eğitimi palavradan, dar bur va milliyetçiliğinden başka birşey olmayacaktır." (s.8)

Burada Spartaküs oportünistleri önce "proletaryanın uluslar arası birliğini sağlama" ile Uluslararası Komünist Hareketin birliği için onun platformunu çıkartmayı birbirine eşitliyor lar. Bu kesinlikle yanlıştır. Bu iki şey arasında eşit işareti

konamaz. Uluslararası Komünist Hareketin platformunun çıkarılması, Uluslararası Komünist Hareketin birliğinin yaratılması -nın öngartıdır; ama onunla eşit değildir. Birlik platformu temelinde şu veya bu biçimde bir örgütsel birleşmedir. Ülke devriminin programını çıkarmayı Uluslararası Komünist Hareketin birleşmesi sonrasına ertelemek; Dünya Komünist Hareketi birleşmeden önce kendi ülkesinde devrimi gerçekleştirmiş olan Rus Bolşeviklerine "Neden yaptınız?" demekle eşdeğerdedir!

Spartaküs yazı kurulu bunun ötesinde, Dünya Komünist Hareketinin programının çıkarılması ile ulusal programın çıkarılması arasındaki diyalektik ilişkiyi de kavramamıştır.

Komünistler için şu gayet açık ve berrak olmak zorundadır ki —geçmişte bu bizim için de açık değildi— Dünya Komünist Hareketinin programı çıkarılmadan ülke devriminin programını çıkarmak mümkün değildir. Fakat bu hiçbir zaman, ülke devriminin programının çıkarılması çalışması, Dünya Komünist Hareketinin programı bütünüyle çıkarılıp bitene kadar ertelenecek demek değildir. Spartaküs bunu açık söylemesine rağmen, Dünya Komünist Hareketi ile ulusal programın çıkarılmasının çeliştiğini söylemekle, bunu kabul etmiş oluyor.

Dünya Komünist Hareketinin programı olmadan ulusal program çıkarılmayacağına göre bu çelişki yok mudur diye bize sorulabilir. Cevabımız hayır'dır, çünkü: Dünya Komünist Hareketinin programı tek bir noktadan, tek bir konudan oluşmamaktadır. Ve Dünya Komünist Hareketinin programını çıkarma konu, nokta, nokta olacaktır. Dünya Komünist Hareketi programının açıklığa kavuşturulan her noktası, her konusu, Dünya Komünist Hareketinin programının bir parçası olacaktır. Komünistler açıklığa kavuşturulan her noktada, her konuda kendi ulusal programlarının o noktaya tekabül eden bölümünü ortaya çıkarabilirler ve çıkararak zorundadırlar. —Burada bu noktaları nasıl açıklığa kavuşturulacağını tartışmadığımızı belirtelim.

İşte Dünya Komünist Hareketinin programının çıkarılması ile ulusal programın çıkarılması arasındaki ilişki budur. Bunu bu şekilde ortaya koymayanlar, ulusal programın çıkarılması çalışmalarını Dünya Komünist Hareketinin programının çıkarılmasına kadar erteleyenler bilinçli veya bilinçsiz, proleter enternasyonalizmi adına proleter enternasyonalizminin irzına geçmektedirler.

Spartaküs oportünistleri hem bir yandan "hangi gerekçe ile olursa olsun" Dünya Komünist Hareketinin programının çıkarılması çalışmasını erteleyenlerin burjuva milliyetçisi olduklarını söylüyorlar, hem de kendileri "önlere ilk adım olarak, dünya ve Türkiye devrimci kamuoyuna TKP/ML(B) MK ile arasındaki ayrılığı ikna edici bir şekilde açıklama görevini koymuşlardır." (s.8) Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu!

Spartaküs'ün saçmalıklarına devam edelim.

"Bu görev aynı zamanda Spartaküs içindeki gruplar ve kişilerin asgari bir düzeyde ideolojik birliğini ve dolayısıyla örgütsel birliği yaratacak olan platformun ortaya çıkarılması için ilk adım demektir. (Hala "ikna edici" bir şekilde ayrılık noktalarını ortaya koymadıklarına göre daha bu ilk adımı bile atamadılar —BN) Bu platform yaratma mücadelesi önümüzdeki dönemde Spartaküs taraftarlarının acil görevi —dir." (s.8)

Spartaküs yazarları devamlı:

"Bu acil görev, hiçbir şekilde Spartaküs taraftarlarının uluslararası komünist hareketin birliği ve onun platformunun yaratılması için mücadeleyi, modern revizyonizm başta olmak üzere her türden oportünizme karşı Marksizm-Leninizmin ilkelere kavranıp savunulması özel görevinin alternatifi ya da onu dışlayan bir görev değildir. Bilakis bu özel görevin yerine getirilmesi için bir ön şarttır." (s.8) diyorlar

Önce "dünya komünist hareketinin birliği için onun platformunun yaratılması için mücadeleyi, çalışmasının merkezine koymayan bir kişi yada örgüt komünist olarak nitelendirilemez. Bu görevi hangi gerekçe ile olursa olsun gözardı edenler burjuva milliyetçisi konumdadırlar" diyorlardı. Şimdi de Dünya Komünist Hareketinin platformunun yaratılması mücadelesinin bir parçası olan MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN kavranıp savunulması —her türlü revizyonizme ve oportünizme karşı— özel görevinin yerine getirilebilmesi için bir öngart koşuyorlar. Bu öngart da Spartaküs'ün platformunun yaratılması! Hem diyeceksin bir kişi ya da grubu komünist adlandırabilmek için o grubun

Dünya Komünist Hareketinin birliğini yaratmak için onun platformunu ortaya çıkarma çalışmasını, çalışmasının merkezine koyup koymadığına bakacaksın. Hiçbir gerekçe ile bu görevin ertelenemeyeceğini söyleyeceksin. Erteleyenlerin burjuva milliyetçisi olduklarını söyleyeceksin. Hem de Spartaküs'ün platformu olmadığı için, öncelikle Spartaküs'ün platformunun

ortaya çıkarılması çalışmasını merkeze koyacaksın! Ve bu platformun çıkarılmasını Dünya Komünist Hareketinin birliği için, onun platformunun çıkarılması mücadelesinin özel bir görevi olan Marksizm-Leninist ilkelere kavranıp savunulmasının bile bir öngartı sayacaksın. Hem de kendini Marksist-Leninist, Komünist diye adlandıracaksın.

İşte size saf haliyle Spartaküs oportünizmi!

M İ L L İ M E S E L E

Spartaküs yazı kurulu 1 Mayıs 1983'te çıkardığı bildirideki kaba revizyonist sapmaları bu bildiriye tekrarlamıyor. Fakat 1 Mayıs 1983'te savunduğu görüşleri yanlış bulup da bu bildiriye savunuyorsa, neden gerekçelerini kamuoyu önünde açıklamıyor? Neden kamuoyu önünde özeleştirisini yapmıyor? Neden Bolşevik Partizan'dan ayrılık döneminde özeleştiri konusunda —bizim de belli hatalarımızı kullanarak— kopardığı yaygaraları bu kadar çabuk unuttular? Yoksa özeleştiri konusunda söyledikleri de ken dileri için geçerli değil mi? Yoksa Spartaküs oportünistleri çok çabuk mu daha önceleri yazdıklarını unutuyorlar? Yoksa, yoksa daha önce yanlış görüşlerinin özeleştirisini yapmak Spartaküs oportünistlerini küçültüyor mu? Özeleştiri yaparlarsa küçüleceklerini mi sanıyorlar? Özeleştiri yaptıklarında, daha önce savundukları hataları "sosyal şöven" olarak değerlendirdikleri Bolşevik Partizan önderliğinin mi gösterdiğini yazmak, söylemek zor geliyor? Öyle ya, o zaman size soracaklardı: Bu ne biçim iş ki, sizin "sosyal şöven" olarak değerlendirdikleriniz sizin milli meseledeki revizyonist sapmalarınızı gösteriyorlar diye!! Yoksa tüm revizyonist ve oportünistlerin yaptığı gibi, dün dündür, bugün de bugün mantığıyla mı hareket ediyorsunuz? Zaten size yakışan da budur!

Biz milli mesele ile ilgili Spartaküs 1 Mayıs özel sayısı -nın eleştirisinde görüşlerimizi ortaya koyduk (Bolşevik Partizan No:8'de). Onun için bu yazımızda sadece Spartaküs yazı kurulunun 1 Mayıs 1983'te ne savunduğunu, aynı konuda 12 Eylül 1983 bildirisinde ne savunduğunu ortaya koymaya ve hangi görüşü Spartaküs'ün görüşü olarak kabul ettiklerini soracağız. Ama belki de her ikisi de Spartaküs'ün görüşü olabilir. Çünkü oportünistlerin dükkanında her çeşit mal vardır!

1 Mayıs 1983 özel sayısında Spartaküs'ün savundukları şunlardır: "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı sloganı; her türlü yorumla açık"mış, bundan ötürü Spartaküs bu sloganı kullanılmasını doğru bulmuyormuş, ve o "büyük Türk şövenisti sapma"nın kendisini "Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı" yerine, "kendi kaderini tayin hakkı sloganını geçirecek" gösterdiğini; yani Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmanın Türk şövenizmi olduğunu iddia ediyordu. (Biz bunu Bolşevik Partizan No:8, s.51'de ortaya koyduk.)

12 Eylül 1983 bildirisinde ise aynı konuda şunlar söylenir: Önce revizyonist ve oportünistlerin platformundan şu alıntı yapılır:

"Kürt ulusunun (ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere) kendi kaderini kendisinin tayin hakkını kayıtsız şart -sız savunur." (s.9)

Bu alıntıdan sonra Spartaküs yazarları bu alıntıyı yorumlamaya girişirler. Yorumları şöyledir:

"Bu anlayışa göre, ulusların kendi kaderini tayin hakkı, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkından başka anlamda da gelmekte, daha doğrusu başka şeyleri de içermektedir. (Okuyucu hemen 1 Mayıs 1983 Spartaküs bildirisini hatırlasın. —BN) Marksist-Leninist bilim için ulusların kendi kaderini tayin hakkının (Dikkat edin! —BN) bir tek anlamı ve içerdiği bir tek şey vardır, o da ayrılma özgürlüğü, ayrı devlet kurma hakkıdır." (s.9)

Ne diyelim? Oportünizmin belkemiği olmadığından herşeyi savunabilir. Daha önce savunduklarını hiç savunmamış gibi davranabilir. Bir başka zaman ise aynı konuda değişik görüşler savunduğu halde, her dönemde aynı şey savunduğunu ve savunduklarının doğru olduğunu söyleyebilir. Bu oportünizmin önemli karakteristiklerinden biridir.

Yine 1 Mayıs 1983 özel sayısında şunları okuyoruz:

"Emperyalizme bağımlı çok uluslu devletler içinde benzer bir durum sözkonusudur. Devlet kurma imtiyazını elinde bulunduran hakim ulusun hakim sınıfları bu ülkelerde ezilen uluslara ve milli azınlıklara karşı emperyalizmin ırkçı politikasını en kaba biçimiyle devam ettirmektedirler. Bu ülkelerde Komünistler, emperyalizme karşı mücadeleyi hakim ulus şövenizmine karşı mücadele ile birleştirmedikleri sürece işçi sınıfını ve emekçi köylüleri ezen ulus şövenizmine karşı e-ğiterek, ezilen ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını ka- yıtsız şartsız savunmadıkları sürece çeşitli ulustan işçi -

lerin emperyalizme karşı birliğini sağlamak, emperyalizmin kuklası hakim sınıfların faşist aracını yıkarak yerine halkın demokratik iktidarını kurmak sadece lafta kalacaktır." (1 Mayıs Özel Sayısı, s.6)

Aynı konuda 12 Eylül 1983 Özel sayısında şunlar söyleniyor: "Ulusal sorunda proletaryanın eğitimi partinin önüne büyük Türk güvenliğine karşı amansız mücadeleyi koymaktadır.

Bu görevi yerine getirebilmek için Türk ulusuna mensup komünistler esas olarak ezen ulus güvenliğine (Türk şövenizmi) ve onun ideolojik temeli olan Kemalizm mikrobuna karşı amansız bir mücadele yürütmek zorundadırlar....

Kürt ve diğer azınlık milliyetlerden komünistlerin görevi ise, bu genel göreve tabi olarak ezilen ulus milliyetçiliği ne karşı başta proletarya olmak üzere halkların birliği için mücadele olmalıdır." (12 Eylül 1983 Özel Sayısı, s.10-11)

Spartaküs okuyucuları bu görüşlerden hangisini doğru kabul etmelidir? Yoksa Spartaküs yazı kurulu 1 Mayıs 1983'te çıkan özel sayıdaki görüşlerle, 12 Eylül 1983 özel sayısındaki görüşlerin arasında bir çelişme görmüyor mu?

Kıbrıs konusunda söyledikleri hakkında Bolşevik Partizan No 8'de tavrı takındığımız için tekrarı gereksiz görüyoruz.

PARTİ İÇİ MÜCADELE

Spartaküs oportünistleri şöyle diyor:

"Bu, proletarya partisinin birinci aşamasında partinin biz - zat kendisinin merkezde oluşu, kendi içindeki oportünist unsurlara karşı mücadeleyi ve bunların partiden temizlenmesini gerekli kılar." (s.11)

Spartaküs oportünistleri parti içindeki mücadeleyi oportünist unsurlarla, ve oportünist unsurların partiden temizlenmesi ni, parti inşasının birinci aşaması ile sınırlayarak Marksizm-Leninizmin parti inşası öğretisinden revizyonist bir sapmanın içine giriyor. Ve o Marksizm-Leninizmin parti içi mücadele öğretisini içdiş ederek çarpıtıyor.

Marksist-Leninistler parti içi mücadelede birincisi, kendilerini oportünist unsurlara karşı mücadele ile sınırlamazlar.

Marksist-Leninistler parti içinde çıkan bütün yanlış görüşlere, sapmalara, ve onların üreticisi, savunucusu ve taşıyıcılarına karşı mücadele ederler.

Marksist-Leninistler ikinci olarak, yanlış görüş ve sapmalarla mücadeleyi parti inşasının birinci aşaması ile sınırlamazlar. Parti inşasının her döneminde yanlış görüş ve sapmalara karşı mücadele ederler. Bu ta parti yok olana dek bu şekilde sürer.

Marksist-Leninistler üçüncü olarak, partiden sadece oportünist unsurların temizlenmesi ile kendilerini sınırlamazlar. Onlar mesela ayaklanma anlarında duraksama, yalpalama, vb. gösteren iyi komünistlerin de partiden temizlenmesini savunurlar.

Marksist-Leninistler dördüncü olarak, partiden oportünistlerin temizlenmesini parti inşasına bağlamazlar, partiden parti inşasının her döneminde oportünist unsurların temizlenmek zorundadır. Parti yok oluncaya kadar.

Oportünist unsurların partiden temizlenmesini parti inşasının birinci aşamasına bağlayanlar, parti inşasının ikinci aşamasında ve partinin iktidarda bulunduğu şartlarda oportünist unsurların parti içinde "yenilebileceğini" savunanlardır.

Marksist-Leninistler oportünist unsurların hiçbir dönemde parti içinde "yenilebileceğini" savunmazlar. Marksist-Leninistler oportünistlerin parti içinde "yenilgiye" uğratılabilir görüşünü savunmanın partiyi oportünizme peşkeş çekmek demek olduğunu bilincindedirler.

SBKP (B) Tarihi, Lenin ve Stalin bize bunları öğretiyor.

DEVİRİMİN ZORA DAYANMASI, VE SİLAHLI MÜCADELE SORUNU

Spartaküs 1 Mayıs 1983 Özel sayısında bu sorunla ilgili savunduklarını iyice sistemleştirmiş bulunuyor.

Onlar iktidarın namlunun ucunda, devrimin zor sorunu olduğunu, kitlelerin silahlı mücadelesine, kitlelerin silahlı mücadelesini de içsavaşa eşitliyorlar ve bunu ilkeleştiriyorlar. Bu görüşlerin Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından ilgisi yoktur.

Biz Bolşevik Partizan No:8'de Spartaküs 1 Mayıs özel sayısını na eleştirimizde silahlı mücadelenin de sınıf mücadelesinin en

yüksek biçimi olmasına rağmen, bir mücadele biçimi olduğunu, ve mücadele biçimlerinin taktik olduklarını, mücadele biçimlerinin devrimin kabarmasına, alçalmasına vb. bağlı olarak değiştiklerini Stalin'den alıntılarla ortaya koymuştuk. Buna bu yazımız içinde ekleyeceğimiz birşey yok.

* Spartaküs oportünistleri, bu sorunla ilgili savundukları görüşlere bir genişini daha ekliyorlar. O da kitlelerin silahlı mücadelesini içsavaşa eşitlemek. Ve devrimin yolunun bu olduğunu, bunun da tek yol olduğunu savunmak.

Bu konuda tam olarak şunu söylüyorlar:

"Bu açık ihanet teorisinin yanında, aynı öze dayanan içsavaşı kitlelerin silahlı mücadelesini taktik olarak gören inceltilmiş revizyonist görüşler vardır." (s.6)

Yine:

"Bizler bir tek yolu, ve bir tek ilkeyi tanıyoruz, devrimin tek yolu proletarya önderliğinde kitlelerin silahlı mücadelesi, iç savaş yolu." (s.7)

Bu görünürde çok silahlı mücadele yanlısı, çok "rrradikal"! görüşlerin Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

Spartaküs oportünistleri kitlelerin silahlı mücadelesinin birtek içsavaşa mümkün olduğunu propagandasını yaparak, kitlelerin silahlı mücadelesinin alanını daraltıyorlar. Onlar bu konudaki Marksist-Leninist öğretinin ırzına geçiyorlar.

Şiddet'i "içsavaşa"la eşitlemek; ve "içsavaşa" mutlak gerçeklik değildi diyerek; şiddet'i, zor'u reddeden Kruşçev revizyonistleri olmuştu. Onların XX. Parti Kongresinde bu konuda savunduğu "orişinal" görüşler şöyledir:

"Sosyalizme geçişin yollarının çok çeşitli olacağı, bunların giderek çoğalacağı muhtemeldir. Bu geçişin her şart altında bir içsavaşa olması mutlaka şart değildir. Bizim düşünlerimiz Biz Leninistlerin şiddet taraflısı olduğumuz iftirasını atmaktadır. Bizim kapitalist toplumun devrimci bir şekilde sosyalist topluma dönüştürülmesini savunduğumuz doğru dur. Ve bizi reformistlerden ayıran da budur. Hiç şüphe yok ki bir dizi kapitalist ülkede burjuvazinin diktatörlüğünün şiddete dayanarak yıkılması ve sınıf mücadelesinin keskinleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Ama sosyal devrimin çeşitli şekilleri vardır. Ve bizim güya şiddet ve içsavaşı toplumun değiştirilmesinin tek yolu olarak gördüğümüz gerçeklere uymamaktadır." (SBKP XX.Parti Kongresi Belgeleri, Rapor,s.45) Şimdi Spartaküs de aynı Kruşçev revizyonistleri gibi şiddet; şiddet kullanarak yalnızca bir biçimi olan içsavaşa eşitliyor. Onlar henüz ikinci adımı atmadılar. Ama bu adımı atmanın teorik temeli tamamdır!

DEVİRİMİ TEŞKİLATLAR SORUNU

Spartaküs oportünistleri somut olarak Türkiye'de kendilerinin dışında devrimci teşkilat görüp görmedikleri konusunda açık ve berrak bir tavrı takınmaktan kaçınıyorlar. Onlar bir bağıntıda "... küçük-burjuva devrimci-demokratların işçi sınıfını ve emekçi yığınları etkilemeleri..."(s.1), bir başka bağınıta şöyle diyorlar: "... komünist olmayan küçük-burjuva 'devrimci' demokratlarıyla eylem birliğine ise..."(s.2)

Şimdi biz, komünistler dışındaki, kendisine komünist, Marksist-Leninist, devrimci, sosyalist vb. diyenlerin karşı-devrimci olmayan kesimini nasıl anacağız? Küçük-burjuva 'devrimci' demokratları olarak mı? Küçük-burjuva devrimci demokratları olarak mı? Hangisi ile? Spartaküs yazı kurulu burada bize her i kişiyle de diyor. Bir yerde onları devrimci-demokrat olarak görüyor, bir başka yerde ise devrimci kelimesini tırnak içine alarak, onların aslında devrimci olmadıklarını söylüyor Biz hangisine inanalım?

Anlaşılan, Spartaküs oportünistleri bizim Bolşevik Partizan No:8'de dikkat çektiğimiz eski kardeşlerin sapmasını bir yandan devam ettiriyor, ama öbür yandan bu sapma eleştirildiğinden, bu sorunda doğru formülasyon da kullanılıyor. Her iki formülasyon da kullanılırken, ortada bir problem, bir çelişme formülasyonları arasında— yokmuş gibi davranılıyor. Yine mal- lar çeşitlidir.

Spartaküs oportünistlerinin 12 Eylül 1983 özel sayısında, Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül 1983 platformunu eleştiriyormuş gibi gözüküp, başka belgelerin eleştirilmesi sahtekarlığına geçen sayımızda tavrı takındığımızdan, burada tekrar tavrı takınmayı gereksiz görüyoruz.

Yine Spartaküs GDS'i Alman proletaryasının öncü örgütü görüyor. Bu sorunla ilgili de Bolşevik Partizan No:8'de bir grubun kendisinin veya şakşakçılarının öncü demesi ile öncü olamayacağını ortaya koyduğumuzdan, burada tavrı takınmıyoruz.

15.12.1983

Mehmet O.

'Mayıs' Bildirgesinin Eleştirisi Üzerine

Elimize bazı Bolşevik Partizan okuyucusu yoldaşların "Mayıs" dergisinin yayına başlarken yaptığı açıklamayı la ilgili eleştiri yazısı geçti.

Bu yazı üzerine Yazı Kurulu içinde yaptığımız tartışmada, yazıyı olduğu gibi, yazıda hiçbirşey değiş-tirmeden yayınlama; ve bu yazı hakkında görüşlerimizi de yazı ile birlikte yayınlama kararı aldık.

Bu şekilde hem yazıyı yazan yoldaşlarla tartışma; hem de yoldaşların temas ettikleri önemli bir dizi ko-nuda tartışmaya başlama açısından doğru bir adım atılmış olacaktır. Biz bu tartışmanın, tartışılan önemli konularla berraklığa kavuşma yönünde yararlı olacağını; ve Bolşevik Partizan okuyucularının da bu tartışmaya katılacağını umuyoruz.

Aşağıda olduğu gibi yayınladığımız bu yazı hakkında Yazı Kurulunda yapılan tartışmada ortaya çıkan görüşler kısaca şöyledir:

● İçinde bulunduğumuz yenilgi döneminde özellikle küçük-burjuva aydınları içinde "bağımsız devrimcilik" moda olmuştur. "Eleştirici olmak", "geçmiş yargılamak" doğru talepleri, birçok küçük-burjuva aydınının ağzından "bireysel özgürlükleri"ni cendere altına alan "örgütlülük" durumundan kurtulmaları(!) için kullanılan gerici şiarlar haline gelmiştir.

"Bireysel özgürlükleri" mümkün olan en az biçimde kısıtlayan, ya da en iyisi hiç kısıtlamayan(!) mümkün olduğunca gevşek ("lose") bir "örgütlülük".

Marxizm-Leninizmin en temel ilkelerini bile soru, sorun haline getirme; Marxizm-Leninizmin temellerine saldırma anlamında bir "eleştiri özgürlüğü"! İşte küçük-burjuva aydınlarının bugünkü savaş çılgınlıkları, hem de Marxizm-Leninizm adına öne sürdükleri savaş çılgınlıkları bunlar! Öyle ya:

Onlar "geçmişin yenilgilerinde sorumluluk payı olan örgüt adresleri aramıyor"lar! ("Mayıs", S.2, s.3)

"Mayıs" işte küçük-burjuva aydınlarının bugünkü bu savaş şiarlarını hayata geçirmek için yola çıkan; ama cı "bağımsız devrimci"leri etrafında toparlamak olan bir yayın organıdır. Şimdilik bu "kültür ve sanat" adına yapılmaktadır. "Mayıs" görünürde "alçakgönüllü" Marxizm-Leninist kültür ve sanat dergisi olma, ola-bilme iddiası ile yayın hayatına girmektedir. Bu alan-daki boşluğu doldurma "alçakgönüllülüğü" ile sınırlanmaktadır kendini. Ama bu "alçakgönüllülük" ardında ne-lerin yattığı; amaçın gerçekte "bağımsız devrimci"ler açısından varolan "örgütlenme" —ama yukarıda belirt-tiğimiz tipte, bireyin özgürlüklerini en iyisi hiç sı-nırlamayan bir örgütlenme— ihtiyacına cevap verme o-lduğu, en açık biçimi ile "Mayıs"ın ikinci sayısında ya-yınlanan "Yeni tipte devrimci bir örgütlenmenin zorun-luluğu ve bizi bekleyen acil görevler" yazısında orta-ya çıkmıştır.

Bugün "Mayıs" dergisinin sözcülüğünü üstlenme yö-nünde ilerlediği "bağımsız devrimcilik" akımına karşı her alanda mücadele önemli ideolojik görevlerden biri-dir. Bugüne kadar bu akımın görüşleri derli-toplu ifa-de edilmediği için; bu mücadele doğru bir temele otur-tulup yürütülemediği. Şimdi "Mayıs"ın çıkması ile bu akımla onun belgeleri üzerinden hesaplaşma imkanı doğ-muştur.

Bolşevik Partizan okuyucusu yoldaşlarımızın yazdı-ğı yazı bu önemli görevi yerine getirme yönünde bir başlangıç olması, tartışmayı başlatması açısından ö-nemli ve olumlu bir yazıdır. Açık ki bu yazı için-de bir dizi eksiği, hatayı barındırmaktadır ve "Mayıs" ile tam bir hesaplaşma görevini yerine getirmemek-tedir. Zaten yazının amacı ve iddiası da bu değildir. Yazı yalnızca "Mayıs" yayına başlarken çıkan bildirge ye yönelen; onda da öncelikle ileri sürülen sanat-edebiyat ile ilgili düşüncelere yönelen; sınırlı bir e-leştiridir yazısıdır. Ve yazının sonunda tespit edilen gö-revler yazıda yerine getirilmemektedir. Önümüzde gö-rev olarak durmaktadır. Onun ötesinde, "Mayıs"ın çı-kan sayılarındaki yeni yazılarla hesaplaşmak, önümüz-de çözülmesi gereken, ve çözeceğimiz bir görev olarak durmaktadır. Yazıyı bir dizi eksik ve hatasına rağmen

önemli ve olumlu kılan, onun bu görevi yerine getirme-de bir başlangıç olmasıdır. Yoldaşlar bu çabalarını ce-saretle ilerletmelidirler.

● Yazıda "Mayıs"a getirilen temel eleştiri; yazının üzerinde yükseldiği temel düşünce, "partisiz sanat", "partisiz edebiyat" düşüncesini reddeden düşünce bütü-nüyle doğru, Marksist-Leninisttir. Gerçekten de "Ma-yıs" bildirgesinde bir dizi laf kalabalığının ardında ve "sanatçının bağımsızlığını koruma" yüksek kaygısı! ardına gizlenerek, en saf biçimi ile Marksist-Lenin-ist bir partiden bağımsız bir sanatın ve sanatçının propagandasını yapmaktadır. Eleştiri yazısını yazan yoldaşlar "Mayıs"ın bu tavrını Marksist-Leninist gö-rüşler ışığında doğru bir biçimde eleştirmektedirler. Yazıdaki bu temel eleştiri ve temel düşünce onun esas niteliğini belirlemektedir.

Açık ki bugün ülkemizde, mesela Rusya'da Bolşevik Partinin otoritesine sahip bir Marksist-Leninist parti yoktur. Bu bugün "partisiz sanat" adına ortaya çıkanlar açısından avantajlı bir durumdur. Onlar kolaylıkla, "Nerde ki Parti?", "Biz hangi partiyi bağlı olarak sanat-edebiyat yapalım?" diyebilirler, ve nite-kim de demektirler. Ama bu durum da onları kurtar-maz. Eğer böyle bir parti yoksa, o zaman Marksist-Le-ninist olma iddiasındaki sanatçının birincil görevi, böyle bir partinin yaratılması ve inşası için çalış-maktır. Böyle bir görev bugün Marksist-Leninizmin en temel ilkelerinin; herşeyden önce de sosyalizm bilimi-sınıf mücadelesi alanındaki ilkelerin her türlü çar-pılmaya karşı savunulmasının birincil alınmasını ge-rektirir. Bunu yapmayan; bunun yerine başka görevleri önüne koyan sanatçı, Marksist-Leninist sanatçıdan baş-ka herşeydir. Biz "Bugün TKP/ML(B) dışında komünist yoktur" şeklinde bir düşüncenin savunucusu değiliz.

"Mayıs" çevresindekileri, onlar TKP/ML(B) çevresinde olmadıkları için Marksist-Leninist olmamakla suçlamı-yoruz. Hayır. Onlar bugün Marksist-Leninist olmanın ge-reğini yerine getirmedikleri için, Marxizm-Leniniz-min ilkelerini savunmayı, parti inşasını çalışmaların-ın merkezine koymadıkları için (ki bu TKP/ML(B) için de ve çevresinde örgütlenmeden de yapılabilir... Böy-le bir durumda süreç içinde şu veya bu biçimde yakın-laşma, birleşme kaçınılmazdır) Marksist-Leninist de-ğillerdir. Onların "partisiz"likleri öncelikle bu an-lamda bir partisizliktir.

Eleştiri yazısını yazan yoldaşlar, "Mayıs"ın parti-siz sanat" bireyci küçük-burjuva düşüncesini eleştiri-riken, yukarıda ifade ettiğimiz düşünceyi yeterince işlemişlerdir. Bu yazının bir eksikliğidir. İleriki tartışma içinde bu düşünce daha da açılmalıdır.

Temel düşüncesi ve eleştirisi itibarı ile doğru ve olumlu bulduğumuz eleştiri yazısında hatalı ve eksik gördüğümüz yerler de vardır. Bunları önem sırasına bak-madan, yazının kendi biçimine bağlı olarak aşağıda kı-saca ortaya koyacağız:

● Yazının girişinde yaptıkları açıklamada yoldaşlar, "Bolşevik Partizan bugüne değin Marksist-Leninist kültür ve sanattan tek tılcık bile ortaya koymamış-tır" diyorlar. Burada yapılan bir olgu tespitidir. Bu-na diyecek birşey yoktur. Ama hemen ardından gelen bu olgunun açıklanması ile ilgili söylenecek şeyler var-dır.

Yoldaşlar Bolşevik Partizan'ın kültür-sanat konu-sundaki eksikliğini, "Parti edebiyatı kavramını dar kavrayan bir anlayış"a bağlıyorlar. Bu yoldaşların is-patlamadıkları ve ispatlayamayacakları bir tezdır. Kültür ve sanatın Bolşevik Partizan'da eksikliğini "par-ti edebiyatı kavramını dar kavrama"dan daha başka, da-ha basit bir açıklaması vardır. Ve bu "basit" açıkla-ma gerçeği yansıtmaktadır. O da Bolşevik Partizan'ı çı-karan kadroların gücünün bugün ancak buna yettiğidir. Bolşevik Partizan'ın üstlendiği görevlerin ağırlığı ve bugünkü kadroların yetersizliği gözönüne alınca, sa-nat-edebiyat alanındaki eksikliğin ortadan kaldırılma-sının uzun süreceğini söylemek gerçekçi bir yaklaşımdır.

Biz açıktır ki oportünizm-revizyonizmle her alanda hesaplaşmak, Marksizm-Leninizmi her alanda savunmak zorundayız. Ama gücümüz bellidir. Eğer sistemiz, dal-dan dala ve sonuçsuz bir mücadele yürütmek istemiyorsak, o zaman gücümüzü doğru değerlendirip, mücadeleyi önce belli alanlarda yoğunlaştırmak ve adım adım ilerlemek zorundayız. Ve bugün mücadelemizi bilinçli olarak yoğunlaştırdığımız alan, Marksizm-Leninizmin öncelikle sınıf mücadelesi ile ilgili öğretilerinin, temellerinin, ilkelerinin savunulması alanıdır. Sanat alanında ne yazık ki bugünkü yapımız ve gücümüz, bu alanda ancak bu konuya özel ilgi duyan yoldaşlarımızın kendi çabaları ile araştırması şeklinde bir çalışmadan ötesine izin vermiyor. Gönül aynı anda diğer bütün alanlarda da mücadele yürütmeyi ister. Ama istek ile gerçek her zaman uyumuyor.

● Yazının "İşçi sınıfının birliğini sağlama çabaları" başlıklı bölümünde:

- Getirilen temel eleştirisi; "Mayıs"ın "birlik" sorusunda Marksist-Leninistlerin birliğini, işçi sınıfının Marksist-Leninist ilkeler temelinde birliğini merkeze koymadığı; tüm oportünist-revizyonist cephe gibi ne idüğü belirsiz bir "geniş birlik" düşüncesinin savunuculuğunu yaptığı eleştirisi doğrudur.

Ama bu doğru eleştiriyi zayıflatan yanlış benzetmeler de yapılmaktadır.

Mesela "Mayıs"tan, "anti-faşist anti-revizyonist" yazar ve aydınların görevlerinden söz edildiği yer alıntı yapılmakta; ardından yorumda "Bu tamda FKBC anlayışının bir ürünüdür" denmektedir. "Mayıs"ın birlik anlayışı ile; FKBC'nin birlik anlayışı bir noktada birdir. O da kime karşı birlik sorusuna verilen cevap taki birliktir. Her ikisi de birliği —değişik kelimelerle de olsa— 12 Eylül sonrası rejime karşı bir birlik olarak kavramakta, bunun propagandasını yapmaktadır. Ama kiminle birlik sorusuna verilen cevapta "Mayıs", yoldaşların eleştirdiği yazıda en azından kavramlar düzeyinde (pratikte pek fark olmadığı en azından bir olayda açık görüldü) kendini FKBC'nden ayırıyor. O FKBC'nden ayrı olarak "anti-revizyonistleri" birleştirmeyi (gimlilik yazar ve aydınlarla sınırlı!) önüne görev olarak koyuyor. Yoldaşlar bağıntıyı "ideolojik birlik sağlama yerine, biraraya gelmek" olarak kurmalarına rağmen; "Mayıs"ın birlik anlayışının "tam da FKBC anlayışı" olduğunu söylemek doğru değildir. Böyle bir genelleme, getirilen özü doğru eleştiriyi zayıflatmaktan başka bir işe yaramaz.

- Aynı bölümde, oportünist-revizyonistlerin birlik belgisinin —hiçbir ayırım yapmadan— "ajitasyon-propaganda serbestliğindeki tek tek eylem birliklerine karşı gelme, bu tipteki birlikleri yadsıma anlayışı"nın i çerdiğini söylemek de gerçeği tam olarak yansıtmamaktadır. Örnek olarak verilen 12 Eylül 1982 yürüyüşünde yürüyüşe katılan oportünist-revizyonistlerin bir bölümü en azından lafta "ajitasyon-propaganda serbestliği temelinde eylem birliği"ni savunmakta idi, ve hala da bunu en azından laf düzeyinde savunan bir dizi oportünist-revizyonist vardır. Ve yer yer oportünist-revizyonist cephe bu tip eylem birliklerine bizzat uygulamada zorlanmaktadır. Bu yüzden bu noktada böyle genelleme yapılacak yerde, soruna ayrımcı bir şekilde yaklaşmak doğru olurdu.

● Yazının "Mayıs yazı kurulu Marks, Engels, Lenin, Stalin yerine neden Dimitrov'a sarılmak gerektiğini gördü?" başlıklı bölümünde:

Biz Marksist-Leninistler her alanda olduğu gibi sanat-kültür alanında da öncelikle bugün Marksist-Leninist klasiklerimizin bu alandaki görüşlerini kavramayı, yaygınlaştırmayı, propaganda etmeyi görev biliriz. Biz, sanat-kültür alanında Marksizm-Leninizmi savunma iddiasında olan bir dergi olarak yayın hayatına atılacak, atacağımız ilk adım, Marks, Engels, Lenin, Stalin'de bu konuda var olanların propagandasını yapmak olurdu. Bu öncelikle Marksizm-Leninizmin en temel doğrularının revizyonizm tarafından tanınmaz hale getirilmiş olduğu günümüzde, olağanüstü önemdedir.

Bu yüzden Marksist-Leninist Edebiyat-Sanat-Kültür dergisi olma iddiasıyla ortaya çıkan "Mayıs" dergisine, daha en baştan neden öncelikle Marks, Engels, Lenin, Stalin'e dayanmadığı sorusunu sormak haklıdır.

Ama bu soru ne kadar haklı ise; neden Dimitrov'a dayandığı sorusu da o kadar haksız; sanki Dimitrov Marks, Engels, Lenin, Stalin'den ayrı; "Mayıs"ın ger-

çekten sarılabileceği —Marks, Engels, Lenin, Stalin'in tersine!— görüşler savunmuş gibi bir yoruma açık bir sorudur.

"Mayıs" Dimitrov'da da —doğru, bütünlük içinde alıntı yapıldığı— savunduğu revizyonist görüşleri de yandıracığı malzeme bulamaz. Doğru, bütünlük içinde alıntı yapmak yerine, bağıntısından koparılmış, hangi tarihi şartlar içinde, hangi bağtımda, hangi mücadele, polemik içinde söylendiği belli olmayan alıntılar alt alta dizme yöntemi kullanıldığında yalnızca Dimitrov değil, klasiklerimiz olan Marks, Engels, Lenin, Stalin de revizyonist görüşlere dayanak yapılabılır. Nitekim revizyonistler kendi revizyonist görüşlerini bu yöntemlerle klasiklerimize de dayandırmaktadırlar.

Bu polemik bağıntısında getirilen, "öncelikle Lenin ve Stalin'in sanatı ilişkin görüşleri öylesine net, sallananları titretecek değin öylesine acımasız ki, "Mayıs" yazı kurulunun bu konularıyla Marks, Engels, Lenin, Stalin'e sarılma olanakları yoktur" şeklindeki tez; açıkça söylemeden Dimitrov'un bu alandaki görüşlerinin onca net ve acımasız olmadığı yorumuna açık kapı bırakan bir tezdır. Ve yanlıştır.

"Mayıs"ı eleştiren yoldaşlar, yazılarında, "Mayıs"ın aslında Dimitrov'a da dayanamayacağını, ancak onu yanlış, eksik, bağıntısından koparıp aktardıkları zaman dayanacak malzeme bulduklarını ortaya koyuyorlar. Buna rağmen bu bölümün başındaki yanlış polemik düzeltiliyor.

- Aynı bölümde yer alan sorulardan ikinci, üçüncü ve altıncı sorular, "bugün Türkiye'de kendini dostadüşmana kabul ettirmiş bir Bolşevik Parti yoktur" şeklindeki bir genel cevapla, sorunun muhataplarına kaçış yolu bırakan sorulardır. Bu sorular yerine, bugün kendine Marksist-Leninist diyen sanatçının da görevinin Bolşevik bir parti yaratma mücadelesine katılmak; böyle bir mücadele yürütme iddiasında olanlarla hesaplaşmak olduğunu hatırlatan sorular sormak daha doğru olurdu.

Dördüncü ve beşinci sorular ise, "Mayıs"ın kendini yasallıkla sınırladığı şeklinde bir varsayım dayanan sorulardır. Ama bu varsayım bizzat "Mayıs"tan alıntılarla ispatlanabilir bir varsayım değildir.

● "Döneklerin proleter enternasyonalizm marşı" başlıklı bölümde:

"Mayıs"ın savunduğu birtakım görüşlerde Lin Biao'nun ünlü "dünyanın kırları/şehirleri" tezinden etkilendiğine, onu eleştiren yoldaşların dikkat çekmesi doğrudur. Ama yoldaşlar bunu yaparken, yanlış bir şekilde Lin Biao'nun görüşleri ile "Mayıs"ın görüşleri arasında nerdeyse tam bir uyum görmektirler.

Lin Biao'nun tezi öncelikle "dünyanın kırlarında zafer kazanacağı" şeklinde bir tez idi.

Bu tezden etkilenen "Mayıs" burada durmuyor. O bu tezi daha da "geliştirip" Marksizm-Leninizmi kavrama ve geliştirme görevini öncelikle yarı-sömürge ülkelerin proletaryasına yüklüyor.

"Mayıs" tam olarak şunu söylüyor:

"Biliyoruz ki doğruların teorik tespiti pratiğe oranla bir anlamda kolaydır, asıl zor olan, doğru teori ve siyaseti pratiğe geçirmektir. Kimi tarihi koşulların, yanlışları kaçınılmaz kıldığını da kabul etmek gerekir. Yine de, gerileme sürecinin ideolojik, siyasal, toplumsal, ekonomik içeriği kendi tarihi koşulları içinde kavranmadan, nedenleri açıklığa kavuşturulmadan, proletaryanın bu bataklıktan kurtulması ve devrimci görevlerini yerine getirmesi mümkün değildir. İşte önmizde bütün zorluğuyla duran görevlerden en önemlisi budur. Ve bu görev, açık söylemek gerekirse, en yakın olarak, devrimini yapmış fakat yenilmiş ülkelerin proletaryası önünde değil, bizim gibi ülkelerin, yarı-sömürge ülkelerin proletaryası önünde duruyor. Avrupa ve Amerika proletaryası bugünkü durumuyla umut verici değildir. Bir zamanlar dünyanın en devrimci proletaryası olan ve haklı olarak bütün dünyaya proleter yasının önderi sıfatını taşıyan Sovyet proletaryası, modern revizyonist ideoloji ve siyasetle uyuşturulmuştur. Çin proletaryası, aynı yoldan geçmektedir. Doğu Avrupa'ya baktığımız zaman, benzer bir durum görürüz. En devrimci izlenimi veren Polonya proletaryası ise, yüzünü kiliseye ve emperyalist batıya çevirmiştir. Avrupa proletaryası ekonomizmin bataklığına saplanmış ve çözüm kapitalist dünya içinde aramaktadır. Yaşanan siyasi ve toplumsal olaylara yakinen baktığımız zaman, bütün dünyayı saracak devrimci hareketlerin Orta-Doğu ve Latin Amerika'ya kaydığını görürüz. Evet, devrim fırtınasının merkezi olmaya yakın ülkelerin proletaryası, söylediğimiz görevlere en yakın proletaryalardır." (Bildirge s.10)

Burada çok açık bir biçimde,

a) Önümüzde duran "en önemli görev" olarak "gerileme sürecinin ideolojik, siyasi, toplumsal, ekonomik içeriğinin kendi tarihi koşulları içinde kavranması", "bu nun nedenlerinin açıklığa kavuşturulması" konuyor.

Bu görev, Marksist-Leninist teorinin geliştirilmesi görevinden başka birşey değildir! Bu görev, en yakın olarak şu veya bu ülke proletaryasının değil, bir bütün olarak uluslararası proletaryanın, onun Marksist-Leninist güçlerinin önünde duran ortak bir görevdir. Ve ancak ortak bir çabayla çözülebilir bir görev dir. Bu görevi çözmeye özellikle bir zamanların sosyalist ülkelerinin proletaryasının, ve en ileri emperyalist list ülkeler proletaryasının birikimleri, en az yarı-sömürge ülkeler proletaryasının birikimleri kadar rol oynayacaktır. Yarı-sömürge ülkelerin birçoğunda devrimci durumun varlığı; buna karşı ileri emperyalist ülkelerin birçoğunda aktüel devrimci durumun yokluğu; Marksist-Leninist teorinin ilerletilmesi sorununda be lirleyici faktörmüş gibi ortaya konamaz. Sorunun böyle komması, Marksizm-Leninizm bir bilim olduğunun kavranmadığından başka birşey göstermez! İşte ama "Mayıs" tam da bunu yapıyor. O açıkça:

b) "Avrupa ve Amerika proletaryası bugünkü durumu ile ümit verici değildir"(!), "Sovyet proletaryası revizyonist ideoloji ve siyasetle uyuşturulmuştur", "Çin proletaryası aynı yoldan geçmektedir", vb. safsatalar ile Marksizm-Leninizmi ilerletme görevini büyük bir burnu büyüklükle "bizim gibi ülkelerin, yarı-sömürge ülkelerin proletaryası"na yükler. Sözüdü ettiği ülkeler proletaryasının; bunun kıvrılarak baktığı Amerika, Avrupa'daki emperyalist ülkeler proletaryasından çok daha az bir mücadele tecrübesine sahip olması; Sovyet Birliği, Çin gibi bir zamanlar sosyalist ülke proletaryasına göre çok daha geri bir kültür birikimi ne ve mücadele tecrübesine sahip olması onu hiç mi hiç rahatsız etmiyor.

"Mayıs" a sormak lazım: Acaba "bizim gibi yarı-sömürge ülkelerin" proletaryasını Marksizm-Leninizmi ilerletme, Marksist-Leninist teoriyi zenginleştirme noktasında Amerika, Avrupa, Sovyetler Birliği, Çin proletaryasına üstün kılan şey nedir??? Devrimci durumun varlığı mı? Böyle bir yaklaşım, "hareket herşey, hedef hiçbirşey" diyen Bernstein'da ideolojik babasını bulan bir yaklaşımdır! Onun ötesinde bu yaklaşım, proleter enternasyonalizmi adına burnu büyük, milliyetçi bir yaklaşımdan başka birşey değildir. Görevin "bizim gibi" (!!!) yarı-sömürge ülkelerin tümünün proletaryasına yüklenmesi "alçakgönüllülüğü" (!) de bu milliyetçi; "Avrupa, Amerika, ve bir zamanlar sosyalist ülkelere rin proletaryasından umudu kesmiş" (!) yaklaşımın gerçek yüzünü maskeleyemez.

Bu yaklaşımın Lin Biao'nun görüşleriyle akrabalığı emperyalist ülkelerin proletaryasından umudu kesme; ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimci potansiyeli hiç ayırmasız abartma noktasındadır.

Sorunun böyle konmamış olması yoldaşların eleştirilerinin zaafıdır.

"Mayıs yazı kurulunun içinde bulunduğumuz duruma ilgili 1 Mayıs ve Dünya proletaryası değerlendirmesi" başlıklı bölümde:

"Mayıs" a getirilen eleştiri bize daha çok kavramlar düzeyinde ve zorlama bir eleştiri olarak görünür. Bu bölümün başında getirilen, bize zorlama görünen eleştiri yazıya birşey kazandırmıyor.

Bunun dışında, "nihai kurtuluşa yönelik" belgilerin bugün öne sürülemeyeceği şeklindeki tespit de, belgilerin çeşitli dönemlerde değişik niteliklere bürüneceği, belli bir ortamda "propaganda belgisi" olan bir belginin, bir başka ortamda ajitasyon belgisi, eylem belgisi ve sonunda direktife dönüşeceği öğretisini göz önüne almayan bir tespittir. Bugün 1 Mayıs'ta komünistler "nihai kurtuluşa" yönelik belgileri atacaktırlar. Atmak zorundadırlar. Ama bu belgiler bugün birer "propaganda belgisi" niteliindedir. Sorun budur.

- "Mayıs" a eleştiri getiren yoldaşlar aynı bölümde "Mayıs" tan sanatta "sekteizm, dogmacılığa, dargörülüşe, kabalığa ve ismarlamacılığa" karşı çıkan bir alıntı yapıp, bu alıntıya bir dizi eleştiri getiriyorlar.

Bu alıntı yalnız başına ele alındığında birtakım doğruların yinelenmesidir. Sorun şudur: "Mayıs" alın-

tı yapılan yerde sanatın ve sanatçının özel işlevi üzerinde duruyor. Gerçekten de sanatın ve sanatçının özel bir işlevi vardır. Ama ondan önce sanat ve sanatçının —eğer o Marksist-Leninist olma iddiasında ise— partiye, partinin içinde bulunulan anda görevlerine hizmet etmesi sorunu vardır. Ve Marksist-Leninist olma iddiasındaki sanatçı en başa bunu koymak zorunda —dır. Marksist-Leninistler böyle yapmıştır. Revizyonistler ise her dönemde "Partililiği" değil, sanatçının "özgürlüğünü" öne çıkarmışlardır. "Mayıs" sanat konusundaki görüşlerini ortaya koyduğu paragrafta bütün revizyonistlerin yaptığını yapıyor. Partililik ilkesini genel bir "devrimci sanat devrimci mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır" cümlesi ile geçiştirip, ardından esas ağırlığı "bağımsızlığa" veriyor! Onun derdi, parti inşası vs. değil; "sanatçı" kişilerin (!!!) bireysel özgürlüklerini korumak!

Yoldaşların eleştirisinde bu bağıntı berrak bir şekilde ortaya konmadığı için, özünde doğru ve haklı olan eleştiri sanki zorlama imiş gibi görülüyor.

- Aynı bölümde "Mayıs" ın "sanattan yalnızca düşün - dürtmeyi anladığı" tezi üzerine kurulu bazı eleştiriler de getiriliyor. Tez "Mayıs" tan alıntılarla ispatlanmadığı (ve eldeki yazılarla şimdilik ispatlanabilir bir tez olarak görülüyor) için, eleştirinin kime yöneldiği, ne için getirildiği anlaşılıyor.

- Aynı bölümde "Parti Edebiyatı" ilkesinin burjuva devrimleri çağında, Marks ve Engels'te olmadığı anlamına gelebilecek bazı ifadeler de var. Yoldaşlar bu konuyu kısa geçtikleri için, tezlerinin bu olup olmadığını pek anlamıyor. Biz her halde eğer böyle bir tez savunuluyorsa, bunun yanlış olduğunu düşünüyoruz.

"Mayıs" ı eleştiren yoldaşlar daha sonra "Mayıs" bil dirgesinde yanlış olarak gördükleri bazı "inci" leri tek tek ele alarak eleştiriyorlar. Bu noktaların bazı larında yer yer kavramlar üzerinde aşırı ölçüde durulduğunu, bu anlamda zorlamalara girildiğini düşünüyö - ruz.

Mesela yoldaşlar eleştirdikleri "Amerikancı askeri faşist diktatörlüğün halka getireceği hiçbir şey yoktur" ifadesinin yorumunda, "Kişinin elinde olmayarak sorası geliyor: Hakim sınıfların sivil diktatörlüğün halka getireceği çok şeyler mi vardır acaba?" diyorlar.

Böyle bir mantık, nerdeyse bugün hakim sınıfların iktidarının bir biçimi olan askeri faşist cuntayı, adını vererek teşhir etmeyi yanlış görmeye kadar, yanlış göstermeye kadar götürülebilir. "Amerikancı askeri faşist diktatörlüğün halka getireceği hiçbir şey yoktur" sözleri yalnız başına ele alındıklarında hiçbir yanlış olmayan, olgu tespiti olan sözlerdir. Ve bunu söyleyenin otomatikman "Hakim sınıfların sivil diktatörlüğünü" askeri faşist diktatörlüğe adeta ter cih ettiği şeklinde bir yorum —yalnızca bu cümleyle dayanarak— çıkarmak zorlamadır. Sorun "Mayıs" ın askeri faşist cuntayı teşhir ederken, bunu hangi çerçeveye içine oturttuğu sorunudur. Askeri faşist cunta, hakim sınıfların mümkün olan faşist iktidar biçimlerinden yalnızca birisi, bugünküsü olarak mı teşhir ediliyor; ona saldırı, hakim sınıfların faşist devlete saldırının bir parçası olarak mı ele alınıyor; yoksa ona karşı mücadele herşey olarak mı görülüyor; ya da esas/ tali ilişkisinde cuntaya karşı mücadele esas mı alınır? Sorun budur. "Mayıs" bildirgesinde kendi içinde ele alındığında doğru olan bir tek cümleden yola çıkarak bu sorunu çözmek mümkün değildir.

"Amerikancılık" sorunu da benzer bir sorundur. Her hangi bir siyasi hareket, diyelim ki, askeri faşist cuntanın halka karşı bir bütün olarak emperyalizmin (ve sosyal-emperyalizmin de) çıkarlarını savunduğunu hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta savunsun; bunun yanında cuntanın emperyalist güçlerle bağıntısını somut olarak incelediğinde onun bütün emperyalist güçler içinde de öncelikli Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunduğunu tespit etsin, ve "Amerikancı" kavramını bunu ifade etmek için kullansın. O zaman bizim bu siyasi harekete getireceğimiz eleştiri; aynı kavramı cuntayı salt Amerikan emperyalizminin çıkarlarının savunucusu olarak gördüğü için, bunu ifade etmek için kullanılan bir siyasi harekete getireceğimiz eleştirden değişik olur. Birincisi ile kavgamız, deyim yerindeyse, kavram üzerine, kullanılan kavramın ifade edilme isteneni doğru bir biçimde ifade edip etmediği üzerine olur; ikincisi ile kavgamız anlayış kavgasıdır.

Eleştiri getiren yoldaşlar "Mayıs"ın bu konudaki an layışını irdeleyip, eleştirilerini ona yönelteceği yer de, yüzeyde takılıp kalıyorlar. Suçu adeta kavramda a rıyorlar. Eleştiri böylece belli kavramlara yönelen bir eleştiri olmanın dar ve kısır sınırı içine hapsolu yur.

Aynı bölümün b) noktasında "Mayıs"ı eleştiren yoldaşlar, "Mayıs"ın çok ilginç bir anlayışını ifade eden bir alıntı yapıyorlar. Ve eleştiriyorlar. Görüşümüze göre, alıntı yapılan yer "Mayıs"ın küçük-burjuva kendini beğenmişliğinin ve milliyetçiliğinin açık bir örneğidir. Ve üzerinde önemle durulması gerekir.

"Mayıs" emperyalist ülkelerin proletaryasından umu dunu kesmiştir! "Mayıs" bir zamanlar sosyalist olan ülkelerin proletaryasından da umudu kesmiştir! En azından şimdilik! Onun beklediği, "bizim gibi" (artık bu ne demekse!) "yarı-sömürge ülkelerin" proletaryasının geri dönüşün sebeplerini vb. incelemesi, Marksizm-Leninizmi ilerletmesi, devrimleri yapıp emperyalist ülkeleri ve yarı-sömürge ülkeleri proletaryasını da kurtarmasıdır. İşte "Mayıs" bu bağtıntıda ve bu anlayışla "Mayıs sömürge, yarı-sömürge ülkelerin ezilen halklarının kültür ve sanatına özel bir önem verecektir" demektedir.

"Özel önem" vermenin sebebi, bu ülke halklarının kültür ve sanatları daha az tanınmış olduğu vb. değildir. Hayır! Umut "Mayıs"a göre bu ülkelerin ezilen halklarındadır, batının yozlaşmış proletaryası (!!!) artık işe yaramaz! O halde, öğrenilmesi, özel önem verilmesi gereken kültür ve sanat, sömürge, yarı-sömürge ülkelerin ezilen halklarının sanat ve kültürüdür. "Mayıs" bu lafları bu mantık silsilesi içinde, bu anlayışla söylemektedir. Ve bu noktada kendini beğenmiş, milliyetçi, gerici bir pozisyonda durmaktadır.

Eğer biz, Marksist-Leninist olmayı yakamıza rozet olarak takmamışsak, gerçekten Marksist-Leninist isek; o zaman biz a) önce Marksist-Leninist klasiklerimizin, Marks'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in sanat-kültür

konusundaki öğretilerini tanımak, tanıtmak, bunlara birinci derecede özel önem vermek zorundayızdır.

b) İkinci olarak, şu veya bu ülke proletaryasının değil, uluslararası proletaryanın sanat ve kültür alanında yaptığı en ileri örnekleri tanımayı ve tanıtmayı, bu alanda atılan en ileri adımlardan öğrenmeyi merkeze koymak, onlara özel önem vermek zorundayız. Soruna böyle yaklaşıldığında, bu alanda en büyük birikimin bir zamanlar sosyalist olan ülkelerde olduğu, öncelikle Sovyetler Birliği'nin deneylerinden, Çin Halk Cumhuriyeti'nin deneylerinden vb. öğrenmenin olağanüstü önemde olduğu; proleter kültür ve sanat birikimi konusunda bir zamanların sosyalist ülkelerinin hemen ardından, proletaryanın en büyük mücadele tecrübeleri ne, en büyük birikime sahip emperyalist ülkelerin geldiği açıktır. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerin proletaryası, emperyalist ülkelerin proletaryasına göre genç, her alanda birikimi, deneyimi daha az olan bir proletaryadır. Bunun sanat ve kültür alanında yansımaları kaçınılmazdır. Soruna aptalca bir burnu büyüklük ile yaklaşılmadığı zaman, bunun böyle olduğu teslim edilmek zorundadır. Sorun proletaryanın uluslararası niteliğini, onun kültür birikiminin uluslararası niteliğini kavramak, ve aptalca bir kibirliliğe kapılmadan en ileri olandan öğrenmesini bilmektir!

Görünen "Mayıs"ın bunu bilmediğidir!

Ve böyle bir konum, kişiyi niyetten bağımsız bir tek yere götürür: Bataklığa!

Mücadele "Mayıs"ın bu yönde ne kadar ilerleyeceği ni bize gösterecektir.

Böyle bir mücadeleyi başlatan bir yazı olarak yoldaşların eleştiri yazısı bütün hata ve eksikliklerine rağmen selamlanacak bir yazıdır.

10.1.1984

Yazı Kurulu adına
Hayri

"MAYIS" BİLDİRGESİNE ELEŞTİRİ

Bolşevik Partizan'a

Marksist-Leninist Parti Edebiyatı ilkesine dayanarak hazırlanmaya çalıştığımız bu yazının geliştirilmeye, arındırılmaya gereksinimi vardır. Bu yazımızı, Parti içerisinde bir tartışma konusu olabilir düşüncesi ve kanısıyla sizlere sunuyoruz.

"Parti edebiyatı", "parti örgütlenmesinin" bir bölümüdür. Biz, M-L Kültür ve Sanatı da "Parti Edebiyatı" kapsamında görüştüğümüzden, bunun M-L ilkelerle yola çıkan iki aşamalı Bolşevik Parti yapımında "aktif" bir rol oynayacağı düşüncesindeyiz. Oysa Bolşevik Partizan bugüne değin M-L Kültür ve Sanat'tan tek tılcık bile ortaya koymamıştır. Bu yaklaşım Parti Edebiyatı kapsamını dar kavramaktan kaynaklanan bir anlayışın ürünüdür.

Söz konusu olan M-L ilkelerin her türden oportünizm ve revizyonizme karşı tutarlı savunusu ise, M-L Kültür ve Sanat anlayışının da savunulması önümüzdeki öncelikli görevlerdendir. Çin kü bu konu da bir ilke sorunudur.

Bizim, Bolşevik Partizan'a hatırlatma gereğini gördüğümüz Parti Edebiyatının bir bölümünü oluşturan M-L Kültür ve Sanatı da örgütlenmenin içinde ilkesel bir konumda görmesi, her türlü oportünist-revizyonist çarpıtmalara karşı tutarlı savunmasıdır. Yaşasın Marks, Engels, Lenin, Stalin!

Yaşasın M-L ilkelerle yola çıkan iki aşamalı Bolşevik Parti yapımı!

Yaşasın M-L Parti Edebiyatı!
Bolşevizm yenecektir!

D. Sempatizanları

MAYIS, "KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ" YAYIN'A BAŞLARKEN

Haziran ayı içerisinde ilk sayısı çıkacak olan Mayıs Kültür ve Sanat Dergisi yayına hazırlık çalışmalarını sürdürürken, yine güncelliğini yitirmeyen ve uzun bir dönem de yitirmeyecek olan temel bir görev var: 'Bolşevik Parti yaratma' görevi. Bugün için, dünya proletaryasının önündeki temel görev de yine, M-L ilkelerine sıkı sıkıya bağlı 'Bolşevik Parti yaratma' görevidir.

Kültür ve Sanat sorunu ise bu temel görevin bir bölümünü kapsar. Kültür ve Sanat sorunu! 'Bolşevik Parti yaratma' temel görevinin içinde görmek, kavramak gerekir. Bolşevik bir parti yaratılmadan tüm proletaryayı ve ezilen halkları kucaklayacak ve onları sosyalizme yönlendirecek bir Kültür ve Sanat da yaratılamaz.

Partiyi yadsıyan ve sanat ile sanatçının özgürlüğünden, bağımsızlığından çığırtkanca dem vuran "Partisiz devrimcilik" anlayışı, burjuva savunusunun simgeleşmiş ve dolaylı olanıdır.

"Burjuva toplum içinde partisiz olmak, karnı tokların, ege menlerin, sömürücülerin partisine bağlılığı ikiyezölce saklamak demektir.

Partilerden bağımsızlık fikri, bir burjuva düşüncesidir. Parti düşüncesi, sosyalisttir. Bu genel kural, tüm burjuva topluma uygulanabilir. Fakat bütün burjuva toplum, feodalizm ve otokrasiye karşı cephe alırken bu gerçeği unutmak, burjuva toplumunu sosyalist olarak eleştirmekten büsbütün vazgeçmek demektir." (Lenin, Proletarya Kültürü, Yar Yayınları, s.39)

Şu belgiyi usumuzdan çıkarmamamız gerekir:

Bolşevik bir parti yaratılmadan, bolşevik bir sanat da yaratılamaz.

İçinde bulunduğumuz somut durum, dünya proletaryasının önüne M-L ilkelerle sıkı sıkıya bağlı Bolşevik Parti yaratmayı temel görev olarak bırakmaktadır. Proletaryanın öncü kesiminin önüne bırakılması gerekli Kültür-Sanat da bu temel görevin bir bölümüdür.

Mayıs 1983'te "Mayıs" yazı kurulu bir "bildirge" yayınladı. Bu bildirgede ereklerinin ne olduğunu kısaca şöyle özetliyorlar:

"Amacımız devrim ateşine, işçi sınıfının birliğini sağlama çabalarına, devrimci kültür ve kavrayışın derinleştirilmesine katkıda bulunmaktır. Dergimiz bu konuda bütün olanaklarını ve enerjisini seferber edecektir." (Mayıs Bildirgesi s.2)

İşçi Sınıfının Birliğini Sağlama Çabaları:

Komünistlerin birlikle ilişkin temel siyaseti, işçi sınıfının Bolşevik bir parti önderliğindeki birliğidir. Bu düşüncenin dışındaki birlik çağrıları, dünya proletaryasının ve ezilen halklarının aldatılmaktan başka birşey değildir. İdeolojik birlik sağlanmadan işçi sınıfının birliğinden demvurmak boş gevezelikten öte birşey olamaz.

İşçi sınıfının birliğini sağlama çabaları ise, yirmi sayfalık "Mayıs" bildirgesinde Parti sözcüğü bile es geçilerek gündeme getiriliyor!

Ama bu yeni bir olgu değildir. 12 Eylül sonrası yenilgiye uğrayan devrimci örgüt, grup ve hareketlerin yenilgiye neden olarak gösterdikleri enterasan bir teşhistir (tanımdır): "Yenilik, çünkü birlik değildik..." Ama birlikten anlaşılan şey, komünist partisi önderliğinde kenetlenmek değil, tam tersine, her kafadan karman-çorman sesler çıkmasına karşın biraraya gelmek, gelebilmek aptallığıdır. Bu birlik ise yüzeysel, sadece dış'a karşı oluşturulan bir birlik ama yine de yıkılmaya tutsak bir birlik anlayışıdır.

Devrimci Yol, PKK, Emekçi, SVP, TKEP, Acilciler, Devrimci Savas, İşçinin Sesi'nin platformun görüşlerine imzalarını attığı "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" de böyle bir anlayışın ürünüdür.

Bu ortak platform, 1 Temmuz 1982'deki yayınladıkları bildiriye mücadele ve örgüt biçimlerini şöyle anlatıyorlardı:

"Ülkemizdeki faşizmi ve egemen sınıflar iktidarını yıkıp halikin devrimci demokratik iktidarını kurmanın tek yolu devrimdir..."

Ve bugün temel ve en önde gelen görev (abç) böyle bir mücadeleyi sürdürecektir örgütlenmeyi ve buna bağlı araç ve kurumları yaratmaktır." (abç)

Ama FKBC'nin örgütlenmeden anladığı şey ise **esasta** devrimi nihai hedefine dek ulaştırabilecek komünist partisi yaratmak değil, oportünist-revizyonist karmaşıklıkta ideolojileri bir araya getirmektir.

"Halklarımızın birleşik direniş mücadelesini örgütlemek ve birleşik direniş cephesini sınıflar mücadelesinde etkin bir maddi güce dönüştürmek için hayatın her alanında ve her düzeyde ortak savunma ve direniş komiteleri, Direniş Birlikleri yaratmak **esas** alınmalıdır." (FKBC, S.6) (abç)

Bu eskimiş oportünist tekrara şimdi "Mayıs" yazı kurulu tutunmak istiyor. Tutunmak istiyor çünkü, dünya proletaryasının ve ezilen halklarının en içten istemleri bu birlik şiarının (belgisinin) içinde yatmaktadır.

Bununla ilgili olarak K. Marks şöyle demektedir:

"Birleşme olgununun tek başına işçileri mutlu kıldığı bilinmemektedir. Ama pek kısa zaman içinde elde edilen bu sonucun bedelinin çok pahalı olmadığı sanısı bir yanlıdır." (Bolşevik Partizan 16/6, s.34)

İçinde bulunduğumuz somut durumda **esas** olarak alınması gerekli birliği Lenin şöyle açıklamaktadır:

"Birlik büyük bir dava, büyük bir şiardır! Ama işçi sınıfının ihtiyaç duyduğu birlik, Marksistlerin kendi aralarında birliğidir — Marksistler ile Marksizmin düşmanları ve çarpıtıcıları arasındaki birlik değildir." (BP 16/6, s.33)

Lenin'in bu tümcesi nasıl gerçekleştirilir??

FKBC ve Mayıs yazı kurulunun yaptığı gibi, esas görev, temel görev olarak ortaya attıkları Marksizmin-Leninizmin düşmanları ve çarpıtıcıları arasındaki kof birliği gerçekleştirme belgisine sarılarak değil de,

Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama belgisini ortaya atarak gerçekleştirilebilir.

Devrimci-demokratik kamoyu önünde açık, ilkeli bir ideolojik savaşım vermeden, Komünizmin bayrağı altında proletaryanın öncü kesimi öncelikle birleştirilmeden birlikten dem vurmak, sosyalizme yönelik demokratik halk devrimini gerçekleştirmeyi bilinmeyen zamanlara ertelemek, en bayağı yöntemlerle sömürülen, ezilen proletaryayı ve halkı aldatmak demektir.

Herşeye karşın, komünistlerin, kendi önderliklerinde olmayan birliklere, cephelere katılmayacakları uslarda yer etmemelidir. Komünistlerin katılacakları birlikler öncelikle proletaryanın sınıfsal bağımsızlığını zedelediği ölçüde, proletaryanın çıkarlarına hizmet ettiği ölçüde önem kazanır, gündeme alınabilir.

Birlik... Ama nasıl bir birlik?? Hangi kıstaslarla yola çıkan ve neleri hedefleyen bir birlik?? Bu belgi öne sürüldüğünde önce bu sorulara yanıt aranmalıdır.

Mayıs yazı kurulu durmaksızın nihai hedeften söz ediyor. Onlar nihai hedeften komünizmi değil, doğrusu bataklığı anlıyorlar. Nihai hedef olarak proletaryayı ve ezilen halkları alıp götürcekleri, götürmek istedikleri yer bataklıklardır. Ve onların nihai hedef deyimlerinin derinliklerinden bir ihanet senfonisinin uyğurucu ses dalgaları yayılmaktadır.

Mayıs yazı kurulu ideolojisi ve pratiği ile oportünist-revizyonist akıncılarının çılgınlıklarını yinelenmekte ve bu çılgınlıkları "Kültür-Sanat" alanında olduğu gibi yaşama geçirmeye uğraşmaktadır.

Dimitrov ve Mayıs Yazı Kurulu

Mayıs bildirgesinin 4. sayfasında Dimitrov'dan bir alıntı veriliyor:

"Edebiyat devrimci kuşağın eğitiminde büyük rol oynar. Bize yardım ediniz, işçi sınıfının partisine (abç) yardım ediniz. Ona mücadele için roman, şiir, hikaye gibi emin silahlar veriniz."

Dimitrov haklı bir istemle, M-L bir istemle yola çıkıyor: Parti Edebiyatının güçlendirme çağrısı. (Parti Edebiyatını güçlendirecek yazarlar da Marksizm-Leninizmi çarpıtıcılar, yadsıyanlar değil, Marksizm-Leninizme koşanlar ancak olabilir.) Ama Mayıs yazı kurulu Dimitrov'un bu M-L istemini başaşağı çevirerek, bu "parti edebiyatını güçlendirme çağrısını" "partisiz devrimcilik" adına kullanmaya kalkıyor. Veya Mayıs yazı kurulu kendi dini komünist partisinin yayın organı sanıyor!

Dimitrov, bildirgenin 5. sayfasında, yukarıdaki alıntıya şöyle devam etmektedir:

"Yaşasın devrim" deyip duran kimse, devrimci bir yazar değildir. Yalnızca işçi kitlelerini devrime çağırma katkısı bulunan, onları düşmana karşı mücadelede birleştiren (abç) bir yazar devrimci sayılır."

Devrimin geçici yenilgiye uğradığı ve Karşı-Devrimin iğrenç yüzünü alenen göstermekten çekmediği içinde bulunduğumuz bu dönemde, tüm oportünist ve revizyonist güçlerin eski yenilgilerde olduğu gibi ortaya attıkları belgi 'birlik'tir. Bu birlik aynı zamanda ajitasyon-propaganda serbestliğindeki tek tek eylem birliklerine de karşı gelme, bu tipteki birlikleri yadsıma anlayışından oluşan anti-M-L birliklerdir. (Örnek 12 Eylül '82 yürüyüşü)

FKBC belgisini gerçekten Dimitrov'un koyduğu kıstaslar açısından tutarlıysa, gerçekten Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in 'birlik' anlayışı ile uyum içerisinde ise ve herşeyden önce içinde bulunulan koşullar, gelişmeler böyle bir 'birleşik cephe' de birleşmeyi gündeme getiriyorsa, Marksist-Leninistler için dan FKBC'de yer almak (önderlik küçük burjuvada olmasına karşın) doğru bir tavrıdır.

Ama içinde bulunulan somut durumu değerlendirmeksizin, FKBC C oluşturulurken hangi kıstaslardan yola çıkmalı?? sorusuna yanıt aramaksızın FKBC belgisini ortaya atmak, bu anlayışı esas görev olarak değerlendirmek kakavanişlikten öte ne olabilir ki?? Bu 'kakavanişlik' şimdi Mayıs yazı kurulu kültür-sanat alanında FKBC anlayışıyla yaşama geçirmeye uğraşılıyor.

Dimitrov, alıntısında işçi kitlelerini düşmana karşı mücadelede birleştiren yazarları devrimci olarak değerlendirmektedir. Oysa FKBC'nin "düşman"ı değerlendirisi karman-çormandır.

Öncelikle düşman tespitinde anlaşamayan, hangi düşmana savas sürdüreceğini net bir şekilde ortaya koymayan —zıt anlayışların demiyelim— çelişkili anlayışların FKBC içerisinde karavanaya ve birbirlerine karsın çıkacakları bir gerçektir.

Mayıs yazı kurulu da bu çelişkili "düşman"dan neyi anladığını, faşizmi, emperyalizmi, bu yazarları nasıl değerlendirdiğini Dimitrov'un alıntısından Mayıs bildirgesine geçirmeden önce açıklamak zorundadır.

Faşizm salt cunta mıdır??

Salt cunta ile savaşı devrimci görevin merkezine koymak M-L midir ve faşizm ile tutarlı bir savaşım mıdır??

Emperyalizm ile savaşıma da sadece ABD ve sosyal emperyalizm veya ABD ve batı Avrupa'daki emperyalist güçler olarak göstermek, yani emperyalizmin bir bölümünü olumlu göstermek anlayışı emperyalizm ile tutarlı bir savaşım mıdır??

FKBC kitabından sosyal-emperyalizmi; Mayıs yazı kurulu da Avrupa'daki emperyalist güçleri silmiştir.

FKBC kitabından sosyal-emperyalizm sözcüğünü silmiştir çünkü birliklerinde sosyal-emperyalizmin uşakları da yer almıştır. Mayıs yazı kurulu kitabından Batı Avrupa'daki emperyalist güçleri silmiştir çünkü içinde yaşadığı ülkenin emperyalizminden kırıntılar koparmaktadır.

Düşman kimdir? Düşman faşizm midir? 12 Eylül cuntası mıdır??

Düşman kimdir? Emperyalizmin tümlüğü mü, bir bölümü mü?? Üç Dünya teorisine tutarlı savaşım verme iddiasında olan bir bölüm oportlar sıkı sıkıya iki süper güç anlayışına sarılmışlardır.

Görüldüğü gibi, her örgüt tarafından düşman başka başka şeyler olarak değerlendirilmekte, bir örgüte düşman olan, bir diğeri göre dost, kurtarıcı vs. olarak değerlendirilmektedir.

FKBC bu konuyla işçileri düşmana karşı birleştirme konusunda değildir ve olamaz da.

Dimitrov'un alıntısına göre de böyle bir anlayışı devrimci bir anlayış kapsamına sokmak olanak dışıdır.

Mayıs yazı kurulu da içinde bulunduğu konum ile FKBC'nin

izdüşümündeki bir yerdedir. Bu yer Marksizm-Leninizmin uzun, sarp ama güvençli, aydınlıklı geleceğine giden yoldan ayrılanların ulaştıkları yerdir: Bataklıklardır.

Kısa, kolay yürünen; yorulmadan, kan-ter içinde kalmadan yürünen bir yol ama ulaştığı yer bataklık!

Her birlik anlayışı ve her birleşme işçi sınıfını düşmana karşı mücadelede biraraya getirmek demek değildir. Bu konuda da Mayıs yazı kurulu birliktir neyi anladığını cakaflı tümceler yerine, Dimitrov'un istediği ereğe uygun olarak kullanma yerine, ortaya koymak, açıklamak zorundadır.

Mayıs yazı kurulu bildirginin 12. sayfasında şöyle yazıyor:

"... Bu nedenle, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-revizyonist yazar ve aydınlara büyük görevler düşüyor. Bir araya gelelim. Ne kadar güçlü olursak, ne kadar geniş kitlelere ulaşabilirsek, düşman üzerinde o denli etki sağlayabiliriz. Devrim ve demokrasi mücadelesine o denli katkılarda bulunabiliriz."

Bu tam da FKBCD anlayışının bir ürünüdür. İdeolojik birlik sağlama yerine, yazar ve aydınlara düşen esas görevin 'bir araya gelmekte' olduğunu, kalabalık olmakla düşman üzerine (Hangi düşman? Mayıs yazı kurulu göre faşist cunta) o denli etki b rakabileceğini iddia ediyor.

Biz ise şöyle diyoruz: Az olsun, öz olsun. Bu kalabalığı il kesiz birleştirme sorunu değildir. Eşer öne sürülen belgi işçi köylü ittifakına dayanan, demokratik devrimden durmaksızın sos yalizme geçişi gündemine alan bir belgi ise, bize M-L ilkelerle donanmış Bolşevikleşmiş bir partinin kızıl bayrağı altında biraraya gelmiş ve gerçekten de bir yürek, bir el, bir eylem olmuş Marksist-Leninistlerin birliği gereklidir.

İçinde bulunulan somut durumda da **birlik** belgisini M-L ilkelere bağlı **Bolşevik Parti** sözcüğüne bağımlı olarak değerlendirmek, Marksizm-Leninizm dürist olarak savunmak demektir. M-L ilkelerde biraraya gelmeyen bir birliğin kitle pratiği ise ancak ve ancak kitle kuyrukçuluğu olabilir. Mayıs yazı kurulu kitle kuyrukçuluğu pratiği içerisinde. Çünkü Mayıs yazı kurulu kitlelere ulaşabilmeyi, düşman üzerinde etkili olabilmeyi aydın ve yazarların biraraya gelmesinde aramaktadır.

Anti-faşist, anti-emperyalist, anti-revizyonist tümceleri kıstas olarak öne sürmek yetmez. Bu tümceleri açmak, içini göstermek ve Marks, Engels, Lenin, Stalin'den delillendirmek gerekir. Çünkü bugün Karşı-Devrim saflarında olanların bir bölümü de sözde aynı kıstaslarla yola çıkmakta, işine gelmeyen oport revizyonist olarak mühürlemektedirler.

İşçi Kitlelerine ve Tüm Ezilenlere Nasıl Gidilir ?

İçinde bulunduğumuz somut durum (Bkz. BP 15/5, s.1-13; BP 1, s. 2-6) gösteriyor ki bugün, bırakın tüm ezilenleri, işçi sınıfının öncü kesiminin bütünlüğüne de ulaşmak bir anda olanaksızdır. Bu bir süre sorununu, parti çekirdeğinin oportünizm ve revizyonizmle her yönlü tutarlı savaşım verebilmesi sorunudur. Bu M-L ilkelerin tutarlı savunulabilmesi sorunudur.

M-L ilkelerinden yola çıkarak birleşmeden önce her türlü oportünizm ve revizyonizmle ideolojik bir savaşım vermeden, onların proletarya ve ezilen halklar üzerindeki yalancı görkemlerine son vermeden, birlik nasıl gerçek bir olgu olabilir??

"Birlik" diye çıktırkanlık yapan her türden oportünist ve revizyonistler bu çıktırkanlıklarıyla aslında "birliksizliği" savunuyorlar. Bugünkü durumumuz anlamıyla birlik, M-L'lerin bolşevik partinin çekirdeğinde birliğini oluşturmaktadır.

Proletaryanın öncü kesimi kazanılmadan kitleleri kazanmak olanak dışıdır. Proletaryanın öncü kesimini kazanmadan parti, tüm proletaryayı ve ezilenleri peşinde sürükleyen bir parti olamaz. Proletaryanın öncü kesimi kazanılmadan birlik de sağlanamaz. Bu gözönünde tutulmadığında demokratik halk devriminden sosyalizme ve giderek komünizme ulaşabilmek bir düş ancak olabilir.

"Partimizin (Rus bölümünün) birinci gelişme aşamasında esas görev Marksist kadroların yaratılması idi. O sırada partinin önündeki görev milyonlarca işçi sınıfı ve köylü kitleleri ile geniş bağlar kurmak değildi —bu henüz dolaysız ve hayati bir gereklilik değildi—, bu kitleleri kazanmak değildi. Ülkede çoğunluğu kazanmak değildi. Parti henüz bu durumda değildi.

Partimizin bundan sonraki gelişme aşamasında, ikinci aşamada, artık bu kadrolar yetistikten ve partimizin esas çekirdeğini oluşturduktan sonra, işçi sınıfının en iyi unsurlarının sempatisi kazanıldıktan sonra, partinin önüne milyonlarca kitleyi kazanma görevi artık dolaysız ve ertelenemez bir gereklilik olarak çıktı. Artık görev, parti kadrolarından, gerçekten proleter kitle partisine dönüşmek idi." (BP 15/5, arka kapak) (Stalin, TE, c.5, s.275-76)

Bugünkü sorun milyonlarca işçi sınıfı ve köylü kitleleriyle geniş bağlar kurmak değildir. (Bu bağ kurulmayacak anlamına gelmez, bu propaganda ve ajitasyonun öncelikle öncüyü kazanmak için harekete geçirileceği anlamına gelir.)

Ama Mayıs yazı kurulu işçi kitlelerine ve ezilenlere ve aydınlara ulaşabilmeyi —bırakın iki aşamalı parti inşasını—par

ti sözcüğünü bile kullanmayı gereksiz görerek olanaklı sanıyor düşlere yatıyor.

Mayıs yazı kurulu 20 sayfalık bildirgesinde tek bir yerde **parti** sözcüğünü kullanmıştır. O da Dimitrov'un pırıl pırıl tüm celerindeki parti sözcüğüdür. Bu sözcüğü de kendi küçük-burjuva yöntemleriyle ereğinden koparmış, kendi küçük-burjuva ereği uğruna bir kaldıraç olarak kullanabilme uyanıklığına gitmiştir. Onlar Dimitrov'un "Parti Edebiyatını Güçlendirme" çağrısını, partisiz devrim edebiyatının, küçük-burjuva edebiyatının güçlendirilmesi çağrısı olarak çarpıtmışlardır. (Kaldı ki Mayıs yazı kurulu "parti" sözcüğünü diline dolaysız bile, 'nasıl bir parti?' üzerine polemik yürütmek gerekirdi ki burada bunu tartışmıyoruz.

Bu konuya ilişkin olarak Lenin şöyle yazmaktadır:

"Sınıflara bölünme temeli üzerinde kurulmuş bir toplumda, düşman sınıflar arasındaki mücadele, evrimin belirli bir aşamada, kaçınılmaz bir şekilde politik bir savaş haline alır. Politik sınıf mücadelesinin en keskin, en tam ve en belirleyici ifadesi, partiler mücadelesidir. Partisizlik düşüncesi ne sahip olmak, partiler mücadelesine ilgisiz kalmaktır. Fakat bu ilgisizlik, nötrürlük, çekimserlikle aynı şey değildir, çünkü sınıf mücadelesinde 'nötrler' olamaz, kapitalist toplumda ürün ve emek değişiminde 'çekimser' kalmamaz. Bu değiş-tokuş, mutlak bir şekilde ekonomik mücadeleyi ve bunun sonucunda politik mücadeleyi terkette, ne çekimserlik ne nötrürlüktür. İlgisizlik daha güçlüye, egemen olana, kendiliğinden destektir." (Lenin, Proletarya Kültürü, s.18)

Mayıs yazı kurulunun konumu üzerine Lenin'den bir alıntı verdik. Pekçok Marksizm-Leninizmden dem vuran Mayıs yazı kuruluna yanıtı yine Lenin yoldaş veriyor.

Mayıs Yazı Kurulu Marks, Engels, Lenin, Stalin Yerine Neden Dimitrov'a Sarılmak Gereğini Gördü?

Öncelikle Lenin ve Stalin'in sanata ilişkin görüşleri öylesine net, sallananları titretecek değin öylesine acımasız ki, Mayıs yazı kurulunun bu konularıyla Marks, Engels, Lenin, Stalin'e sarılma olanakları yoktur.

"Edebiyat, parti edebiyatı olmalıdır. Kahrolsun partizan olmayan yazarlar, kahrolsun edebiyatın üstün adamı. Edebiyat proletaryanın genel davranışının bir parçası olmalıdır." (Lenin, Seçme Yazılar, s.110)

diyen Lenin'e, Mayıs yazı kurulu "Bolşevik Parti" belgisinin yerine "Birlik" belgisinin avaz avaz haykırıldığı bu dönemde nasıl sarılabildi ki? Dimitrov'un Faşizme Karşı Birleşik Cephe anlayışını çarpıtarak FKBCD'de birlik olan yollarındaşları gibi, Mayıs yazı kurulu da uzun taramalardan sonra Dimitrov'dan bir alıntı buldu ve hemen kaleme sarıldı:

"Bize yardım ediniz, işçi sınıfının partisine yardım ediniz" (Dimitrov)

Ve Mayıs yazı kurulu işçi sınıfının partisine yardım için hemen kollarını sıvadı, işçi sınıfının partisine emin silahlar vermeye başladı...

Ama Mayıs yazı kurulunun Dimitrov'un alıntısını tümülük içerisinde vermesi bir raslantı değildir. Çünkü Dimitrov, Mayıs yazı kurulunun alıntı verdiği konuşmasında öz olarak 1934 Sovyet Yazarları kongresinde alınan bir karar, örnek kahramanlar yaratma ilkesini savunmakta ve devrimci yazarlardan bunun yapılarına yansıtılmasını istemektedir. Oysa Mayıs yazı kurulu Dimitrov'un bu istemini ve M-L edebiyat anlayışını yadsımaktadır (Bkz. Mayıs bildirgesi s.8)

Mayıs yazı kurulunun alıntığı yaptığı yer, Dimitrov'un 28 Şubat 1935'te Sovyet Yazarlar evinde yapılan konuşmasından aktarılmıştır.

Dimitrov Sovyet Yazarlar evinde yaptığı konuşmada:

A- Sovyet yazarlarından, 1934 Sovyetler Birliği Yazarları kongresinde alınan kararlarla ilişkin "örnek kahramanlar" öğretisinin propagandasını yapmak ve Sovyet yazarlarından proletaryanın bağrından çıkan kahramanları ve örnekleri konu olarak almalarını ve bu yol ile binlerce işçinin eğitilebileceğini, faşizmin gençlik üzerindeki etkisine karşı savaşım sürdürülebileceğini belirtmektedir.

"Van der Luppe örneğiyle, binlerce genç işçi eğitilebilir ve faşizmin gençlik üzerindeki etkisine karşı mücadele sürdürülebilir." (Dimitrov, Savaş ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe s.54)

B- Avrupa burjuvazisi feodalizmi yıkmak için Servantesler yetiştirdiği, proletaryanın da kendi sınıfının kahramanlarını betimleyen örnekler verebilmesi için en azından küçük bir Servantes'e gereksinimi olduğunu dile getirmektedir.

"Burjuvazi kendi açısından bütün imkanlarıyla, bu arada güzel sanatlarla, kendi sınıfının davası için ustalıklı mücadele etti. Sosyalistik kalıntılarından yaptığı güçlükler neydi? Servantes'in 'Don Kişot'u. Don Kişot, burjuvazinin feodalizme karşı, aristokrasiye karşı mücadelesinde güçlü

bir silahtıydı. Devrimci proletaryanın en azından küçük bir Servantes'e, bu mücadelede silahını verebilecek bir Servantes'e ihtiyacı vardır." (Aynı yapıt, s.55)

C- Sorun, devrimci proletaryanın sanatını yapmak isteyen yazarların 1934 Sovyet Yazarları Kongresinde alınan "örnek kahramanlar" öğretisini yaşama geçirmemiş olmalarında yatmaktadır. Dimitrov yazarlardan bu öğretinin yaşama geçirilmesini istemektedir. (Bkz. bizim yazımız, s.13, Dimitrov'un alıntısı) (Bkz. (Bkz. s.31'deki alıntı)

Dimitrov'a dayanmak isteyen Mayıs yazı kurulu aslında Dimitrov'un düşüncelerini paylaşmamaktadır. Onun istediği "birlik" sözcüğüdür. Onun istediği "yardım" sözcüğüdür ve bu sözcükler Dimitrov'da vardır. Dimitrov'un en öne koyduğu şey partiyimş, sanatçılardan "Partiye hizmet" istiyormuş, bu Mayıs yazı kurulu için vız gelir tırıs gider.

Dimitrov'un Marks, Engels, Lenin, Stalin ile hiçbir ideolojik ve kültürel sorunu yoktur. Dimitrov yaşama boyunca M-L ilkelere sıkı sıkıya bağlı kalmış, Stalin yoldaşında komünist görüşler içerisinde bir tamamlayıcısı olmuştur. Onun yazarlarında 1934 Sovyetler Birliği Yazarları 1. Kongresini ne derece desteklediği, onayladığı ve propagandasını yaptığı olduğu gibi yansımaktadır.

Mayıs yazı kuruluna, madem ki M-L kültür ve sanat dergisi **çıkarma kararı almışlar**, birtakım sorular yönelmek hakkımızdır sanırım.

1- Lenin'in Parti Örgütü ve Parti Edebiyatını tasvip ediyor musunuz? Ediyorsanız, neden öncelikle iki aşamalı Bolşevik Parti yapımının propagandasını gündeme getirmediniz? Neden M-L Parti Edebiyatı ilkesinin propagandasını gündeme getirmediniz??

2- Partinin en alt örgütlerinde örgütlenmek ve partinin alaçağı kararlarla, parti demokrasisinin parti içerisinde önüne koyduğu sınırsız bir demokrasi ile kültür ve sanat çalışmalarını daha çok sesli ve tutarlı olarak öncüye ve kitlelere ulaştıramaz mıydınız??

3- Partiye bağlı olmayan bir sanat sermayeye kaçınılmaz olarak tutsa olur, yenilir. Sanatçı devrimci özünü yitirir ve piyasa için yazı yazmaya başlar. Bunun bilincinde olan her sanatçı, sermaye adına değil devrim adına yazı yazmak isteyen her sanatçı, mutlaka Bolşevik Parti içerisinde örgütlenmelidir. Siz bunun bilincinde misiniz?

4- Bugün burjuva demokrasisinin sınırlarını zorlayarak yazı yazmak nereye değin yasal yoldan tutarlı olacaktır? Türkiye gibi burjuva anlamda da olsa bir demokrasinin olmadığı ülkede ya sal yoldan sanat yapmak sermayeye hizmetten öte ne olabilir?? İmajlar yolunu seçmeden, sanatı Parti çalışmasının bir propaganda aracı olarak gören bir düşünce yasal yollara ne dereceye değin bel bağlayabilir? Öngörülen şey sermaye değil de düşünce nin öncüye ve geniş halk yığınlarına ulaştırılması ise bunu gerçektan tüm düzeyinde örgütlenmiş yasal olmayan bir parti gazetesi yerine getirebilir. Bu olanak ise ancak ve ancak devrimcilerle Bolşevik Parti tarafından sağlanabilir.

5- Biz kesinkes sadece yasal yollardan değil yasal olmayan yollardan da savaşım sürdürmek istiyoruz ve hatta bu yola önce lik tanıyoruz. Çünkü bizim gibi ülkelerde sadece değil, burjuva demokrasisinin olduğu ülkelerde de temel örgütlenme yasal olmayan örgütlenmedir.

6- "Devrim" yapmak isteyen, Devrimi (Demokratik Halk Devrimi) Sosyalizm ile noktalamak isteyen devrimciler parti içerisinde örgütlenmek, parti edebiyatı yaratmak zorundadırlar.

7- Bugün öngörülen düşünce de bu olmalı, gelişimlere M-L Parti penceresinden bakılmalıdır. Tek M-L tutum da budur. Bundan ötesi gevezelik, aslında hiçbirşey yapamama demektir.

Tüpleri Yolmuş Zavallı Bir Saksagancık

Karşımıza, Dimitrov'u çarpıtarak ve kendi ereği uğruna kullanarak çıkan Mayıs yazı kurulu, her ne hikmetse Marks, Engels, Lenin, Stalin'den tek alıntı yapıyor. Ama yine de M-L tekerlemesini dilinden düşürmüyor. Bu oldukça tuhaf "ML" yazı kurulu, tüpleri yolmuş zavallı bir saksagancık gibi daldan dala seçiyor:

Dimitrov'un dalından, Lin Piao'nun dalına.

Dimitrov'un dalından tüpleri biraz daha yolmuş olarak kovan bu zavallı saksagancık, Lin Piao'nun dalında gagasına göre ham yemişler bulmuş olacak ki bu dala sıkıca tutunuyor. Sesi çok çirkin olmasına rağmen, başlıyor cırtlak cırtlak ötmeye. (Ötme zamanını çok iyi hesapladığından, sesinin çirkinliği zevk ke keder vermiyor.) Bakalım ne diyor bizim tüpleri yolmuş zavallı saksagancık:

Döneklerin Proleter Enternasyonalizm Marşı:

"Biliyoruz ki doğruların teorik tespiti pratiğe oranla bir anlamda kolaydır, asıl zor olan, doğru teori ve siyaseti pratiğe geçirmektir. Kimi tarihi koşulların, yanlışları kaçınılmaz kıldığını da kabul etmek gerekir. Yine de, gerileme sürecinin ideolojik, siyasal, toplumsal, ekonomik içeriği kendi tarihi koşulları içinde kavramadan, nedenleri açıklık

ğa kavuşturulmadan, proletaryanın bu bataklıktan kurtulması ve devrimci görevlerini yerine getirmesi mümkün değildir. İş te önümüzde bütün zorluğuyla duran görevlerden en önemlisi budur. Ve bu görev, açık söylemek gerekirse (Tüpleri yolmuş zavallı saksagancık yukardaki palavralardan sonra artık sadede geliyor dikkat ediniz—YN) en yakın olarak, devrimini yapmış fakat yenilmiş ülkelerin proletaryası önünde değil, bizim gibi ülkelerin, yarı-sömürge ülkelerin proletaryası önünde duruyor. Avrupa ve Amerika proletaryası bugünkü durumuyla umut verici değildir. Bir zamanlar dünyanın en devrimci proletaryası olan ve haklı olarak bütün dünya proletaryasının önderi sıfatını taşıyan Sovyet proletaryası, modern revizyonist ideoloji ve siyasetle uyuşturulmuştur. Çin proletaryası, aynı yoldan geçmektedir. Doğu Avrupa'ya baktığımız zaman, benzer bir durum görürüz. En devrimci izlenimi veren Polonya proletaryası ise, yüzünü kiliseye ve emperyalist batıya çevirmiştir. Avrupa proletaryası ekonomizmin bataklığına saplanmış ve çözümü kapitalist dünya içinde aramaktadır. Yaşanan siyasal ve toplumsal gerçeklere yakinen baktığımız zaman, bütün dünyayı saracak devrimci hareketlerin Ortadoğu ve Latin Amerika'ya kaydığını görürüz. Evet, devrim fırtınasının merkezi olmaya yakın ülkeler proletaryası, şöylediğimiz görevlere en yakın proletaryalardır." (Mayıs Bildirgesi, s.10) (abc)

Mayıs yazı kuruluna göre "Doğruların teorik tespiti pratiğe oranla bir anlamda kolay" mış. Mayıs yazı kurulunun teori-pratik anlayışı tutarsızdır. Ama kişi yine de merak edip, kendine sormaktan alamıyor: Hangi anlamda acaba doğruların teorik tespiti pratiğe oranla kolay olabiliyormuş?

Konumuz bu olmadığı için teori-pratik üzerine durmaya gerek görmüyoruz. Konuya dönelim:

Döneklerin Proleter Enternasyonalizm marşını ilk söyleyen bizim zavallı saksagancık değildir. Bu marşın bestekarı dalına tutunup da ilham aldığı Lin Piao'dur.

Lin Piao, zavallı saksagancığın diline doladığı bu ihanet marşını şöyle söylemektedir:

"Bugün dünya halkları ile Amerika emperyalizmi ve onun uşakları arasındaki anlaşmazlık, Asya, Afrika ve Latin Amerika alanlarıdır. Tüm dünyada, halkları emperyalist batıya karşı en çok acı çeken ve emperyalist egemenliğin en zayıf alanlarıdır buralar. İkinci dünya savaşından bu yana, Amerika fırtınalar dünyanın bu bölgelerinde kopmaktadır ve buradaki emperyalist Amerikan emperyalizmine doğrudan vurular indiren en önemli fırtına merkezleri durumuna gelmişlerdir. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın devrimci halklarıyla Amerika Birleşik Devletlerinin bayraktarlığındaki emperyalistler arasındaki çelişme, çağdaş dünyanın temel çelişmesidir. Bu çelişmenin gelişmesi, dünya halklarının tümünün Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı verdiği mücadeleyi daha da güçlendirmektedir." (Lin Piao, Yaşanın Halk Savaşının Zaferi, s.55-56, Bilim ve Sosyalizm Yayınları)

Bu revizyonist üç dünyacı tespit daha önce de ayrıntılı olarak ele alındığı için (Bkz. Partizan S.1, Temmuz 1978; Bolşevik Partizan Belgesel Yayınları II, s.186, Baş Çelişme; aynı yapıt, s.228) bu konuya kısaca değineceğiz.

"Baş çelişme" kavramını ilk kullanan Mao Zedung'dur. Bu kavram Lenin ve Stalin'deki "kavranacak esas halka"nın karşılığıdır. Ne var ki, kavranacak esas halka kavramını Lenin ve Stalin somut ve taktik bir sorun olarak değerlendirmişlerdir. Oysa "baş çelişme" kavramı yukarıdaki zavallı saksagancık ve Lin Piao'nun alıntılarında da anlaşılacağı gibi, stratejik bir bakış açısıyla yansıtılmakta, baş düşünme tespitine ve bazı ülkelerdeki devrimi yok saymaya kaynaklık yapmaktadır. Bu anlayış aynı zamanda dünya devrimi sürecini tek bir bütün olarak gören yani 'toptan dünya devrimi' düşüncesini (Troçkizmi) savunmaktadır.

Alman işçi sınıfının önderi Karl Liebknecht, "Baş düşman kendi ülkemizdedir" diyerek, ilk savaşım alanının neresi olması gerektiğini Alman ve dünya proletaryasına hiçbir çarpıtmaya olanak tanımadan anlatmıştır.

Almanya işçi sınıfının ilk hedefi Asya, Latin Amerika ülkelerinin burjuvazisi değil, öncelikle kendi ülkelerinin burjuvazisidir (Alman emperyalizmi).

Türkiye işçi sınıfının da ilk hedefi yine Latin Amerika, Asya ülkelerinin burjuvazisi değil de Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarıdır.

Gerçi Mayıs yazı kuruluna göre Sovyetler Birliği, Çin, Doğu Avrupa, Kuzey Amerika proletaryalarında iş yoktur. Onlar batağa, ekonomizme, revizyonizme vs. batmışlardır (Dünya'nın atasığı yukarı yarısı).

Acaba zavallı saksagancık şöyle mi demek istiyor: Ey... Alman işçi sınıfının önderleri... Sizin proletaryanız ekonomizmin batağına batmıştır ve kurtuluşu kapitalist dünya içinde aramaktadır. Onun için Almanya'da boşuna nefes tüketmeyin. Boşverin Karl Liebknecht'i de, siz koşun Latin Amerika ve

Asya ülkelerine yardıma.. Nasılsa Almanya'da devrim şimdilik ol maz.

İkinci sorun da şu ki, zavallı saksağancık dünyanın fırtına merkezi dışında tuttuğu ülkelerin işçi sınıfını bütünsel olarak afazoz ettiği için onlara Asya'ya, Latin Amerika'ya yardım da bulunun falan da demiyor. Bu bahtsız ülkelerin bahtsız işçi sınıflarını ve yeniden, Sovyetler Birliği 20. Parti Kongresi ; 1957-60 Deklarasyonlarının, vb. etkisinden kurtulup M-L ilkeleleyle yavaş yavaş ayağa kalkmaya çalışan öncü kesimini toptan, dünyamızdan uzayın sonsuzluklarına doğru savurmaktadır. Aşkol-sun zavallı saksağancığa...

Hiçbir ayırım yapmadan, tüm dünya ülkelerinin işçi sınıfı -nın önündeki esas görev, M-L ilkelere sıkı sıkıya bağlı komü -nist partileri yaratmaktır. Buna devrimci fırtınaların esmediği ülkelerin işçi sınıfının gereksinimi olduğu kadar devrimci fırtınaların estiği ülkelerin işçi sınıfının da gereksinimi var dir.

Hayır... Yarı-sömürge, sömürge ülkelerin işçileri değil,

"BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZİ"

Mayıs Yazı Kurulunun İçinde Bulduğumuz Durumla İlgili 1 Mayıs ve Dünya Proletaryası Değerlendirmesi

Mayıs bildirgesinin 2. sayfasında şöyle yazılmaktadır:

"Her 1 Mayıs'ta olduğu gibi, bu yıl da, dünyanın çeşitli ül -kelerinde, milyonlarca yumruk, devrim ve demokrasi için, e -meğin nihai kurtuluşu, emperyalizme ve faşizme karşı çelik -leşerek göklere kalkacaktır. Kimi yerlerde ise gizlilik ko -sullarında devrim andı içilecektir."

Mayıs yazı kurulu, Lin Piao'nun "Dünyanın fırtına merkezle -ri"ni yinelerken dünyanın yarısından fazla nüfusunu oluşturan ülkelerin işçi sınıflarını "iş yok" diye dünyamızdan dıştala -mıştı. Şimdi de dünyanın çeşitli ülkelerindeki işçi sınıflarını milyonlarca yumruğuna devrim andı içirmektedir. (Bu çeşit -li ülkeler hangileri acaba?)

Bu yaklaşım, olgulara somut ve yöreli değil soyut ve yürek sizce yaklaşımın göstergesidir. Olaylara ve gelişmelere M-L ol -mayan bir gözlükle bakmanın ortaya çıkardığı anti-diyalektik ve anti-materyalist bir üründür.

Bu olaylara "nerede hareket, orada bereket" anlayışıyla yak -laşımın bir ürünüdür. Bu yöntemin ve elde edilen sonuçların-ML olduğu söylenemez. Oportünizmin kaypak özelliklerini net bir şe kilde benliğinde içermektedir.

A- Mayıs yazı kurulunun 1 Mayıs'a bakış açısı, devrimci iş -çi sınıfınının 1 Mayıs'a bakış açısıyla çelişmektedir.

Bugün dağılmış ve birbirleriyle enternasyonalist ilişkileri ni yitirmiş M-L'i savunma durumunda olan ögelerin yeniden par -tileşmeye yöneldiği bir süreçten geçmekteyiz. Bugün dünyanın tüm ülkelerinde M-L'i savunan ögelerin dayandığı temel bir güç —dünya proletaryası ve ezilen halkları— olmasına karşın, M-L i savunan bir sosyalist ülke yoktur.

Devrimci durumun kabardığı ülkelerde olsun, devrimci duru -mun hiç olmadığı ülkelerde olsun, ülkelerin işçi sınıfları ve ezilen halkları komünist önderlikten yoksundurlar. Bugün orta -ya çıkan ve kesin devrim saflarında olan çekirdek partiler ço -ğunlukla da hala "geriye dönüş sürecinin" (S.B., Arnavutluk, C. H.C.) kesin etkisi altında bocalamaktadır.

M-L ilkelere yeniden savunulması, her türlü oportünist ve revizyonist akıma karşı savaşım içerisinde iki aşamalı parti ya -pını sürecini yaşamaktadır dünya işçi sınıfı.

Sadece dünyanın çeşitli ülkelerinde değil, her ülkede dev -rimci işçi sınıfının kesin bir etkinliği yoktur. Etkinlik her türlü oportünizm ve revizyonizmin tekelindedir. Ve dünya prole -taryası her türlü oportünizm ve revizyonizmle savaşım içerisinde de iki aşamalı parti yapımının belirli bir evresini tamamlama -dan, kitleleri seferber edecek güce gelmeden, sadece 1 Mayıs meydanlarında değil, devrimci durumun kabardığı süreçlerde de nihai kurtuluşa yönelik belgiler öne sürülemeyecektir. Veya böy le bir belgi öne sürülse de bunu hayata geçirmek bir "düş" ola -caktır. (Rusya'da Devrimci Sosyalistlerin öne sürdükleri belgi lere Sosyal-Demokratlar sahip çıkabili ve yaşama geçirdi. Len -nin aynı zamanda devrimci sosyalistlerin öne sürdükleri prog -ramlarını yaşama hiçbir zaman geçiremeyeceklerini de ispat et -ti.)

Demek ki: Nihai hedefe yönelik ve bunu gerçekleştirebilecek hareketler sadece kitlelerin somut kalabalıklığında, somut öf -kelerinde vs. betimleniyor.

Bu hareketi yöneten düşüncenin içeriğinde herşey düğümle ni -yor.

Sömürü var olduğu sürece öfke ve isyan da olacaktır. Ama bu öfke ve isyana yön veren sınıflar arası bakış açılarıdır.

Bu öfke ve isyanı peşinde sürükleyen hangi sınıf ise, kendi sınıfı adına bu olumluluğu kullanacaktır.

Bugün 1 Mayıs meydanlarında durum nedir? Devrimci durum yükseldiği ve devrimci durumun hiç olmadığı ülkelerdeki kitle-

lerin eylemleri, hareketleri hangi yöndedir ve hangi belgiler çerçevesinde birleşmiştir??

Her 1 Mayıs'ta dünya proletaryasının ve ezilen halklarının ulu bir öfkeyle ve isyan duygularıyla meydanları doldurduğu ger çeyini unutmamak gerekir ki bu öfke ve isyan duyguları her tür lü oportünizm ve revizyonizmin morfini ile işlerliğini yitir -miş, bu öfke ve isyan duyguları karşı-devrimin ve reformizmin ereleri uğruna pasifleştirilerek veya devrimci yolundan saptı rılarak 1886'da Şikago'da öldürülen, kurşunlanan işçi sınıfı -nın salt bir matem günü durumuna veya bir karnaval düzeyine ge tirilmektedir.

1 Mayıs dünya proletaryasının birlik, dayanışma, mücadele gündüdür. 1 Mayıs işçi sınıfının sömürücülere olan öfkesinin ve başkaldırışının bir simgesidir.

Ama bu simgeyi emperyalizm ve dünya burjuvazisi etkisiz bir silah durumuna getirmek şimdilik oldukça başarısız olmuştur. Bu başarıda sosyal-emperyalizmin katkısı yadsınamayacak değin önemlidir. İkinci Enternasyonal'in dönemleri ile birlikte 1 Ma yıs meydanlarında kolkola giren Rus sosyal emperyalizmi ve o -nun uşakları dünya proletaryasının bu yüce gününü ne idüğü bel -lirsiz bir 'barış' ve şövenizm ile dekore etmişlerdir.

1 Mayıs'larda şimdilik onların ihanet türkülleri egemendir. Ama gelecek, proletaryanın ve ezilen halkların egemenliği ve ut kusu ile noktalanacaktır.

Ve bizim savaş türküllerimiz tüm burjuvaziyi, emperyalizmi , onun uşaklarını tir tir titretecektir.

Mayıs yazı kurulunun açıklamak gereğini görmeden birer cüm -le ile geçiştiriverdiği düşünceleri —ki bu düşünceler M-L adı na yapılmaktadır— gerçekten anti-M-L olarak görünmektedir. Bu görüntü olasılıkla Arnavutluk'un Lenin döneminde sonraki döne me yöneltmediği eleştirileri içeriyor olması (Bkz. Bildirge, s. 9) kuvvetle muhtemeldir. Ama Mayıs yazı kurulunun açık dil ye -rine —devrimci basınımızda yurtdışı açısından bunun olanağı vardır— kahrolası ezop dilini kullanmaya yönelişi ve düşünce -lerini kapalı odaların kararlığında fısıldaması dürüst olmayan bir yöntemdir. Bu yöntem "devrimcilikle" hele hele "Marksizm -Leninizm" ile hiç bağdaşmaz. Mayıs yazı kurulu şöyle yazıyor:

"Devrimci sanat, devrimci mücadelenin ayrılmaz bir parçası e -dir, ondan doğar, onu etkiler ve onun gelişim sürecinden et -kilendir. Ancak, iyice vurgulamalıyız ki, sanatın kendine öz gü bir dili, kişiliği ve kendine özgü bir işlevi vardır. Sa nat ve sanatçı devrimci mücadele süreci içerisinde, sekte -rizme, dogmacılığa, dar görüşlülüğe, kabalığa ve ismarlama -cılığa (abc) karşı kendi kişiliğini titizlikle korumalıdır. (abc) Koruyamazsa, zaten sanat olmaktan çıkacaktır sanat. Devrimci görevini ve etkinliğini yerine getiremeyecektir. Sa natı, kuru bir ajitasyon-propaganda aracı (abc), bir slogan bileşimi olarak görmüyoruz. Dergimiz, Marksist-Leninist ide oloji ve siyaseti kendisine kılavuz edinen, militan nitelik li bir sanat kültür dergisi olacaktır." (Mayıs Bildirgesi, s.8)

Mayıs yazı kurulunun "militan nitelikli bir kültür sanat der -gisi olacaktır" dediğini bugün revizyonizm sınıflar savaşımı -nın içinde sokmuş bile.

Ve M-L ilkelere her alanında çarpıtıldığı, yadsındığı için de bulunduğumuz günlerde bu revizyonist sanat anlayışı edebi -yatta egemen duruma gelmiştir bile.

Benim bu kıyaslamam aksak olmasına karşın içinde gerçekle -rin bağı vardır.

Fischer'i, Lukacs'ı, Berna Moran'ı, Aragon'u okuyan herkes bu aksayan kıyaslamamın ne değin geçerli olduğunu görecekler -dir. Yukarıda adını saydığım revizyonist eleştirilenler bugün Leninist parti edebiyatı ilkesine karşı çıkmak ve bu ilkeyi yad -sınmak için "M-L" tekerlemesi arasında Stalin'e, 1934 Sovyetler Birliği Yazarlar Kongresi ve kararlarına saldırılarını yoğun -laştırıyorlar. Mayıs yazı kurulunun da adını saydığım eleştir -menlerden ve Sovyetler Birliği XX. Parti Kongresinden yeterince etkilendiğini söylemek zorundayım.

Hayır diye bağırılmaya hiç gerek yok. Ben bunu verilerle orta ya koyacağım ve Mayıs yazı kurulunun bu taşınıklığını biraz da olsa gemliyeceğim.

Ama süreç içerisinde, bu toz-duman-kan-nefret karışımı içe -risinde verilmekte olan savaşım durulup da göz gözü gördüğünde, Mayıs yazı kurulu ve onlar gibilerinin sade gemlenmekle kalma -yıp soluklarının M-L'ler tarafından kesildiğine de tanık olaca -ğız. Bolşevizm yenecektir.

Önce Mayıs yazı kurulunun yukarıdaki alıntısı üzerinde dur -madan Lenin'in ve Stalin döneminin sanata bakış açısını ortaya koymakta yarar vardır.

Lenin parti edebiyatını parti örgütlenmesinin bir bölümü ola -rak ele almıştır. Parti edebiyatını sadece "sanat" olarak de -ğerlendirmek yanlış olur. Parti edebiyatı, sosyal-demokrat ya -yın organlarının ve yazarlarının tümüdür. Sanat ise bu tümük içerisinde kopmaz bağlarla sosyal-demokrat mekanizmaya bağlı olmak zorundadır.

Lenin şöyle yazmaktadır:

"Bir parti edebiyatı ilkesi neye dayanacaktır (abc): Sosyalist işçi sınıfı açısından edebiyat belirli insanların ya da toplulukların tekelinde bir zenginleşme aracı olmamalı demekle yetinemeyiz. Aynı zamanda edebiyatın proletaryanın geniş davasından bağımsız, kişisel bir iş olmaktan çıkmasını da savunmalıyız. Kahrolsun partisiz edebiyatçılar! Kahrolsun edebiyatın üstün insanları! Edebiyat işçi sınıfının genel davasının bir kısmı haline gelmeli, bütün işçi sınıfının bilinçli bütün öncüleri tarafından harekete geçirilen, o tek ve bölünmez büyük sosyal-demokrat mekanizmada 'küçük bir çark ve küçük bir vida' olmalıdır. Edebiyat, Sosyal-Demokrat Partinin örgütlü, yönlü ve birleştirilmiş çalışması içinde bütüncü nitelikte bir parça olmalıdır." (Lenin, Sanat ve Edebiyat, P yay. s.26-27)

Mayıs yazı kurulunun parti ile —hele iki aşamalı parti yapımı ile— bir sorunu olmadığından, Lenin'in bu söylediklerini de usunun terazisine koyup tartması beklenemez. Mayıs yazı kurulunun M-L'den birincil sapsması da "örgütlenme" anlayışında yatmaktadır. Edebiyat kişisel bir sorun olmaktan nasıl çıkarılabilir? Edebiyat bir-iki üstün insanın ablukası olmaktan nasıl kurtarılabilir?

Buna Mayıs yazı kurulu yanıt aramak zorundadır. Ama o gerçi bireysel bir konuyla edebiyata yaklaşmakta ve tasını edebiyatın üstün insanların çemesinden doldurmaya bakmaktadır.

Lenin'den aktardığımız alıntı şöyle devam etmektedir:

"Bir Alman atasözü 'Her benzetme biraz kusurludur' der. Benim edebiyatı bir vidaya, canlı bir hareketi bir mekanizmaya benzetişim de kusurludur. Özgür ideolojik mücadelenin, eleştiriyi özgürlüğünün, edebi yaratma özgürlüğünün, vb., vb. alçalması, gözden düşürülmesi, 'bürokratlaştırılması' anlamına geliyor diye böyle bir benzetme karşısında çığılı basacak isterik aydınlar bulunacak belki. Bu tür çığılıklar, özün de burjuva aydınlarının bireyciliğinin yansımasından başka bir şey olmayacaktır. Edebiyatın mekanik bir eğitime, tekdüzeliliğe, çoğunluğun azınlık üzerinde egemenliğine pek yatkın olmadığına kuşku yoktur. Bu alanda kişisel önceliğe (inisiyatife), bireysel eğilimlere, düşünme ve hayal gücüne, biçim ve içeriğe çok daha geniş bir yer ayırmak gerektiği tartışma götürmez bir gerçektir. Bütün bunlar doğru ve kesindir." (aynı yerde)

Lenin'in alıntısını bütünlüğünden koparmak zorunda kaldığımızdan dolayı, tüm parti örgütü ve parti edebiyatına ilişkin yazıyı kesintisiz veremediğim için okuyucuların bunu hoş karşılayacaklarını umarım. Ama Mayıs yazı kurulunun dayanamak, tutunmak istediği yerleri bölüm bölüm, çelişkiye düştüğü, gözmezlik ten geldiği yerleri de bölüm bölüm göstermek zorundayım.

Mayıs yazı kurulu Lenin'in alıntıda altını çizdiğimiz yerlere dayanmak istiyor. Şöyle yazıyor: "Ancak, iyice vurgulamalıyız ki, sanatın kendine özgü bir dili, kişiliği ve kendine özgü bir işlevi vardır."

Ve Mayıs yazı kurulu bu "mekanik eşitleme" belgisinden yola çıkarak, sanata partiler-üstü erdemler ihvanında bulunuyor ve onun salt ajitasyon-propaganda aracı olamayacağını savunuyor. Gerçekten bu sanata tam da iddialarının tersine materyalist değil idealist yaklaşımlarının bir ürünüdür. Sınıflara bölünmüş bir toplumda herşey gibi (dil dışında) sanat da kendi sınıf çıkarılarının özelliklerini yansıtan ve kendi sınıf çıkarılarının bir ajitasyon-propaganda aracı olmaktan öte birşey değildir. Mayıs yazı kurulu sanatı ajitasyon ve propagandanın dışın da birşeyler olarak da görüyormuş, bu şeyler nelerdir acaba? Gösterebiliriz çok mutlu eder bizi. Ama gösteremez, çünkü böyle birşeyi düşlemek metafizik yapmak demektir. Sanatın kendine özgü bir dili vardır ama dil parti örgütlenmesinde sıkı sıkı bağlıdır ve kendine özgü dili ile sanat Partiyeye hizmet eder.

Sanatın kendine özgü bir kişiliği vardır ama bu kişilik artık partinin görüşleri ile uyum içinde olan, partinin tüzüğüne programına, taktik kararlarına ve uluslararası komünist hareketin deneyleri ile elde edilen sonuçlarına uyum içerisindedir. Bu kişilik bir cırtlak ses olmaktan çıkması, komünist partinin yüce vokali içerisinde bir kompozisyon olmuştur.

Sanatın kendine özgü bir işlevi vardır ama bu işlev örgütlenmedeki diğer araçlarla birleşmek ve bir bütünlük, bir parti mekanizması oluşturmak zorundadır. Bu işlev partiye hizmet ettiği sürece, bu işlev işçi sınıfının yüce davası olan komünizme hizmet ettiği sürece, işlevini koruyabilir. Bu işlevi partinin üstünde tutan bir anlayış, bu işlevi —sanatın üstün erdemleri adına— partinin dışına iten bir anlayış M-L'in dışındaki herşeydir.

Yalnız şunu unutmamak gerekir ki bizim anladığımız ve savunmak istediğimiz şey M-L parti edebiyatı ilkesidir. Biz olgulara sınıfsal açıdan yaklaşmak zorundayız. Böyle bir yaklaşım ise önümüze herşeyi ilişkileri içerisinde görebilmeyi öğretmektedir. Bize tüm olgulara diyalektik ve materyalist açıdan yaklaşmayı göstermektedir. Onun için biz "sanatı" parti edebiyatının dışına itemeyiz, bu ilkeyi reddedemeyiz.

Lenin şöyle devam ediyor yazısına:

"Ama bütün bunlar bir işçi partisi çalışmalarının içinde, edebiyat kesiminin diğer çalışma bölümleriyle mekanik bir biçimde aynı tutulamayacağını gösterir sadece. Bunların hiçbirisi burjuvaziye ve burjuva demokrasisine yabancı ve garip gelen, edebiyatın Sosyal-Demokrat Partinin çalışmasının bir unsuru, bu etkinliğinin öbür unsurlarına kopmaz bağlarla bağlı bir unsur olması gerekliliği ve zorunluluğu ilkesiyle asla çatışmaz, Gazeteler, partinin çeşitli örgütlerinin organları olmalı, yazarlar, mutlaka parti örgütlerine girmelidir." (Aynı yerde)

Partinin önüne koyduğu taktik görevler nelerdir? Partinin en acil görevleri nelerdir? Parti yazarları en azından bunu belirtmekle yükümlüdür.

Edebiyat, bu yükümlülükle yola çıkmalı, partinin önüne koyduğu taktik ve acil görevlerle uyum içinde olmalıdır.

Durum bu iken, M-L ilkelerin tavizsiz savunusu, M-L ilkelere sıkı sıkıya bağlı iki aşamalı Bolşevik Parti yapımı en acil görev olarak karşımızda duruyor iken, edebiyatın bu acil görev yerine getirilirken bir vida olarak da olsa, bir küçük çark olarak da olsa bu acil görevlerde aktif bir rol oynaması gerekmektedir. Bunu yerine getirmemek demek, ince sazdan oyun havalariyla günü geçiştirmeye çalışmak, 'cenaze sahibine her günün böyle olsun'—Lenin— demek anlamını taşımaktadır. Mao Zedung bununla ilgili olarak şöyle yazıyor:

"... Bu yüzden, partinin sanat ve edebiyat alanındaki çalışması, partinin bir bütün olarak devrimci çalışmasında kesin ve belli bir yer tutar ve partinin belli bir devrimci dönem için tespit ettiği devrimci görevlere tabidir. Buna karşı çıkmak, kaçınılmaz olarak ikiciliğe (düalizm) ya da çoğulcu luğa (plüralizm) götürür ve özünde, Troçki'de olduğu gibi, 'Siyaset Marksist, sanat burjuvadır' anlayışına varır." (Mao Zedung, SE, c.3, s.94)

M-L'lerin bugün önlerine acil görev olarak bırakmak zorunda oldukları görevler nelerdir?

Öncelikle M-L ilkelerin her türlü oportünizm ve revizyonizme karşı tutarlı savunusu ile içiçe Bolşevik Partinin iki aşamalı yapımına hız vererek.

Pratik propaganda-ajitasyon teorik çalışmanın önüne alınarak öncünün kazanılması için tüm parti edebiyatını harekete geçirmek.

Sanat ve edebiyatın gündelik ortamda işlevi ne olmalıdır peki?

Partinin pratik propaganda-ajitasyon ile yoğun olarak yaptığı işi yine aynı öncelikli görevden hareketle sanut bir propagandanı dayadığına dönüştürmektedir.

Sanatçı, M-L ilkelerle yola çıkmışsa Lenin'in şu sözcüğüyle yol almak zorundadır:

"Edebiyat şimdi 'yasal yol'dan da olsa, 9/10 bir parti edebiyatı olabilir. Edebiyat bir parti edebiyatı olmak zorunda değildir. Burjuva törelerine, burjuva patronlarının ve tüccarlarının basınına, 'aristokrasinin anarşizmine', kar ve kazanç peşinde koşmaya karşı olarak, sosyalist işçi sınıfı da bir parti edebiyatı ilkesini öne sürmeli, bu ilkeyi geliştirmeli, ve elverdiğince tam ve iyi biçimde uygulamalıdır." (Lenin, Sanat ve Edebiyat, s.26)

Mayıs yazı kurulu M-L bir kültür ve sanat yaratma iddiasında ise, öncelikle M-L ilkelere yan çizmeden yaklaşmalı, Lenin'in parti edebiyatı ilkesini öncelikle gündeme getirip bunun propagandasını yapmalıdır. Ama o öyle yapıyor, önüne acil görev olarak M-L ilkeler doğrultusunda bir partinin kendi önüne koyduğu acil görevlerle yakından uzaktan ilişkisi olmayan tespitler bırakıyor: Bu tespitler iki aşamalı parti yapımına, öncüyü kazanmaya, tutarlı M-L ilkeleri savunmaya yönelik tespitler değildir (Bkz. Bildirge, s.17, "Özetlersek" kısmı). Ve olamaz da... Çünkü Mayıs yazı kurulu bir parti değil, kitle dergisi olacağı iddiasındadır ve kitlelerin istemlerine göre şerbet veremeye zorunludur.

Oysa partiye bağlı bir sanat ve edebiyat anlayışı ise kitlelerin peşi sıra sürüklenip gitmeyi değil, kitleleri partinin öne sürdüğü belgi etrafında toplayabilmeyi öngörür. Parti edebiyatı ile partisiz edebiyatın bir ayrım çizgisidir bu.

M-L kültür ve sanat yaratma iddiasında olanlar 1934 Sovyet Yazarları I. Kongresini savunmak, propagandasını yapmak zorunda dır.

Oysa Mayıs yazı kurulu bırakın savunuyu, Lenin dönemi sonra si için eleştirileri de olduğuna kapalı bir dille —kahrolası ezop dilini kullanarak— belirtmektedir. Mayıs yazı kurulunun STALIN dönemi demeyip de 'Lenin sonrası dönem' diye bir anlatım kullanışı oldukça ilginçtir. Buna yazımızın bir başka bölümünde yer verdiğimiz için yinelemeyeceğiz. Ancak bu eleştirilerin bir bölümünün 1934 Sovyet Yazarları I. Kongresine ilişkin olduğu kuvvetle olasıdır.

1934 Sovyet Yazarlar Kongresi doğrudan Lenin'in Parti edebiyatı ilkesi ile yola çıkan, bunun doğrultusunda Marks, Engels, Lenin'e dayanarak alınan kararlardır.

Sosyalist gerçekçilik, devrimci romantizm, olumlu kahramanlar ve sanatçıların parti doğrultusunda hareket etmelerini özet olarak kapsar, karara bağlar. Devrimci romantizm ve olumlu kahramanlar olaylara sadece bugünün penceresinden bakmayı değil, yarının penceresinden bakabilmeyi de, yarını görebilmeyi de diyalektik ve tarihi materyalizm gereği öngörür. Bu kitleleri sadece düşündürmek için değil, dürtmek, eyleme geçirmek için gereklidir.

Sadece düşündürmek adına yapılan şey, hedefi karartmak, kitleleri bir öncü ile aynı paralelliğe getirmek demektir. Kitler hedeflerini, yapması gereken şeyleri açık-seçik, bulanık -sız, imajlar içerisinde boğulmadan görmek zorundadır. Böyle bir yaklaşım ancak ve ancak kitleleri dürtebilir, harekete geçirebilir. Sosyalist gerçekçilik öz olarak böyle bir görüşe yönelmiş, devrimci romantizm ve olumlu kahramanlar ilkesi bu yorumlarla öne sürülmüştür.

Oysa daha Plehanov zamanında bu açıklığa karşı çıkış vardı:

"Bir edip imajlar yerine mantıklı deliller kullanırsa veya yarıttığı imajlar onun şu veya bu konuyu ispatlamasına yararsa, o artık sanatçı olmaktan çıkar, bir makale yazarı olur" (Plehanov, Sanat ve Sosyalizm, s.52)

Bu "imajlar" ile özü sanata yansıtmak Marks'a, Engels'e dayandırılmakta, Engels'in 1885'te Minna Kautsky'ye ve 1888'de Margaret Harkness'e yazdığı mektuplar Lenin karşısına, onun Parti örgütü ve Parti Edebiyatı ilkesi karşısına çıkarılmaktadır.

Çağ tespitleri es geçilerek yapılan bu gözlemin yanlış olduğu ortadadır. Bunu ele alıp açıklamak başlı başına bir konu oluşturduğundan, okuyucuların bizi anlayışla karşılamalarını dileriz. Yalnız bunu belirtmekle yetinelim: Burjuvazinin devrimci özellikler taşıdığı burjuva devrimler çağı ile artık burjuvazinin tamamen gerici bir ös taşıdığı emperyalizm ve proleter devrimleri çağı arasında bir sınır çekmek gerekir.

Sanattan sadece "düşündürme"yi anlayanlar aynı zamanda "imajlar" yöntemini de savunuyorlar demektir. Çünkü sadece düşünürmek, kitleye ipucu verir ama dış görüngüyü doğru olarak yansıtmaz, yansıtmaz. Sanat, somutluluğuna tam anlamında kazanamaz, bilimin soyut kalıpları içerisinde sıkışıp kalır.

Oysa sanatı bilimden ayıran özellik, bilimin soyut yoldan yaptığı şeyi somutlaştırmaktan oluşmaktadır.

Mayıs yazı kurulu Dimitrov'dan bir alıntı vermişti. Bu alıntının devamında, —Mayıs yazı kurulunun özellikle yazmaktan kaçındığı yerde— Dimitrov şöyle yazıyordu:

"Nerede bizim edebiyatımızda Almanya, Avusturya, Bulgaristan, Çin ve diğer ülkelerdeki proleter hareketin kahramanları? Nerede milyonların benimseyebileceği bu örnek kimseler? Yaşayan olumsuz örnekler de veriniz, gençliği yaşayan örneklerden öğrenmesi için, etten, kandan Van Der Lubbe tipinde insanları gösterin..." (Sovyet Yazarlar ve Devrimci Konuşmaları)

Dimitrov sanatçılardan —sadece bir sanatçı değil, aynı zamanda işçi sınıfının bir savaşçısı olan sanatçıdan— yaşantısının içerisinde olay kahramanları göstermesini istemektedir. Bu sınıflar arası savaşta tüm ezilenlerle birleşebilecek, kahramanlıklarıyla, ihanetleriyle gerçek kahramanlar göstermelerini istemektedir. Örnek kahramanlar bulup ortaya çıkarmak, bilinmeyen yerlerin bilinçsiz keşfi değildir. Örnek kahramanlar işçi sınıfının ve ezilen halkların savaşımı içerisinde olumlu-olumsuz yanlarıyla ortaya çıkar. Bu kahramanlar; kitlelerin bilinçlenmesi, örnek olabilmeleri için ve kitleleri sürekli eyleme, geleceğe itebilmesi için sanatçının zorunlu olarak yaptıklarında yansıtması sosyalist gerçekçi bir tavırdır.

Bu görev, ancak sınıflar savaşımı içerisinde yer almış, sosyalizm adına savaşım veren bir sanatçının üstesinden gelebileceği bir iştir. Bu, entelektüel takımının gözlerini yumup da hiç de bizlere benzemeyen soyut yaratıklar uydurması ile ve bu yaratıklara üstlenemeyecekleri görevleri yüklemesiyle açıklanamaz. Bu entelektüel takımının yaratıkları soyut kahramanların karşısına etli, kanlı ve sınıf savaşımının içinden seçilmiş kahramanlar çıkardığımız için onların dünyaları paramparça oluyor ve bas bas bağıyorlar... Ama biz onların bu bağırtılarını olağan karşılarıyoruz. Bu hayret naraları, panik, korku, kaçınılmaz olarak yansıtacaktır. Çünkü sınıflar savaşımının derinliğinde yalanın ve gerçeğe bütünleşmeyen düşlerin veya "doğalcılığın" vs. şatoları yıkılmaktadır.

Mayıs yazı kurulu Dimitrov'un alıntısını tam yerinde şıp diye makaslayıvermiş... İşine gelmediği için yazmakta gerek görmemiş.. Ve sonra oturup şöyle yazıvermiş:

"Sanat ve sanatçı devrimci mücadele içerisindedir, sekte rizme, dogmacılığa, dargörürlülüğe, kabalağa ve ismarlamacılığa karşı kendi kişiliğini titizlikle korumalıdır." (Bildirge, s.8)

Kabalık ve ismarlamacılıktan ne anladığını nedense ortaya koymuyor Mayıs yazı kurulu. Çünkü revizyonizm, sosyalist gerçekçiliğin vazgeçilmez öğeleri olan devrimci romantizm ve olumlu kahramanlara aynı kapalı tilciklerle ve hatta daha da cesurca saldırmaktadır.

Berna Moran, E. Fischer, Aragon gibi eleştirmenler de eleştirilerinde bol bol kabalık ve ismarlamacılıktan söz ediyorlar ve Lenin'in anladığı kabalık ve tekdüzeliği kendi anladıklarıyla değiştiriyorlar. Kesin olarak Mayıs yazı kurulunun yöntemi oportünist-revizyonist bir yöntemdir. Kelimeler üzerinde oynuyor, açıklama yönüne gitmiyor.

Biz, bugünü geleceğe köprü yapmak için varız. Hiçbirşeye sadece salt bugünün penceresinden bakmamaktayız. Esinlendiğimiz yer diyalektik ve tarihi materyalizmdir. Biz insanlara da durağan olarak bakmıyoruz. Onları da gelişimleri içerisinde görürüz. Onun için olumlu kahramanlar bizim vazgeçemeyeceğimiz bir ilkedir.

Mayıs bildirgesi baştan sona kadar yanlış ve Marksizm-Leninizm çarpıtmalarla dolu. Marksizm-Leninizmde oportünist bir pencere yaklaşıldığı için hilkat garibesi bir kültür, hilkat garibesi bir sanat ortaya çıkmış. Kısaca gözatalım.

A-"Amerikancı askeri faşist diktatörlüğün halka getireceği hiçbir şey yoktur." (Bildirge, s.15)

Kişinin elinde olmayarak sorası geliyor: Hakim sınıfların sivil diktatörlüğünün halka getireceği çok şeyler mi vardır acaba?

Ama bizim betimlemek istediğimiz bu lastikli cümle değildir Sorun askeri faşist cuntanın Amerikancı mı yoksa tüm emperyalistçi mi olduğudur.

Askeri faşist diktatörlüğü sadece Amerikancı olarak göstermeye kalkmak, diğer emperyalist güçlerin ve özellikle sosyal emperyalizmin Türkiye'de oynadıkları ilginç satranç oyununu görmemek veya görüp de görmezlikten gelmek demektir. Böylesi bir yaklaşım Mayıs yazı kurulunu oldukça gülünç duruma getiriyor ve bizi yukarıdaki o soruyu sormamıza da elde olmayarak zorluyor.

B- Askeri faşist diktatörlüğü Amerikancılık ile sınırlayan Mayıs yazı kurulu, bu kez de Lin Biao'dan esinlenerek sömürge, yarı-sömürge ülkelerin ezilen halklarının kültürüne özel bir önem vereceğiz diyor.

"Mayıs, sömürge-yarı sömürge ülkelerin ezilen halklarının kültür ve sanatına özel bir önem verecektir." (Bildirge, s.18)

İnsanın neden diye sorası geliyor: Neden?

Marx ve Engels Komünist Partisi Manifestosunda şöyle yazıyorlar:

"Komünistler, öteki işçi sınıfı partilerinden ancak şöyle ayrılırlar:

1- Aynı ayırıcı ülkelerin proleterlerinin ulus ölçüsündeki savaşmalarında, her türlü ulusallıktan bağımsız olarak, tüm proletaryanın ortak çıkarlarını gösterir ve öne çıkarırlar. 2- İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçmişte olduğu çeşitli hali aşamalarında, her zaman ve her yerde, bir tüm olarak hareketin çıkarlarını orunlarlar." (Manifesto, s.43)

Dünyanın, bölünmez ve vatani olmayan proletaryasını bölmek, demokrasinin ve dünya işçi hareketinin enternasyonalist kültürünü böylesine iğdiş etmek gerçekten Mayıs yazı kurulunun ideolojik sıç kavraysışının ortaya çıkardığı çelişkiler ve gülünç durumlardır.

Bir "ulus"un içerisinde sömürülen, ezilen bir bölüm vardır, ve bunlar burjuvazinin yoz kültürüne karşı kendi öz kültürlerini —demokrat, sosyalist— çıkarırlar. Bu kültür zorunlu olarak ortaya çıkar. Biz ezilen halkların kültürü dendiğinde bunu; bu demokrat-sosyalist kültürü anlıyoruz. Ama bu kültürü bir ulus veya kısım içerisinde tutsak emiyoruz. Proletaryanın vatani olmadığı gibi, proleter kültürün de vatani yoktur. Bu kültür enternasyonalisttir.

İkinci durum şudur ki, Batı Almanya'da da ezilen bir halk vardır ve bu halkın da kendine özgü, enternasyonalizm ile birleşen demokrat-sosyalist kültürü zorunlu olarak topluma yansımaktadır. Üzerinde yaşadığı ülkenin ezilen halklarının kültürünü gündeme getirmeyen veya bunu Alman işçi sınıfına salık vermeyen bir anlayış tutarlı bir proletarya kültürü savunusu yapmıyor demektir, ki bu anlayış giderek ulusal kültür anlayışıyla birleşmeye, gövnenist bir öz kazanmaya tutsak olur. Sorun böylesine bir kültür anlayışını yaymak değil, demokrasinin ve dünya işçi sınıfı hareketinin enternasyonal kültürüne dolaysız olarak sahip çıkmasıdır.

C- Mayıs yazı kurulunun bir incisi daha:

"Arnavutluk, modern revizyonizme karşı mücadeleyi, Lenin son rasi döneme yönetilecek ("yöneltilecek" olmalı —YN) eleştirilerle birleştiremedi." (Bildirge, s.9)

Burada vurgulanmak istenen "Stalin dönemi" olsa gerek. Mayıs yazı kurulunun yöntemi bize, Kruşçev revizyonistlerinin yöntemini anımsatıyor. Onlar da SBKP XX. Parti Kongresiyle birlikte gizli-kapalı tümceler ardına gizlenerek ("insanların putlaştırıldığı yıllarda" vs. diyorlardı) Stalin yoldaşa saldırıca

larını dolaylı yollardan yöneltmişlerdir. Mayıs yazı kurulu da her nedense Stalin'in adını anmaktan özellikle kaçınıyor. Bir atasözü vardır: "Yarası olmayan gocunmaz" diye.

D- Mayıs bildirgesinde yayınlanan Yılmaz Güney'in idamlarla ilgili mesajına da burada değinmeden geçemeyeceğiz.

Yılmaz Güney, insanların idam edilmesini bir yüzkarası olarak niteliyor ve tüm insanlığı "idamları" protesto etmeye çağırıyor.

Şöyle yazıyor Yılmaz Güney:

"Tekrar ediyorum; Türkiye'de yaşanan faciaya kulak veriniz. Kan ve gözyaşı ile sulanan topraklar, yarın kin ve nefreti, isyan duygularını nasıl ürünlendirecektir? Bu kadar acıdan, bu kadar zulümden sonra barış umulabilir mi?

Lütfen bize yardım ediniz, Türkiye'deki faşist cuntayı ve eylemlerini bir imza ile bile olsa protesto etmek insanlık ve demokrasi gereğidir. Eğer sesimizi zamanında yükseltmezsek yarın çok geç olacaktır...

Kahrolsun askeri faşist cunta, kahrolsun zulüm, idamlar ve işkenceler son bulmalıdır. Cinayet makinası durdurulmalı -dır." (Bildirge, s.19)

Bu yazıda birden fazla sorun vardır. Kısaca sıralayalım:

1- Yılmaz Güney'in yardım istediği tüm insanlıktır. Yılmaz Güney, sınıflara bölünmüş bir toplumda sınıflararası ayırım çiz gisi çekmeden tüm sınıfların insanlarını yardıma çağırmaktadır. Dünyanın işçi sınıfını ve ezilen halklarını sömüren, bir kaçık suda boğmak isteyen dünya burjuvazisinden yardım dilenmek, denize düşüp de yılanla sarılmaya benzer. "İnsanlık" arasında ayırım çizgilerini kesin hatlarla belirlemeden yapılan böylesi bir çağrı, burjuvaziye lütufta bulunmak, ona asıl niteliğinin dışında özellikler vermek demektir.

2- Yılmaz Güney diyor ki: "Bu kadar acıdan, bu kadar zulümden sonra barış umulabilir mi?" Soruyorum: Dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının kendilerini sömüren, ezen, köleleştirilen burjuvazi ile barış sorunu var mıdır? Bize diyalektik ve tarihi maddecilik bunun tam tersini öğretmiştir.

3- Yılmaz Güney tüm idamlara karşıdır. Ama biz gerçekte tüm idamlara değil, sadece devrimci-demokratların idamlarına karşı, faşistlerin idam edilmesinden yanayız. Çünkü biz de iktidar olduğumuzda faşistleri, karşı-devrimcileri idam edeceğiz. Acaba proletarya diktatörlüğünün şiddet uygulaması da mı cinayet makinası olacak o zaman?

4- Yılmaz Güney, yazısının son paragrafında "Kahrolsun askeri faşist cunta" diyor, başka birşey de söylemiyor. O, bu sloganla önüne koyduğu görevi "askeri faşist cunta" ile sınırlıyor. Böylesine dar kapsamlı ve burjuvazinin bir bölümünü iktidardan dışlayan, faşist olmandan dışlayan bir anlayışın Marksizm-Leninizm ile en ufak bir ilintisi olamaz. Yılmaz Güney'in önüne koyduğu hedef faşist Türk Devleti değil, hakim sınıfların bugün iktidar biçimi olan askeri faşist cuntadır.

Bu olgu yerine gelse de hedef komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletini hedeflemediğinden, reformist bir belgi olarak demokratik halk devriminin yolunu kapatacaktır.

Bu slogan bize Lenin'in bir yazısını da anımsatmadı değil. O kuyucuların, bulunduğumuz durumda daha da anlam kazanan bu yazıya kafa yormalarını salık veririz.

"Bundan, bu arada, eski 'Kahrolsun otokrasi' sloganımızı 'Kahrolsun Üçüncü Duma' sloganıyla değiştirmenin çok yanlış olacağı çıkmaktadır. 'Kahrolsun Duma' gibi bir slogan hangi koşullar altında anlam kazanabilir? Dolaysız iç savaş noktasına gelişen, çok keskin devrimci bir kriz döneminde, liberal, reformcu, uzlaşıcı bir Duma ile karşı karşıya olduğumuzu var sayalım. Böyle bir anda sloganımızın 'Kahrolsun Duma' olması kuvvetle muhtemeldir, yani Kahrolsun Çarla yapılan barışçı müzakereler; kahrolsun aldatıcı 'barış' kurumu; dolaysız saldırı çağrısı yapalım. Şimdi de tam aksine modası geçmiş bir seçim kanunu ile seçilmiş en gerici bir Duma ve keskin bir devrimci krizin yokluğu ile karşı karşıya olduğumuzu var sayalım. Bu durumda 'Kahrolsun Duma' sloganı, bir seçim reformu mücadelesinin sloganı olabilirdi. Biz içinde bulundu-

ğumuz şu anda bu iki ihtimali de göremiyoruz. Üçüncü Duma uzlaşıcı falan değil, tam anlamıyla otokrasiyi gizlemeyen fakat açığa vuran ve hiçbir şekilde bağımsız rol oynamayan tam anlamıyla karşı-devrimci bir organdır; hiç kimse de onun ilerleri reformlar yapmasını bekleyemez; yine hiç kimse Çarlığın gerçek iktidarının ve kuvvetinin kaynağının bu inatçı -lar meclisinde olduğunu hayal etmez. Herkes Çarlığın ona da yandırdığını fakat onu kullandığını, Çarlığın bugünkü tüm politikasını Duma'nın toplanması ertelense de (1878'de Türkiye'de bir parlamento toplanması 'ertelendiği' gibi), Duma yine bir Zemski Sobor" sloganı büyük saldırıyı ne bağımsız, ne de tayin edici olmayan, baş rolü oynamayan bir kurum üzerinde toplamak olurdu. Biz eski sloganımız olan 'Kahrolsun Otokrasi', 'Yaşasın Kurucu Meclis' sloganlarını muhafaza etmeliyiz, çünkü otokrasi hala gerçek iktidar; gericiğin gerçek dayanağı, kalesidir. Otokrasinin çöküşü kaçınılmaz olarak bir çarlık kurumu olarak Üçüncü Duma'nında ortadan kalkması (ve tamamıyla devrimci bir kalkışı demektir; fakat Üçüncü Duma'nın kendiliğinden çöküşü, ya aynı otokrasi tarafından girişilecek yeni bir macera ya da yine aynı otokrasi nin bir reform girişimi -aldatıcı ve sadece görünüşte bir reform- olacaktır." (Lenin, "Kitle İçinde Parti Çalışması", Sır Yayınları, s.70-71) (Çeviri düzeltilmiştir)

Askeri faşist diktatörlük pek yakında komprador burjuvazi ve toprak ağalarının yeni bir macera atılımı ile sona erecek, değişmeyen egemen güçler bir başka biçimde ülkeyi yönetecekler -dir. Şimdiden merak ettiğimiz bir şey var: "Kahrolsun askeri faşist cunta" yerine, nasıl bir belgi bu kez öne sürülecek?

SONUÇ

Mayıs yazı kurulu Marksist-Leninist kültür ve sanattan ne anladığını çarpıtıcı bir şekilde ortaya koymuş. Sonra o, bir konu üzerinde fikir yürütmeye gitmemiş, işlenmesi gerekli bir sü -rü canalıcı konu kapalı tümceler içerisinde sıkıştırılarak oportünist ve revizyonist bir yöntemle tutsak edilmiş. Mayıs yazı kurulunun bildirgesinden yola çıkarak bizim hazırladığımız yazı da buna bağlı olarak Marksist-Leninist kültür ve sanatı çok kapsamlı vermek, Mayıs yazı kurulunun anti-Marksist-Leninist görüşlerine karşı çıkabilmek için geniş kapsamlı olmandan, düzenli bir doğrultu izleyemeden sürüp gitmiştir.

Bu bizim en büyük eksikliğimiz ve belki de hatamızdır da.

Ne olursa olsun biz, her konuyu ayrı ayrı ele alıp bunu elimizden geldiğince genişletmek ve kökenlerine, özüne değin inmek zorundaydık.

1- Marks ve Engels'in sanattan ne anladıklarını, olumlu kahramanlara ilişkin olarak görüşlerini, devrimci romantizme ilişkin söylediklerini vs. ortaya koymak görevimizdi.

2- Lenin'in parti örgütü ve parti edebiyatını detaylı bir şekilde incelemek, buna somut örnekler getirmek ve bugün Marksist-Leninist geçinen sanatçılarla kıyaslamasını yapmak bir görevdi.

3- Sosyalist gerçekçilik özünü Marksist bilgi teorisinden almaktadır. Bunun için en azından Lenin'in "Materyalizm ve Ampirikritisizm" yapısından aktarmalar yapmak, sosyalist gerçekçiliği teorik olarak ortaya koymak gerekiyordu.

4- Lenin'in "ulusal kültür"e ilişkin görüşlerine detaylı yer vermek ve "Demokrasinin ve dünya işçi hareketinin uluslararası kültürü" anlayışını tutarlı savunmak gerekiyordu.

5- Bugün oportünizmin, revizyonizmin ortaya çıkardıkları 'Başlıca sanat'ın bir kesitini sunmak, onların hizmet ettikleri sınıfın burjuvazi olduğunu, yaptıkları sanatın da bir burjuva sanatı olduğunu gösterebilmek gerekirdi.

Vb. Vb.

Böylesine çok kapsamlı bir konuyu bizim Mayıs yazı kuruluna hazırladığımız yanıtlar içerisinde elbette detaylı olarak bula bilmek olanaksızdır. Bu, Bolşevik Partizan'ın örgütlü çalışması ile elde edilecek sonuçlar ancak olabilir.

Ve bu görev Bolşevik Partizan'ın önünde durmaktadır. Bolşevizm yenecektir.

D. Sempatizanları

Açlık Grevleri

Reformist Batağın Yaygınlığının İşareti Oldu

Bu yazıda, 1983 Ağustos'unda yurtdışında yapılan açlık grevleri hakkında tavrı takınarak, gecikmiş de olsa bu alandaki üzerimize düşen görevi yerine getirmek istiyoruz.

Bu görevin bugüne kadar yerine getirilmemiş olmasının TEMEL sebebi, bu konuyu kaleme alacak olan yoldaşın, yazıyı istenilen zamanda tamamlayamamış olmasıdır. Bu gecikmeden dolayı bütün okuyuculardan özür diliyoruz.

Bilindiği gibi, 6 Temmuz'da İstanbul Sağmalcılar cezaevinde devrimci mahkumlar, belli istemler temelinde bir açlık direnişi başlattılar. Bu yiğit direniş derhal Metris, Sultanahmet, Kabakoz ve Bayrampaşa cezaevlerindeki devrimci tutukluların aynı talepler yönünde direnişe geçmeleri ile önemli boyutlara ulaştı.

Salt İstanbul'da direniş bayrağını kaldıran tutukluların sayısı 2500 kadardı. Bu direniş kısa süre sonra ülkenin diğer cezaevlerinden bazılarının da desteğini aldı — Ankara Mamak, Diyarbakır, Elazığ cezaevleri gibi.

İstanbul'da "açlık grevi" direnişini başlatan direnişçiler istemlerini "Dünya ve Türkiye Halklarına, İlerici Kamuoyuna, Demokratlara, Tüm Devrimcilere" başlıklı bir çağrı ile açıkladılar.

Biz Bolşevik Partizan olarak, bu çağrı hakkındaki düşüncelerimizi, konuyla ilgili olarak çıkardığımız, "İşkence, Faşist Baskı Ve Cinayetlere Gerçekten Son Verecek Olan İşçi Sınıfı Ön derliğinde Demokratik Halk Devrimidir" başlıklı bildiride ortaya koyduk.

Bizim tavrımız, tavrı takınan bütün oportünist ve revizyonistlerin tavrından KÖKTEN farklıydı.

Biz, bizimle oportünistlerin tavrıları arasındaki ilkesel farklılığın bilinçlerde yer etmesi için, devrimci direnişçilerin çıkardığı çağrı hakkında yazdığımız bildiriden bazı pasajları burada aktarmayı gerekli görüyoruz:

"BİZ KOMÜNİSTLER; DEVRİMCI TUTUKLULARIN YÜRÜTTÜĞÜ AÇLIK DİRENIŞİNİ; EN ZOR ŞARTLAR ALTINDA BİLE DEVRİMCI ONURUNU KORUMANIN MÜMKÜN OLDUĞUNU; FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTEREN; DEVRİMÇİLERİN FAŞİST CUNTAYA TESLİM OLMA DİKLARINI, TESLİM OLANLARIN BİR AVUÇ DÖNEK OLDUĞUNU GÖSTEREN BİR EYLEM OLARAK SELAMLİYORUZ!"

BUGÜN 2000'DEN FAZLA DEVRİMCI TUTUKLUNUN SÜRDÜRDÜĞÜ YİÇİT MÜCADELENİN, TESLİM OLMAMAYI, DİRENMEYİ BAYRAĞINA YAZAN YÖNÜ FAŞİST CUNTAYA BİR ŞAMARDIR!"

AYNI ŞEKİLDE TUTUKLU YAKINLARININ TÜM BASKI VE YASAKLARA RAĞMEN YÜRÜTTÜĞÜ EYLEMLER DE DİRENME SEMBOLLERİ OLARAK SELAMLADIĞIMIZ EYLEMLERDİR!"

BÜTÜN BUNLAR AÇIK BİR ŞEKİLDE EN ZOR ŞARTLAR ALTINDA BİLE TESLİM OLMAMANIN; MÜCADELENİN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTEREN EYLEMLER OLARAK BÜYÜK BİR DEĞERE SAHİPTİR!" (agb, s.1/2)

Daha sonra,

"Ama ne yazık ki; bu direnişin üzerinde yükseldiği çizgi, eylemin bütün yiğitliğine, eyleme katılanların kuşku duymadığımız devrimci niyetlerine rağmen yanlıştır; devrimci değil reformcu bir çizgidir!" (ay)

denerek, bu tavrımızın doğruluğunu kanıtlamak için gerekçelerini açıkladılar ve ikna edici bir dille ortaya konuluyordu.

Bizim bu tavrımız karşısında hiçbir grup şu veya bu yönde tavrı takınmadılar. Ancak bazı bölgelerde, derneklerde bu mesele üzerine tartışıldığında, bizim tavrımızın "faşist cuntanın yanında yer almak" olduğunu, "ibret verici" olduğunu HK ta raftarları iddia ettiler. "İddia" diyoruz, çünkü iddialarını ispatlamak için hiçbir kanıt ileri sürmediler, süremezler de.

Ama biz, oportünistlerin bu açlık grevine ilişkin tavrılarının, ülkemizdeki hakim sınıflara, genelde emperyalizme, özelden ise Batı Alman emperyalizmine dolaylı olarak hizmet ettiğini, cafacıllı ve "ajitatif" laflarla değil, Marksizm-Leninizm bilimi temelinde somut kanıtlar ile ispatlayacağız.

YURTDIŞINDA DÜZENLENEN AÇLIK GREVLERİNİN PLATFORMU REFORMİSTİR!

Gerek Batı Almanya, gerekse diğer ülkelerde, "Dayanışma Komitesi" önderliğinde gerçekleşen eylemlerin platformu, devrimci direnişçilerin "Çağrı"sıdır. Bunun içindir ki, "Çağrı" incelenmez, yurtdışındaki eylemlerin platformları eleştirilemez.

Biz Bolşevik Partizan olarak sözkonusu "Çağrı" hakkında görüşlerimizi geniş bir şekilde ve anlaşılır bir dille daha önce ortaya koyduğumuz için, burada sadece bir-iki nokta hakkında görüşlerimizi yinelemekle yetineceğiz.

Cezaevlerindeki direnişçi mahkumlar direnişe başlarken şu istemleri ileri sürdüler:

- Tek tip cezaevi elbiselerinden vazgeçilmesi ve sivil elbiselerin geri verilmesi
- İşkence, baskı ve tüm yasaklara (Avukat, ziyaret, havalanma, gazete, kitap, kağıt-kalem) son verilmesi
- Kanlı tertip ve işkence için yapılan hücre sisteminin kaldırılması, koğuş sistemine dönüşmesi
- Politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi"

Bu istemleri incelerken, ilk başta, bu istemlerin bir bölümünün bu düzen çerçevesinde gerçekleştirilemeyecek istemler olduğunu; bir bölümünün ise geniş kitlesel direnişler ve ilerici demokrat dünya kamuoyunun baskıları sonucu gerçekleştirilebilir istemler olduğunu tespit edelim. Mesela "Avukat, ziyaret, havalanma, gazete, kitap, kağıt-kalem" vb. konulardaki yasaklamalar, askeri faşist cunta koşullarında da kaldırılabilir yasaklamalardır, gerçekleştirilebilir istemlerdir. Ancak bunun gerçekleştirilebilmesi için temel koşul, başta Türkiye ve Türkiye Kürdistanında işçi ve köylüler olmak üzere, geniş emekçi yığınların aktif direniş eylemleri, yurtdışında devrimci kitlesel eylemler ve dünya ilerici kamuoyunun desteğidir. Bu koşul olmaksızın, düzen sınırları içinde gerçekleştirilebilir olan reform istemleri bile kazanılamaz.

O halde "Çağrı" bunun bilincinde olarak, ESAS güvenini, ülkemizdeki işçi ve köylü yığınlarının mücadelesine bağladığını, bu temelde yurtdışındaki dayanışma eylemlerinin de önemli bir faktör olacağını belirtmeliydi. Ama böyle bir anlayışı "Çağrı" da boşuna arıyoruz. Çünkü "Çağrı" bu bilinçten yoksundur.

Mesela Demokratik Halk Devriminin zaferi sonucu gerçekleştirilecek bir istem olan "İşkence ve baskıya son" verilmesi çağrıda yer alırken, bunun askeri faşist cunta koşullarında gerçekleştirilebilir bir talepmiş gibi ele alınmış olması ilginçtir.

Bilinmelidir ki, "İşkence ve baskı" Türkiye'nin toplumsal yapısının kaçınılmaz bir yasadır.

Bunun içindir ki, "İşkence ve baskı"nın son bulması, proletarya önderliğinde, işçi-köylü ittifakına dayanan demokratik halk devriminin zaferi sonucu gerçekleştirilebilir. Bu gerçeği görmeliktir gelmek veya bile bile çarpıtmak, Marksizm-Leninizmin ABC'sini unutmak demektir.

Biz böyle bir "unutkanlığın" esasta Marksizm-Leninizmin Reform/Devrim konusundaki perspektifini yadsıma temelinde yükseldiğini belirtelim. Nitekim devrimci direnişçiler, "Her açlık grevi sonucu cunta sözcüleri 'İşkencelere son vereceğiz, haklarınızı vereceğiz' demelerine rağmen, bugüne dek işkence, dayak, yasaklar devam etmiştir" diyerek bizim tespitimizi doğrulamaktadırlar. Çünkü onlar istemlerinin açlık grevlerine rağmen gerçekleştirmediğini, "Cunta sözcülerinin" sözlerini tutmadığını belirtmekle yetinmiyorlar.

Halbuki Marksist-Leninist tavrı bu değildir. Marksist-Leninist tavrı, bu istemin ancak ve ancak devrimin zaferi ile gerçekleştirilebileceğini, bunun için cuntanın "sözünü" tutmamasının gayet anlaşılır olduğunu, yapılacak dayanışma eylemlerinde emperyalistlerin şu ya da bu kesiminin sözcülerine bel bağlanmaması gerektiğini, onların takınabileceği "devrimci", "demokrat" tavrılarının birer sahtekarlık olduğunu açıkça ortaya koymaktır. Ama ne yazık ki bu TEMEL anlayış "Çağrı"da KESİNLİKLE yoktur. Daha da kötüsü, Devrim propagandasının şu veya bu ölçüde de olsa HİÇ yapılmamış olmasıdır.

"Çağrı" cuntaya karşı mücadeleyi herşey gören REFORMİST çizgi temelinde yükselmiştir. İşte bu durum, direnişin YİÇİTİÇE meydan okuyan yönüne gölge düşürmekte, niyet ne olursa olsun, sonuçta emperyalizme, ülkemizdeki hakim sınıflara objektif olarak hizmet etmektedir.

Gayet açıktır ki, emperyalizme ve onun yerli uşaklarına karşı mücadele, reformizme karşı verilecek mücadeleden AYRI ELE A LINAMAZ!

Bolşevik Partizan olarak biz, adı geçen bildirimizde:

"Bu çağrının başında 'Dünya ve Türkiye Halklarına' dense de, çağrının içeriği, onun esas hedefinin 'ilerici kamuoyu, ve demokratlar' tabelası altında iş gören 'anti-cuntacı' güçler olduğunu göstermektedir. Çağrıda emperyalizme, sosyal-emperyalizme, gericiliğe karşı tek söz olmaması; çağrıda devrim propagandasının yapılmaması başka türlü açıklanamaz. İşkence ve baskılar konusunda gerçekten 'halklara' seslenen bir çağrı, devrim propagandasını merkeze koymak zorundadır. Çağrı bunu yapmıyor" demiştir. (Bildiri, s.4)

Bizim bu tespitimizin doğruluğu, gerek Avrupa'daki açık grevleri, gerekse cezaevlerindeki direnişçilerin Ağustos 1983 tarihli, Dev Sol, TKP/ML, TDKP ve TKP/ML Hareketi imzalı, "Türkiye Halkına ve Dünya Demokratik Kamuoyuna Sesleniyoruz! KOŞULLAR NE OLURSA OLSUN MÜCADELEMİZ DEVAM EDİYOR, EDECEK!" başlıklı çağrılarını tarafından PRATİK olarak da doğrulanmıştır.

Dört örgütün imzasını taşıyan "Çağrı"da konuyla ilgili olanlar sunlar söylenmektedir:

"Bizler Türkiye cezaevlerindeki siyasi tutuklu ve hükümlüler geçmişten beri ve son olarak da 8 Temmuz-6Ağustos tarihleri arasındaki açık grevi direnişimiz sırasında dünya kamuoyunun sıcak ilgi ve desteğini gördük. Bu destek ve ilgi bize en zor koşullar altında büyük bir moral ve güç verdi. Bu yakan destek ve ilgilerinden ötürü HERKESE ve BÜTÜN KURULUŞLARA en sıcak duygularımızla teşekkürlerimizi iletiyoruz. Faşist cuntanın cezaevlerini içişleri Bakanlığına bağlamasına ve seçimlerden sonraki döneme hazırlık amaçlarını da güden, cezaevlerini sindirmek niyetiyle azgın saldırılarını daha da yoğunlaştırdığı, cezaevlerinde dayak, işkence ve TÜM İNSANLIK DIŞI uygulamaların alabildiğine arttığı ve tüm ülkedeki cezaevlerine yaygınlaştırıldığı şu günlerde bu desteğin süreceğini umuyor ve BEKLİYORUZ.

Açlık grevi sırasında SON DERECE BAŞARILI ve güçlü faaliyetler örgütleyen 'Dayanışma Komiteleri' faaliyetlerini sürekli kılmalı ve kalıcı, uzun vadeli bir PROGRAMSA sahip olmalıdır...

Biz İstanbul cezaevlerinde bulunan Devrimci Sol, TKP/ML, TDKP, TKP/ML Hareketi davalarında yargılanan tutuklu ve hükümlüler tüm dünya kamuoyunu, tüm ilericileri, demokratları, devrimcileri, tüm aydınları, İNSAN HAKLARINA SAHİP ÇIKAN tüm kuruluşları, cezaevlerindeki siyasi tutuklu ve hükümlüleri desteklemeye ve Türkiye halklarının FAŞİZME karşı mücadelesiyle dayanışmaya çağırıyoruz." ("Emeğin Sesi", S. 63, s.11) (abç)

Aktardığımız alıntıda birden fazla sorun var: Birincisi, çağrı sahipleri direniş eylemiyle "dayanışmada" bulunan "bütün kuruluşlara" teşekkürlerini iletirken, bu kuruluşların önemli bir kesiminden gerçek amaçlarının direniş eylemiyle dayanışma içinde bulunma değil, bu eylemi destekler görünerek, kendi karşı-devrimci çehrelerinin kitleler nezdinde teşhir olmasını biraz daha önleyebilme çabası olduğu, bunun için onların "dayanışma içindeyiz"(!) yönlü tavırlarının birer siyasi sahtekarlık olduğu vurgulanıyor.

Mesela kiliseleri ele alalım. Kiliseler, onlar içinde yer yer ve zaman zaman yer alan niyet olarak ilerici-devrimci kişilerin niyet ve çabalarından bağımsız olarak, kurum olarak gerici dirler. Bunlar bugün kurum olarak işkence, idam, vb. uygulamaları "insanlıkdışı uygulamalar" olarak niteliyor ve "kınyıyorlar". Bu durum, bu karşı-devrimci kurumların devrimci direnişçilerle gerçekten dayanışma içinde olduklarını göstermez. Çünkü biliyoruz ki bu kurumun tarih boyunca emekçilerin kurtuluşunu kanla, ateşle engellemeye çalışmış veya engellemeye çalışan hakim sınıfları desteklemiştir. Bu karşı-devrimci kurumlar II. Dünya Savaşı sırasında Hitler faşizmini destekleyecek kadar alçalmış, Yahudi katliamlarını alkışlayacak kadar iğrençleşmişlerdir. Şimdi bu kurumların büyük pozlarla, "insancıl" melekler kılığında, kendilerini temize çıkarma sahtekarlığına yazık ki "Çağrı" sahiplerinin de dolaylı desteği ile güç kazanmaktadır. Bu üzücü de olsa bir gerçektir.

Yine "Çağrı"da "Dayanışma Komiteleri'nin "son derece başarılı" eylemler yürüttüğü söylenmektedir. Görülen o ki, "Çağrı" sahipleri Dayanışma Komitesinin platformuyla tamamen hemfikir dirler. Bunun içindir ki komiteyi eylemlerinden dolayı coşkuyla kutlamaları doğaldır.

Biz kazanılan "başarı"nın, devrim propagandasından TAMAMEN vazgeçme; karşı-devrimci güçlerle UZLAŞMA; sorunun esasını "insanlılık" uğruna bir savaşım derekesine indirgeme pahasına gerçekteğini söylüyoruz. İşte bizim bu temel tezimiz ile, Dayanışma Komitesi içinde yer alan gruplar ve "Çağrı" sahipleri arasında İLKESEL bir fark var. "Çağrı", "insan haklarına sahip çıkan tüm kuruluşları, cezaevlerindeki siyasi tutuklu ve hükümlüleri desteklemeye ve Türkiye halklarının FAŞİZME karşı mücadelesiyle dayanışmaya" çağırıyor. Biz burada sözü edilen "insan haklarına sahip çıkan kuruluşlar"ın, esasta emperyalizmin "akıllı" siyasi sözcülerinin oluşturduğu kuruluşlar olduklarını, bu kuruluşların cezaevlerindeki devrimcilerle girecekleri "dayanışma"ların gözboyama olacağını belirtmek istiyoruz. Nite kim bugüne kadarki pratik bizim bu tespitimizi defalarca doğru lamıştır.

İkinci bir mesele ise, Türkiye halklarının "faşizme" karşı mücadelesinden "Çağrı" sahiplerinin ne anladığıdır.

"Çağrı" bütünlüklü olarak incelendiğinde, "faşizm" olarak nitelenen kurumun bugünkü askeri faşist cunta olduğu ortaya çık maktadır.

O halde faşizme karşı mücadeleyi askeri faşist cuntaya karşı mücadele düzeyine indirmek, tek kelimeyle Marksizm-Leninizmin alanını terketmek demektir.

Ülkemizde faşizme karşı mücadele, devleti yıkmaya mücadelesidir. Bugünkü askeri faşist cunta, hakim sınıfların iktidarından sadece bir biçimidir. Bunun içindir ki, cuntaya karşı mücadele ile devlete karşı mücadeleye arasına bir EŞİT İŞARETİ ÇEKİLEMEZ.

"Çağrı" altında imzası bulunan grupların kendilerini tartışmasız Marksist-Leninist gördükleri bilindiğinde, bu durum biraz daha önem kazanmaktadır. Ancak bizim için sorun açıktır. Cuntaya karşı mücadeleyi "herşey" gören bir anlayış, elbette ki bu sonuçta konaklayacaktır.

Buraya kadar anlattıklarımızdan çıkartılması gereken sonuç şu olmalıdır: "Çağrı" altına imza atan grup ve kişiler ümitlerini esasta "demokrat", "ilerici", "insancıl" grup veya kurumlarla bağlamışlardır. Bu durum acı da olsa gerçektir.

DAYANIŞMA KOMİTESİNİN EYLEM PLATFORMU ÜZERİNE

Dayanışma Komitesinin "platform" olarak isimlendirdiği bir belge tarafımızdan bilinmemektedir. Bunun için biz onların "Basına yaptıkları açıklama"ya dayanarak eleştirilerimizi getireceğiz.

Orada birçok incinin yanısıra şu incileri de okuyoruz:

"Cezaevinin askeri yöneticileri ise grevi kırabilmek için her türlü İNSANLIK DIŞI baskıyı uyguladılar."

İşte bizim "çok" Marksist-Leninist olan oportünist, askeri faşist cuntayı böyle teşhir ediyorlar: Cunta "insanlıkdışı" baskı uyguluyormuş! Hayır baylar, uygulanan baskılar hiç de insanlıkdışı değildir. Uygulanan baskılar, gökçe giden hakim sınıfların çırpınış içinde olduklarını, onların sınıf savaşımındaki acımasızlıklarını, ve bu doğrultuda kendine uygun araçlar kullandıklarını gösterir, o kadar. Bunu bu şekilde teşhir edeceğinize, "insanlılık dışı" uygulamalar var vb. şeklinde uflayıp puflamanız, proleter olmayı bırakalım, devrimci bir tutumda değildir.

İşkence ve idamlar, içinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrimleri çağının ayrılmaz bir unsurudur. Bunun için işkence ve idamları "insanlılık dışı", "çağ dışı" vb. şekilde lanse etmeniz, sizlerin soruna sınıfsal açıdan değil, hümanist temelde yaklaştığınızı gösterir.

Bu satırları okurken birçoğunuzun hışımla ayağa kalkacağını biliyoruz. Ama biraz sabır baylar, biraz sabırla okursanız, okuduğunuz gerçekten anlamak isterseniz, belki de hışımla ayağa kalkma yerine düşünmeye, ve getirdiğimiz eleştirilere hak verme yolunu seçebilirsiniz.

Basın açıklaması birçok şeyin yanında şunları da belirtiyor:

"Dayanışma Komitesi olarak insanlıktan yana bütün güçleri Türkiye cezaevlerindeki zulme karşı mücadeleye etmeye çağırıyoruz."

Gördünüz mü Dayanışma Komitesi ne için mücadele ediyor? O insanlıktan yana olan güçlerin geniş, ve geniş olduğu kadar da renkli cephesini oluşturmayı kendine erek edinmiş. Ne diyelim? Marksizm-Leninizm adına mangalda kül bırakmayan, "teorik" tartışmalarda, yazışmalarda tek tek cümleler üzerinde onca "gürültü" koparan ve kişi ve de grupları oportünist vb. ilan eden bu gruplar; bu kadar aşağı seviyelere düştükten sonra, bizlere "bol şanslar" dilemekten başka ne düşer ki?!

Devamla, Dayanışma Komitesi şu somut istemlerde bulunuyor:

- Türkiye'ye resmi sıfatlı uluslararası bir parlamenter heyeti muhakkak gönderilmelidir
- Avukatlardan oluşan bir heyet gönderilerek mahkeme ve cezaevi koşulları araştırılmalıdır
- Doktorlardan oluşan bir heyet gönderilerek komada olan ve her an ölüm tehlikesi içindeki siyasi tutukluların sağlık durumları kontrol edilmelidir. Onlar kurtarılmalıdır.
- Türkiye'de İNSAN HAKLARININ ÇİĞNENDİĞİ SON AÇLIK GREVİYLE SOMUT OLARAK ORTAYA ÇIKMIŞTIR. Bu durumda Türkiye muhak - kak İnsan Hakları Komisyonunda yargılanmalıdır." ("Emeğin Sesi", S.58, s.11)

Biz burada ileri sürülen taleplerin hepsinin de REFORM talepleri olduğunu, ve bu taleplerin güçlü bir yığın hareketi ve güçlü bir kamuoyunun oluşumu sonucu gerçekleştirilebilecek "elle tu tulu" istemler olduğunu belirtmek istiyoruz.

Ancak sorunun canalıcı yönü bu değildir. Sorunun canalıcı yönü, bu istemler nihai hedefe tabi kılınarak yapılıyor mu, ya pılmıyor mu? Dahası, bu istemlere sahtekarca sahip çıkan ya da sahip çıkar görünen karşı-devrimci, reformist vb. grupların gerçek iğrenç yüzleri teşhir ediliyor mu, edilmiyor mu? İşte sorunun özü bu sorulara verilecek yanıtlarda yatmaktadır.

Açıkta ki, eylemi düzenleyenlerin yanıtı olumsuzdur. Çünkü onlar bırakalım devrim propagandasını eylemlerinin merkezine koymayı, devrimin LAFINI BİLE etmemektedirler.

Biz Bolşevik Partizan olarak reformlar için mücadele edilme sine kesinlikle karşı değiliz. Bizim karşı olduğumuz şey, reform mücadelesinin devrim mücadelesine tabi kılınmamasıdır.

"Reformlara karşı olarak —diyor Lenin— TUM propaganda ve a jıtasyon devrimin bakış açısı altında sürdürülmeli; bu kar - şıtık kitlelere SİSTEMLİ bir biçimde gerek TEORİK gerek PRATİK olarak, parlamenter, sendikal, kooperatifsel, vb. çalı şmaların HER ADIMINDA (açL) kavratılmalıdır. Parlamen - tarızden ve burjuva demokrasisinin bütün özgürlüklerinden (ö zel istisnalar dışında) yararlanılmaktan HİÇBİR (açL) biçim de vazgeçilmemelidir; ama reformlar proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin YALNIZCA YAN URUNLERİ (açL) olarak görül melidir." (Leninizm dizisi I) (abç)

İşte Leninizmin reform/devrim ilişkisine yaklaşımı böyledir. Bu yaklaşımla "bizim" oportünistlerin yaklaşımı arasında en u fak bir şekilsel veya özsel birlik olmadığı açıktır.

"Dayanışma Komitesi'nin içinde yer alan bütün grupların ken dilerini tartışmasız Marksist-Leninist kabul ettikleri hatırl anınca, onların Marksizm-Leninizm adına konuşmalarının Marks - izm-Leninizme ne kadar büyük bir hakaret olduğu gün gibi orta - ya çıkmaktadır.

Çünkü bu somut eylemdeki konumları, 1912'lerin Troçki'sinin de gerisindedir.

Yoldaş Lenin, "Reformcuların ve Devrimci Sosyal-Demokratlar ın Seçim Bildirgeleri" başlıklı makalesinde iki ayrı bildirge yi karşılaştırarak, Troçki'nin "devrimci" laflarla gizlediği ince reformist pozisyonunu açığa çıkarır.

Tasfiyecilerin "seçim bildirgelerinde —diyor Lenin— şunla rı okuyoruz: Cumhuriyet "sadece bir devrim sonucu" olabilir, ama ŞİMDİKİ SEÇİM KAMPANYASINDA GÜNCEL SORUNANAYASAL REFORM LARDIR!

Böylece herşey tereyağından kıl çeker gibi çözümleniyor: Cum huriyet hem tanınıyor, hem de uzak bir geleceğe sürgün edili yiyor. Bir yığın devrimci söz kullanılıyor, ama gerçekte şim diki seçim kampanyasında (tüm bildirge şimdiki kampanya için yazılmıştır) güncel istekler olarak sadece REFORM istekleri öne sürülüyor." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, s.271)

Görüldüğü gibi, Troçki'nin anlayışı reform uğruna mücadeleyi temel alma ve devrim için mücadele ve hazırlığı "uzak bir ge leceğe" sürgün etme anlayışıdır.

Bu anlayış Marksizmi "güncel sorunlar anayasal reformlardır" gerekçesi ile iğdiş ederken, günümüzün oportünistleri Troçki'n - nin bu anlayışından çok daha kaba bir şekilde, "esas sorun CUN TAYA karşı mücadeledir" gerekçesi ile Marksizm-Leninizmi iğdiş ediyorlar.

Günümüz oportünistlerinin Troçki'ye göre kabalıkları şura - dan ileri geliyor: Troçki "geleceğin" bir sorunu olarak da ol - sa devrimden söz ederken, eylemi düzenleyen ve destekleyen "bi zim" oportlar devrimin lafını bile etmiyorlar. İşte bunun için dir ki onlar bu konumları ile Troçki'nin çok daha gerisindedir ler.

Bunun tespit edilmesi önemlidir, çünkü "Dayanışma Komitesi" içinde yer alan grupların en azından bir bölümü kendilerinin Troçkizmin yeminli düşmanı olduklarını avazları çıktığı kadar bağırıyorlar. Özellikle "bizim" menşevikler açısından bu du

rum IBRET vicidir. Çünkü menşevikler hemen herkese, olur ol - maz "Troçkizm" yaftası asmaya çok meraklıdırlar. Biz tartışı - lan bağınıta kimin Troçki ile aynı safta yer aldığıın tespi - ti için, menşeviklere AYNAYA bakmalarını tavsiye ederiz.

Bütün bunlardan sonra, şimdi "Dayanışma Komitesi'nin somut talepleri üzerinde durabiliriz.

Taleplerden ilk üçünün reform talepleri olduğunu, bu talep - lerin devrimin propagandasını merkeze koymayan bir eylemde de ileri sürülebileceğini belirtelim. Ancak bu talepler ileri sür - rülürken, önkoşul olarak, gerek teorik gerekse pratik açıdan, eyleme katılan devrimci grupların kendilerini karşı-devrim o - daklarının her çeşitinden kesin olarak ayırmaları, onların "dev rimci", "ilerici" maske takınmalarının sahtekarlık olduğunu vurgulanması, yığınsal güç olarak emekçi kitlelere dayanılma - sı, ve bütün istemlerin gerçek çözümünün, ülkemizde işçi sını - fı önderliğinde demokratik halk devriminin zaferi ile mümkün o lacağıın propagandası yapılarak olabilir. Bu temelden YOKSUN olan bir eylem, REFORM için mücadeleyi kendine çıkış noktası a lan bir eylemdir. Ve bu konumu ile gericidir.

"Dayanışma Komitesi'nin durumu tam da budur.

Dördüncü isteme gelince: Bu istemden, "Türkiye'de insan hak larının çiğnendiğinin son açlık grevi ile somut olarak ortaya" çıktığını, ve bunun içindir ki "Türkiye'nin "muhakkak" insan hakları komisyonunda yargılanması gerektiğini öğreniyoruz. Her şeyden evvel, bu "derin" bilgilerinden dolayı Dayanışma Komite sine teşekkür ederiz!! Çünkü biz bu açlık grevi öncesi Türki ye'de "insan haklarının çiğnendiğini" doğrusu hiç bilmiyorduk! Eh, bunu bilgisizliğimize ve de cahilliliğimize saymanızı iste - riz!! Doğrusu sizler olmasanız, şu memleketimizde neyin ne za man, nasıl olduğunuzu dahi bilemeyeceğiz!!! Bütün bunlardan do - layı, sizlerin bu "derin tahlil"inize ne kadar övgü dizsek az - dır!

Türkiye'nin insan hakları komisyonunda yargılanması talebi - nizi desteklememek elbette düşündürülemez!! Yalnız, "insan hakla - rı komisyonunu" acaba hangi kurum veya mahkemenin yargılaması gerektiğini belirtmemişsiniz!! Bu kadar "ufak" bir unutkanlığı sizlere çok görmemekle birlikte, yine de soralım dedik!!

EYLEMİN HAZIRLIK AŞAMASI VE DAYANIŞMA KOMİTESİ'NİN OLUŞUMU ÜZERİNE

Eylemin oluşumu ve Dayanışma Komitesinin kuruluşuna ilişkin birden fazla rivayet var. Biz bu alanda tek tek kimin ne dedi - ğine değinmekten çok, temelde aynı şeyi söyleyen grupları iki kutupta toplayarak bu meseleyi irdeleyeceğiz. Birinci kutup, (P KK hariç) Dayanışma Komitesi içinde yer alanlar. İkinci kutup, Devrimci İşçi, Serxwebun ve İşçinin Sesi.

Birinci kutup içinde yer alanların ortak iddiası, özellikle Devrimci İşçi'nin özellikle ilk başta "merkezi bir açlık gre - vinden" yana olmadığı ve bu yöndeki girişimlerin Devrimci İşçi tarafından çeşitli yollarla engellenmeye çalışıldığı şeklinde - dir.

Bu meseleye ilişkin olarak Proleter Dayanışma'nın 17. sayı - sında şunları okuyoruz:

"Devrimci İşçi merkezi komite kurulup çalışmaların başlatıl - masına karşı çıkarken, Türkiye'di örgütlerin yeterli kamuoyu yaratamayacağını belirterek komitenin gereksizliğini savunu yordu. Devrimci İşçi'ye göre Yeşiller, SPD, Amnesty Inter - national, İnsan Hakları Komisyonu, Kiliseler Birliği, Mitte rand ve benzeri gibi kişi ve kuruluşların harekete geçiril - mesi daha iyiydi. Bu görevi de BIRKOM (Şuna bakın, Birkom hala yaşıyor muş!! —BPN) ve Türki-Hilfe yapabiliirdi, di - ğer örgütler ise onları destekleyebilirdi. Bu kendi ÖZ GÜCÜ NE GÜVENMEYEN ve devrimci sorumluluktan yoksun görüşün aynı zamanda grupsal çıkarların böylesine önemli bir GÖREV KARŞI SINDA bile utanmazca savunulmasından başka birşey değildi." (s.7) (abç)

Bizim için burada önemli olan şey, Proleter Dayanışma'nın Devrimci İşçi'yi hangi temelde eleştirdiğidir. Diğer yönü bil - gi edinme açısından önemlidir. Gördüğümüz gibi, Proleter Day - anışma Devrimci İşçi'yi "kendi özgücüne güvenme" ve "grup çı - karlarını utanmazca" önemli meselenin önüne çıkarma noktasında eleştiriyor.

Biz Proleter Dayanışma'nın bu eleştirisini, Devrimci İşçi - nin ÇOK KABA REFORMCU anlayışına karşı bir saldırı olarak ele alırken, bu saldırının özünde aynı şeyleri, yani KABA REFORMCU LUĞU içinde barındırdığını gözardı etmiyoruz. Çünkü Proleter Dayanışma kendi özgücüne güvenmekten, bizim anladığımızdan çok başka şeyler anlamaktadır. Ona göre, eylem Türkiye'di grupların önderliğinde yapılıyorsa, bu eyleme damgasını vuran REFORMCU - LUK DA olsa, bu kendi "ÖZ" gücüne güvenme demektir. Aman ne "öz" güç!

Eğer durum bizim söylediğimiz gibi olmasa, Proleter Dayanışma'nın:

"Komitenin çalışmalarının hezimetle biteceğini sanan diğer siyasi görüşler, Komiteyi oluşturanları 'birlik bozucu', 'bölücü' olmakla suçlamadan da geri kalmıyorlardı. Ama bu kez Birkom, Devrimci İşçi ve diğer oportünistler yanılmıştı. Dayanışma Komitesi ummadıkları bir BAŞARI göstererek Almanya (Neden Batı Almanya değil de Almanya? —BPN) ve diğer Avrupa ülkelerindeki açlık grevleri, mitingler ve yürüyüşler, vb. çalışmalarda İTİFCİ ve ÖRGÜTLEYİCİ BİR ROL OYNADI. Yeşiller, AI, İnsan Hakları Komisyonu, SPD ve diğer ülkelerin de mokrat kişi, kuruluş ve yazarlarının cuntayı protesto eden dayanışmalarında belirleyiciydi" (s.8) (abç)

şeklindeki sözlerinin hiçbir anlamı olamazdı. Ama görüyoruz ki Proleter Dayanışma kendi öz gücüne güvenmeyi, SALT Türkiyeli gruplar mı eyleme önderlik ediyor, Almanlar mı önderlik ediyor şeklinde kavramaktadır.

Bu yaklaşım Marksist-Leninist bir yaklaşım değildir.

Biz doğrudan Türkiye devriminin sorunları olan konularda ÖNCELİKLE Türkiyeli örgütlerin tavrı takınmasının gerekliliğini yadsımıyoruz. Ancak salt buradan hareketle, "öz gücüne" güvenip güvenmemenin tespit edilmesine karşıyız. Çünkü insan materyali olarak eylemin ordusunu TÜRKİYELİLER oluşturdu da, bu eylemin PLATFORMU SPD ve benzerlerinin düzeyine indirgenmiş bir platform ise, işte o zaman bu eylemin "öz gücü" emperyalizmin şu veya bu kesimlerinin, şu veya bu karşı-devrimci gücün "özgücü" haline gelmiş demektir.

Bir başka deyimle, insan materyali açısından "özgüç" Türkiyeli gruplardır. Siyasi içerik açısından Avrupa emperyalistlerinin "ilerici", "demokrat" kişi ve partilerinin "platformu"dur

İşte Proleter Dayanışma bu CANALICI SORUNU GÖZARDI EDİYOR.

Bütün bunlardan sonra, aynı konuya ilişkin olarak Devrimci İşçi'nin ne dediğine bakabiliriz:

Devrimci İşçi sayı 22'de konuya ilişkin bir yazı yayınladı. Bu yazıda kendileri hariç bütün grupların eylemlere "politik fayda" anlayışıyla yaklaştığını, bu hastalığın ötedenberi 'Türkiye'de geleneksel solun' bir özelliği olduğunu vurguluyor.

Biz Devrimci İşçi'nin babacan pozlarda çektiği nasihatlerin iğrenç bir demagoji olduğunu belirtelim.

Bu yazısında:

"Dikkat edilirse, en çok tartışılan, hangi grubun 'dana iyi' olduğu, hangisinin ne kadar bu işten faydalandığı ve DİĞERLERİNİ NE KADAR ALTEDEBİLDİĞİDİR" (s.5) (abç)

şeklindeki kuruntulu sözleri ile, 1982 12 Eylül yürüyüşü için T"K"P'den "bizim" menşeviklere kadar bütün oportünist-revizyonist cepheyi birlikte yürütmeye "başarısında" önemli rol oynayan Devrimci İşçi'nin bu konuya ilişkin olarak eylem sonrası söylediklerini bir karşılaştıralım. Devrimci İşçi 1982 12 Eylül yürüyüşü sonrası çıkan sayısında, birbirine "maocu bozkurt" diyenlerle "sosyal-faşist" diyenleri birlikte yürütmeye başarısı sağladıklarını, artık bu örgütlerin kitlelere "hesap" vermesi gerektiğini yazıyordu.

Bu söylediklerini unutmus olacak ki, o yukarıdaki satırları yazabilmiş! İşine gelince başkalarını "altetmeden" zevk alan Devrimci İşçi, "kendisi" "altedilince" ağlamaklı pozlara bürünüyor. Bu onun ciddiyetini ve samimiyetini gösterir.

Devam edelim. Devrimci İşçi Proleter Dayanışma'nın kendisine yönelttiği eleştirilerden hiç söz etmesizin, özellikle Hal Kın Kurtuluşu'nun "modern revizyonistlerle" platformun içeriğine ilişkin hemfikir olmalarına rağmen ortak imza atmaya tavrını eleştiriyor. Biz bu eleştiri üzerinde ileride durmak koşuluyla, Dayanışma Komitesinin nasıl oluştuğuna ilişkin Devrimci İşçi'nin söylediklerini okuyalım. Şöyle yazıyorlar:

"Çarşamba günü yapılan toplantıda tüm gruplara bir gün, yurt dışında yapılabilecek ortak eylem biçimleri üzerinde kendi örgütleri içinde tartışma olanağı tanındı. Cuma günü ise bir araya gelinerek karara varılacaktı. Ama sonradan aldığımız bir habere göre yine Çarşamba günü akşamı HK, Partizan, Proleter Dayanışma, DHB, Av. D.Genç, Serxwebun, Kawa, vs. örgütler bir araya gelerek bizden 'ÖZELLİKLE GİZLEYEREK' bir toplantı yapıyorlar ve Bonn'da açlık grevi yapma kararı alıyorlar." (s.5) (açDİ)

Ama gelin görün ki Devrimci İşçi'nin "içerlemesi" bu kadarla bitmiyor. O T"K"P, TİP, TSİP vs. gibi karşı-devrimci grupların da "diştalanması"na hayli içerlemiş görünüyor. Öyle ya, "kader kurbanları" olarak başka türlü davranmasını bekleyemedik ya!!! Yalnız şunu belirtelim ki bu eylemde Devrimci İşçi'nin grup olarak ipleri bütünüyle elinde tutamamış olması, onun kendi deyimleriyle "HK'nın diğer grupların da 'hislerine tercüman o-

lan' tavrıyla" engellenmiş olması, sorunun özünü teşkil etmektedir.

Çünkü Devrimci İşçi eylemin platformuna tek bir eleştiri getirmemektedir. Onun bütün derdi, bu eylemde neden ipleri benim elimden aldınız(!!) derdidir. Kariyerizm ve grupçuluk derdi -dir!! Onun için burada getirdiği eleştiri beş para ETMEZ. Yalnız bize bir tek şeyi, OPORTÜNİZMİN İÇRENÇLİĞİNİ GÖSTERİR. O kadar. Devrimci İşçi'nin anlattıkları doğrudur, bu Dayanışma Komitesi içinde yer alanların Devrimci İşçi'nin "gazabından" kurutulmak için böyle bir "taktiğe" başvurduklarını gösterir. Tabii ki bu da "Dayanışma Komitesi" içindeki oportünistlerin zavallılığını ispatlar.

EYLEMDEN T"K"P VB. GRUPLARIN "DIŞTALANMASI" ÜZERİNE

Bu konuya ilişkin olarak en çok laf eden grup "bizim" menşevikler olduğu için, öncelikle onlardan başlayalım. Şöyle diyor lar:

"ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ dışarıya ulaştırdıkları bildiriden anlaşılacağı gibi, sosyal-faşist akımların bu eylemde yeralmadıklarını, bunun da onların yüzünün görülmesi açısından PRATİK bir gösterge teşkil ettiğini belirterek, yurtdışında açlık grevlerine ilişkin yapılacak eylem birliğine bu karşı-devrimci çetenin ALINMAMASINI, aksine onların İHANETÇİ yüzlerinin sergilenmesi için tavrı alınmasını istedik." (MÜ. S.82, s.8) (abç)

Alıntının devamında kendilerinin ilkelilikleri vs. üzerine dem vuran menşeviklerin alıntısını inceleyelim.

Menşevikler, T"K"P vb. grupların cezaevlerindeki açlık grevi eylemine katılmamış oluşlarının onların teşhiri için "pratik gösterge" olduğu gerekçesiyle eylem birliklerine katılmamalarını savunuyor.

Doğrusu "çok" "derin ve temel bir gerekçe"! Biz menşeviklerin bu yazısını okumadan önce T"K"P vs.nin "ihanetçiliğini" ve yüzünü teşhir etmek için "pratik" gösterge aranıp duruyorduk!! Allaha çok şükürler olsun ki menşevikler imdadımıza yetişti ler!! Ve bize "pratik" gösterge gösterdiler.

Yalnız bu işin içinde bir bit yeniği var galiba. Neden dersiniz: Menşevikler yukarıdaki "temel" gerekçeyi ileri sürdükleri dönemde 12 Eylül eylemi için "kulis" toplantılarında T"K"P'nin vs. diştalanması için "temel" gerekçeden hiç söz etmiyorlar. Yoksa bu temel gerekçe, yalnız "açlık grevleri" için mi geçerli? Dahası var. Açlık grevlerinin belli bir sayısında İşçinin Sesi'ni eylem içine aldılar. O zaman menşevikler neden HİÇBİR İTİRAZDA bulunmadılar? Yoksa İşçinin Sesi sosyal-faşist olmaktan çıktı mı? veya İşçinin Sesi'ni teşhir etmek için "pratik" gösterge mi bulamadılar? Menşevikler bu sorulara yanıt veremelidirler.

Sonuç olarak menşeviklerin bu tavrı, onların faydacı, ilkesiz, oportünist çizgilerinin ve davranışlarının bir yansımasıdır.

Şimdi de Türkiye proletaryasının tartışmasız öncü "kurmayı" anlı şanlı "TDKP"nin bu konuya ilişkin söylediklerine bakalım:

Emeğin Sesi'nin 59. sayısında konuyu ele alan yazar, "FİDEF" in eylemin 10. gününde "kurnaz" bir "taktik"le eylemi desteklemek istediğini, bu tavrın FİDEF'in köşeye sıkıştırılmış olmasının bir sonucu olduğunu belirttiikten sonra şöyle devam ediyor:

"Biz Fidef'in gerçek anlamda komitenin eylemlerine destek olmayacağına bilincindeydik. Ama bunun DİĞERLERİ tarafından da GÖRÜLMESİ, onların tavrının somutlaşması açısından yararlı olacaktı. Nitekim revizyonist beylerden gösterecekleri DESTEGİ somutlaştırmaları istenince, eyleme katılmadılar." (s.5) (abç)

Alıntının devamında kendilerinin çok tutarlı "proleter devrimciler" olduklarına ilişkin bilinen laf salatısını bir kenara bırakarak alıntının üstünde duralım:

Herşeyden önce bu alıntıda sözü edilen "somut desteğin" ne olduğunu anlamadığını belirtelim.

O halde sözü edilen somut desteğin ne olduğunu Devrimci İşçi'den öğrenelim. Devrimci İşçi şöyle yazıyor:

"Örneğin Fidef'in, Komkar'ın eylemi desteklemeye geldiklerinde, eylemi ve içeriğini tartışmadan 'Üç bin Mark para verceksiniz, 10 adam yatıracaksınız, beş adam da büroya vereceksiniz'. (açDİ) Ve herhalde 'daha az revizyonist olduğundan' Komkar'a 2500 Mark, 7 adam greve, üç adam büroya saçmalıklarının önüne geçemedik. İlkesiz ve tutarsız bu yaklaşımlar özellikle 'kazanılan şeyleri başkasına yedirmeme' tüccar kafasıyla HK tarafından sergilendi. Birkom dışındaki güçler bu saçmalığa ortak oldular."

Devrimci işçi'nin bu söylediklerinin doğruluğundan yola çıkıyoruz. Nitekim menşevikler de aynı konuya değiniyor ve HK'nın tavrını doğru bulmadıklarını belirtiyorlar.

Bizim için önemli olan şey, HK'nın "modern revizyonizme" karşı mücadelede kullandığı materyallerin ve "taktiğin" niteliğidir. Görüyoruz ki HK'nın mantığına göre Fidef, Komkar istenilen "somut desteği" yerine getirmiş olsalardı, o zaman bu karşı-devrimci gruplar eylemi "gerçekten" destekliyor olacaktıydı.

HK sözünü ettiği somut destekle esasta Fidef ve Komkar'ı ak lamaktadır. Çünkü istenilen destek yerine getirilemeyecek bir destek değildir. Daha da önemlisi SİYASAL İÇERİKTEN TAMAMEN YOK SUNDUR. İşte bu durum HK'nın sorunu gerçekten de "tüccar" kafa sıyla ele aldığını kanıtlamaktadır. Biz HK'nın "somut destek" isteminin gereke değil bahane olduğunu söylüyoruz. Kullandığı "taktiğin" ise gerçekle maskaralık olduğunu belirtelim.

Lafa gelince Marksist-Leninist olmayı hiç kimseye bırakma -yanların "modern revizyonizme" karşı mücadele adına geldikleri yer hazindir.

Bu baylar Fidef ve Komkar'ın karşı-devrimci çehrelerini siyasal olarak teşhir edip bu temelde eyleme katılmamaları gerektiğini savunacaklarına, işi "tüccar"lığa döküyorlar.

Gerçekten belirtmek istediğimiz bir mesele daha var. "Bizim" menşevikler Fidef vb. grupların eyleme alınmaması için HK'dan daha temel ve "gerçekçi" bir itirazda bulunuyorlar!! Hiç değilse "pratik gösterge"den söz ediyorlar. HK menşevikler kadar da tutarlı olamıyor.

Açıktır ki HK'nın bu tutumu, onun bugün gerek uluslararası Marksist-Leninist hareketin sorunlarına ilişkin olsun, gerekse ülkemize ilişkin sorunlarda tuttuğu safın karakterine bağlıdır.

Şimdi ise Devrimci işçi'nin T"K"P, TİP, TSİP vb. grup ve partilerin "dışlanması"na ilişkin tavrını inceleyelim:

O yazısının başköşesine

"Tartışmalarda kimin daha az, kimin daha çok devrimci olduğu havasının egemen olacağı, bu eylemleri grupların birbirleri ile HESAPLAŞMA ZEMİNİ olarak kullanacakları ENDİŞESİ bizler açısından soruna bir GENEL YAKLAŞIMI ZORUNLU KILMAKTADIR" (s.5)

paragrafını oturtmuşsa da, yazı incelendiğinde Devrimci işçi'nin bu sözlerine sadık kalmadığı gözlemlenebilir. Aktardığımız paragrafta grupların birbirini suçlamasında bu eylemi sen mi çok devrimcisin, ben mi çok devrimciyim tartışma zeminine oturacaklarından "endişe" duyan bu baylar, yazıları içinde kendilerini aklamaya, en çok iş yapan, en tutarlı grup olarak tanıtıma ve özel olarak da HK'yı "teşhir"e yönelerek SÖZLERİ İLE PRATİKLERİNİN ne kadar birbiriyle "UYUM" içinde olduğunu gösteriyorlar!! Bu tutum genel olarak oportünizmin, özel olarak da Devrimci işçi'nin çok iyi tanıdığımız bir demagojik manevrasıdır.

Şimdi iddialarımızı tek tek ispatlayalım.

Devrimci işçi HK'nın "modern revizyonistler" ile birçok eylemlerin platformu ve biçimi konusunda hemfikir olmasına rağmen "ortak imza" atma tavrının tutarsız olduğunu, bu tavrın "grupçu" bir tavrı olduğunu belirterek devamla şöyle diyor:

"Şimdi sorulması gereken bir soru var elbette. Birbasın açık laması yapılmasına karşı değilsin: O basın açıklamasının içeriğinde "modern revizyonistlerle" (açdı) hemfikirsin, öyleyse neden sorunu imzaların yanyana gelmesi düzeyinde tartışır ve tartıştırsın? Bu soruyu başta HK'nın tabanındaki arkadaşlar olmak üzere herkes HK yöneticilerine sormalıdır"

Bu doğru ve yerinde sorulan soruya biz kendi yanıtımızı vermeden önce, Devrimci işçi'nin yanıtı üzerinde kısaca duralım.

Bu soruya Devrimci işçi kendisi HK'nın grup "çıkarmını" temel aldığı için böyle davranıyor şeklinde yanıt veriyor. Devamla:

"... Şimdi bir grup 'BİZ BU EYLEMİ DOĞRU BULUYORUZ VE TÜM GÜ CÜMÜZLE DESTEKLEYECEĞİZ' diyorsa, 'YOK SİZ OPORTÜNİSTSİNİZ. REVİZYONİSTSİNİZ' ne anlama gelir?" (açdı)

diye soruyor. Bu soruyu ise şöyle yanıtlıyor:

"Bizce şu anlama gelir. Fidef'in ve Komkar'ın bir yığın olanağı vardır. Bu olanaklar kullanılırsa belki bir-iki can kurtulur. Ama bırakın canlar kurtulmasını. 'BEN FİDEF İLE AYNI ŞEYİN ALTINA İMZA ATARSA, POLİTİK OLARAK ÇOK ŞEY KAYBEDEBİLİRİM. TABANIMA BİRŞEYLERİ ANLATAMAZ HALE GELİRİM.'" (açdı)

Bu uzun alıntılardaki özün çıkartalım: Devrimci işçi HK'nın konuya ilişkin tutarsızlığını "çıkarm" peşinde koşma ve "tüccar" kafasıyla hareket etme gibi sebeplere bağlamaktadır. Kuşkusuz bu söylemler bir anlamda doğrudur. Gerçekten de HK'nın kendi deyimiyle "modern revizyonistler"le eylemlerin içeriği

ve biçimine ilişkin hemfikir olmasına rağmen "ortak imza atma" tavrı takınması, tabanını biraz daha uyutabilmenin bir yoludur, içreng bir manevradır.

Bu aynı zamanda HK'nın da en temel konularda T"K"P vs. ile aynı ideolojik ve siyasi bakış açısını paylaştığını göstermektedir. MESELENİN CANALICI YÖNÜ BUDUR.

EYLEM BİRLİĞİ ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

Diğer birçok sorunda olduğu gibi, bu sorunda da en çok "laf" eden menşeviklerdir.

Biz bu yazımızda eylembirliği hakkında geniş bir tavrı ta -kınımayacağız. Çünkü bu konuya ilişkin geniş tavrımız birkaç kez ele alındı ve yayınlarımızda işlendi. Bunun için sadece kısaca değinip geçmek istiyoruz. Menşevikler HK'nın "modern revizyonizme" karşı mücadelesinin lafta sol, pratikte sağcı olduğunu belirttikten sonra, ballandıra ballandıra kendilerinin ne denli tutarlı Marksist-Leninist olduklarını anlatıyorlar.

"Cuntanın İNSANLIK DIŞI uygulamalarına" karşı tek tek eylemlerde sosyal-faşistlerle eylem birliğine gitmiş olmalarını şöyle açıklıyorlar:

"Sözkonusu eylemlerde biz bağımsızlığımızı TİTİZLİKLE KORU -DUK, sosyal-faşistleri teşhir faaliyetini bir an olsun UNUTMADIK." (abç)

Doğrusu çok çukemmel bir tavrı!! Öyle ya, arkadaşlar sosyal faşistleri teşhir faaliyetini "unutmamışlar". Bu unutmamanın ne menem birşey olduğu uygulamada görüldü. Yine devamında şöyle diyorlar:

"İşin kısacası, sözkonusu ALANLAR bir yanıyla bizimle sosyal faşistler arasındaki KIYASIYA HESAPLAŞMA OLDU. Ve çıkan platformlarda da görülebileceği gibi, devrimci görüşlerin EĞEMEN KILINMASINDA ÖNEMLİ ROL OYNADIK." (abç)

Burada söylenenlerin bütünü de demagojidir.

Birincisi, platformlarda devrimci düşüncelerin "egemen" kılınmış olduğunu belirtmeleri menşeviklerin "devrimci" platformdan ne anladıklarını gösterir. İkincisi, sözü edilen platformlar, imzalayan bütün grupların özünde HEMFİKİR OLDUĞU şeylerdir. Bunun için menşeviklerin kendilerini "özel olarak yormalarına" hiçbir gerek yoktur. Üçüncüsü, sözkonusu eylem birliğinin menşeviklerle sosyal-faşistler arasında deyim yerindeyse "savaş alanı" olduğu şeklindeki sav, tepeden tırnağa yalan ve iğretidir. Çünkü sosyal-faşistlerle reform mücadelesini temel alma fikrinde anlaşmaların o eylem içinde sosyal-faşistlerle "kıyasıya" bir hesaplaşma içine girmeleri teorik açıdan mümkün değildir. Bu bir. İkincisi, menşevikler sosyal-emperyalizm sorununun yer yer çatlak ses çıkarmış olsalar da bu onların kanıtını doğrulamaz.

Bütün bunlardan sonra menşeviklerin bu yalan ve böbürlenmelerine ilişkin olarak bu konuda Proleter Dayanışma'nın tavrına da bir bakalım. Proleter Dayanışma aynı sayısında şöyle diyor:

"Fakat açık grevi ile ilgili yayın organlarındaki değerlendirmede... eylem boyunca İDEOLOJİK mücadelelerin verilmesi gerektiğini savundukları DOĞRU DEĞİLDİR. ZİRA biz açık grevi esnasında Komite içindeki örgütlerin AÇIK OTURUM düzenlemesini önerirken, buna sadece Av. Dev-Genç yanaştı. Partizan ve DİDF bu öneriyi SÜREKLİ KARŞI ÇIKTI" (abç)

Acaba kim yalan söylüyor? Proleter Dayanışma mı, Menşevikler mi? Bu soruları elbette onlar yanıtlamalıdır. Bu konuyu bitirirken, oportünistlerin birbirlerini yalanlayan tavırlarına örnek aramak isteyenler için bu konuya ilişkin yazılarda bolca "değerli" veriler bulabileceklerini belirtelim. Örneğin Devrimci işçi'nin ne zaman ve ne kadar güçlü eylemlerle ka tıldığına ilişkin birbiri ile tezat içindeki söylemler bir örnek olarak alınabilir.

EYLEMİN BAŞARISI ÜZERİNE ÖVGÜLER

Emeğin Sesi'nin tavrı:

"Emeğin Sesi" çalışmalarının (DK'nın) ne kadar başarılı olduğunu vs. anlatırken, eylemin başladığı koşullar hakkında şunları söylüyor:

"Bonn'daki merkezi açık grevi SON DERECE OLUMSUZ KOŞULLARDA başladı. Ne yeterince hazırlık yapmaya, ne de geniş ilişkiler kurmaya zaman vardı. Üstelik PARLAMENTO TATİLDE İDİ, bir çok örgütün YÖNETİCİSİ İZİNDE İDİ, ve siyasi olarak ÖLÜ kabul edilen bir zamanda açık grevi yapılıyordu." (abç)

Doğrusu büyük bir talihsizlik efendim!! Özgürlük mahkumları parlamento tatilde, örgüt yöneticileri izindeyken açık grevi-

ne gitmekle ne büyük bir "akılsızlık" yapmışlar!! Öyle ya, onlar bu "düşüncesizlikleri" ile HK ve onun gibi düşünenleri çok zor durumda bıraktılar!! Bunun içindir ki HK yazarlarının mahkumların kulaklarını çekmeleri en tabii haklarıdır!! Böylece mahkumlar bir daha böyle "düşüncesiz" işler yapmazlar!! Emeğin Sesi'nin alantıda söyledikleri bizim yorumumuzdan başka hiçbir anlama gelmez. Elbette ki Emeğin Sesi'nin söyledikleri kendi içinde tamamen mantıklı ve anlaşılabilir. Çünkü Batı Avrupa'da bir dizi parlamento ahırını ve "demokrat", "ilerici", "insancıl" örgüt yöneticilerini harekete geçirmeyi eyleminin temel amacı yapanların bu tavrı takınmaları gayet doğaldır.

Ancak biz bu doğal olan tavrın hiç de doğru olmadığını, HK'nın geldiği batağı gösterme açısından önemli olduğunu belirtiyoruz. Öyle ki, lafta mangalda kül bırakmayan, Türkiye proletaryasının "öncü kurmayı" anlı şanlı TDKP yazarlarının bu denli alçalmaları onların sözümona "Parti Bayrağı"nda "Uç Dünya Teorisi"ne karşı getirdikleri "eleştirilerin" sahteliğini de göstermektedir.

ÇKP'nin Japonya'ya karşı ulusal kurtuluş savaşında Guomin-dang'la girdiği ittifakı "sınıf işbirlikçiliği" olarak tanımlayanların yukarıdaki sözleri okununca, ne derece ciddi oldukları iyice anlaşılıyor. Dahası var. Batı Avrupa parlamentolarına ve "demokrat" vb. örgütlere bunca bel bağlayan yazarlar, acaba neden aynı ölçüde de olsa "sosyalizmin kalesi" ASHC'den aynı yönde tavrı takınmasını talep etmiyorlar??? Evren faşistinin Bulgaristan'ı ziyareti karşısında "modern revizyonistler"le faşistlerin "içli-dışlı" olduğu üzerine "fırtınalar" koparan sevgili yazarlar neden acaba AEP'nin ve Başkanı E. Hoca'nın Atatürk'e dizdiği övgüler ve Cunta ile olan "iyi" ilişkileri karşısında dut yemiş bülbül gibi susuyorlar??? Bu işin sırrı nedir?? HK yazarları ve taraftarları bu soruları yanıtlamalıdır.

Bizim bu sorularımız onların bugün önlerine esas görev olarak koydukları "örgütsel yapıyı tesis etme" işini biraz da olsa aksatacaktır. Ama gerçekten Marksizm-Leninizm saflarında mücadele yürütmeye istekli ve azimli olan her devrimci bu sorularla MUTLAKA İLGİLENMELİDİR.

Son olarak eylemin "başarıları" üzerine çokça söz eden Emeğin Sesi yazarları, anlaşılın zafer sarhoşluğu içinde kendilerini kaybetmiş olacaklar ki, Yeşiller vb. grupları ANTI-FAŞİST örgütler olarak değerlendirerek onların düşlerine birer madalya takıyorlar.

Konuyla ilgili olarak şöyle diyorlar:

"Yeşiller gibi daha birçok ANTI-FAŞİST kuruluş ve örgüt yardımcı olmaya çalıştı." (Emeğin Sesi, S.58, s.3) (abç)

İşte Türkiye proletaryasının "anlı şanlı" ve de "dimdik ayakta" duran "öncü kurmayı" yazarlarının konakladıkları bataklık burasıdır. Neden dersiniz, cevaplayalım: HK yazarları bir yandan emperyalist ülkelerde ve emperyalizme bağımlı ülkelerde anti-faşist savaşın devlete karşı bir savaşım olmak zorunda olduğunu belirtiyorlar. Ama yine aynı yazarlar karşımıza çıkıp, Yeşiller vb. örgütlerin ANTI-FAŞİST örgütler olduğunu söylüyorlar. Soruyoruz: Yeşiller Batı Almanya'da faşizme karşı olmaktan ne anlıyorlar? Batı Alman devletine karşı savaşmayı mı? Yoksa başta Hitlerciler olmak üzere, CDU-CSU gibi kliklere karşı mücadeleyi mi anlıyorlar? Bizce ikincisidir. Durum böyleyken Yeşilleri anti-faşist ilan etmek, birincisi, önceki yazdıkları nızı terketme anlamına gelir. İkincisi, sizlerin gerçekten de esas derdinizin iktidar sorunu olmadığını gösterir.

Tartıştığımız konunun kapsamını bu tartışma aşacağı için bu kadarla şimdilik yetiniyoruz.

Dayanışma eylemlerinin "başarısına" ilişkin olarak gerek Ka wa, gerekse menşevikler ve Proleter Dayanışma içerik olarak aynı şeyleri söylüyorlar.

Son olarak Devrimci İşçi'nin "elde edilen" başarının kime ait olduğuna ilişkin söylediklerine değinerek yazımızı bitirelim. Şöyle yazıyorlar:

"Bonn'daki açlık grevi Türkiye'ye HİÇ HEYET gönderemezken, BİZ BİRKAÇ GÜN İÇİNDE iki heyet göndermeyi başarabilmişiz -dir." (abç)

Demek ki Devrimci İşçi diğerlerinden daha alicenap davranmış ve heyet gönderme yarışında diğer oportünistleri yenmiştir. Bu başarıdan dolayı onu "kutladığımızı" belirtmekle yetinelim.

BAŞTA EYLEMİ DÜZENLEYEN VE DESTEKLEYEN GRUPLARIN TARAFTARLAR OLMAK ÜZERE BÜTÜN DEVRİMCİ KİŞİ VE GRUPLARI BU YAZI HAKKINDA TAVİR TAKINMAYA ÇAĞIRIYORUZ!

**KAHROLSUN OPÖRTÜNİZM, REVİZYONİZM!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!**

30.11.1983

“İŞÇİNİN SESİ” ÜZERİNE

1. MAKALE

"KIBRIS SORUNU" VE "İŞÇİNİN SESİ" HAINLERİ

-A-

Kıbrıs'ın işgalinin hemen ardından "İşçinin Sesi"nin bir sayı çıktı. Elimizde bu sayının tam olmayan fotokopisi mevcut. Aşağıda bahsi geçen "İşçinin Sesi" sayısından bazı alıntılar sunuyoruz:

"Ecevit hükümeti yıllardır bir barut fıçısı haline getirilen Kıbrıs'a askeri bir müdahale yapmak zorunda kaldı."

"Türkiye hükümeti de barışçı bir çözüm bulunması için hemen hemen her yola başvurdu."

"Ne var ki NATO ve Amerika barışçı çözümü engelledi."

"Politik çözüm yolları kapanınca Türkiye hükümeti çıkarma kararı aldı. Bu hareketin savaşı değil barışı amaçladığını belirtti."

"Bu mücadelede Ecevit hükümetine ilk desteği veren Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler oldu."

"Buna karşılık NATO ve Amerika Kıbrıs'ı parçalayarak kendilerine bağlı bir üs yapmak için çalışıyor."

"Bütün bunlar gerçek dostlarımızın kimler olduğunu gösterirken..."

"Gericilere dikkat."

"Bunlar milliyetçilik hislerini kamçılıyarak bu harekete saldırgan bir yön vermek istiyorlar."

Tabii Bülent Ecevit'in resminin de bu "İşçinin Sesi"nde şeref köşesinde yerini aldığını belirtmekte yarar var.

(Bolşevik Partizan No:9/10'da yayınlamaya başladığımız bu yazıyı, daha önce basılmış olan kısmıyla birlikte bu sayıda tam haliyle yayınlıyoruz.)

R. Yürükoğlu "Yaşayan Sosyalizm" başlıklı kitabında, "Her kişi ya da örgüt güneşin altındaki yerini, öteki kişi ya da örgütlerle olan farklılığı aracılığı ile belirleyebilir" (s.13) diyor.

R. Yürükoğlu ve "İşçinin Sesi", T"K"P Merkez Komitesine göre T"K"P'den atıldıkları, kendilerine göre ise T"K"P'nin "Leninci" kanadını oluşturdıkları günden bu güne hemen hemen her konuda, birkaç kez fikir değiştirerek yazdılar.

İşte R.Yürükoğlu'nun yukarıdaki sözleri, bu yazıların, bu yazı bolluğunun özünü kısa bir formülasyonla ortaya koymakta:

Farklılık yaratılsın ki R.Yürükoğlu(1) ve "İşçinin Sesi" "güneşin altındaki yeri"ni alsın!

R.Yürükoğlu'nun yarattığı bu tür "farklılıklar"a yüzeysel, görünüşteki farklılıklar adı veriliyor. Bu tür farklılıklar hiç de farklılık değildir!

T"K"P'nin her iki kanadı da, her ikisinin de ideolojik temelini oluşturan Kruşçev revizyonizmini, işte bu revizyonist özü aynen muhafaza etmektedirler.

Bu tespitimizi, R.Yürükoğlu ve "İşçinin Sesi"nin revizyonist özünü sergileyen bir dizi makaleler aracılığıyla ispatlayacağız.

Makalelerimize Kıbrıs'ın bundan 9 yıl önce Türk hakim sınıfları tarafından işgali ile ilgili "İşçinin Sesi"nin görüşleri ile başlayalım.

Şimdi de "İşçinin Sesi"nin bir öğrenci örgütünden başka bir şey olmayan İTÖF'ün (İngiltere Türk Öğrenci Federasyonu) "İTÖF Bülteni" adlı yayınının yine o dönemde çıkan ve elimizde sadece Kıbrıs ile ilgili bölümü bulunan sayısından bazı alıntı lar sunulmıs:

"Bugün tüm ilerici dünya kamuoyu askeri birliklerden ve üs-lerden arınmış, barış içinde, bağımsız ve demokratik Kıbrıs görmeyi özlemektedir. Türk Silahlı Kuvvetlerinin yaptığı ç kartmanın —Ecevit hükümetinin de söz verdiği gibi— bir ga rantör devletin uluslararası hukuk çerçevesi içinde Kıbrıs'ın egemenliğini ve bağımsızlığını en kısa zamanda sağlamayı amaçlayan bir polis hareketi sınırları içinde kalmasını istemektedir."

Bir "Bağımsız Kıbrıs" toplantısı ve ardından Ecevit hükümetine "Sayın Başbakan" başlıklı bir telgraf... Son sözleri şöyle:

"... Bağımsız demokratik Rum ve Türk halklarının özgürce yaşadığı Kıbrıs'ı kutlama yolundaki tüm çalışmalarında başarılar diler, saygılarımızı sunarız."

Şimdi ise "İşçinin Sesi"nin 7 Temmuz 1980'de çıkan 132. sayısına ve 28 Temmuz 1980'de çıkan 133-134. sayısına bir göz atalım.

"İşçinin Sesi"nin bu sayılarında, Emine Engin ve Yıldırım Gıneli imzalı ve "Kıbrıs Sorunu" başlıklı bir yazı vardır.

Bu yazının "oportünistlerin tutumu" başlıklı 3. bölümünde yazarlar T"K"P Merkez Komitesinin Kıbrıs'ın işgalinden sonra Kıbrıs'la ilgili bildiri ve "Atılım" sayılarından alıntılar ya pıyor ve bu alıntılar hakkında kendi görüşlerini sunuyorlar. Şimdi "İşçinin Sesi"nin T"K"P Merkez Komitesine düdüğü bu küfü rnameden birkaç alıntı yapalım:

"Açıkça söylüyor ki, Türkiye hükümeti Amerikan emperyalizminden, NATO'dan, farklı bir tutum almıştır. Ne anlamda farklı? Bunun yanıtı hükümetin verdiği sözü tutmaya çağırılmasın dan çıkıyor. Hükümet Ada'ya kan ve savaş götürmeyecek, verdiği sözü tutabilecek bir hükümetmiş!"

"İstelik hükümet şovenizm duygularını körüklemiyor. Bunu yapan gerici çevrelermiş! .. Öyle ya hükümet ABD'den ve NATO'dan 'farklı' tutum alarak ezilen Türk ulusunun haklarını aramak(!) için Kıbrıs'a gitti. Söylenmek istenen budur."

"Bunlar CHP hükümetinin başka bir ülkeyi işgali ardından söy leniyor..."

"Çağrı Kıbrıs'ın işgalini bir saldırı değil, askersel karış ma olarak niteliyor."

"Çağrı eklektik. Hükümeti aklamayla Ada'nın bağımsızlığını savunan bir görüşü birleştiriyor."

"Ada'nın işgalini yöneten hükümeti kayıran, Türk ordusu Ada'ya savaş ve kandan başka bir şey götürübilirmiş izlenimi ya ratan bu çağrı ne kadar savaş karşı konuşsa da özde prole ter orternasyonalizmiyle ters düşüyor."

"Bir-iki hafta içinde bu denli yüz geri etmek ve iki çelişik tutumu Atılım'ın aynı sayısının aynı sayfalarına yansıtmak doğrusu açıklığın istenmeyen türüdür. Sanki bir-iki hafta içinde yaşamdan çok büyük dersler çıktı. Sanki başbakan Ecevit önceleri Amerika'ya, NATO'ya karşıydı da bir anda dönü verdi!"

"Bu enternasyonalizm değildir, oyundur. Enternasyonalist görevleri yerine getirmeden rol yapmaktır." ("İS", S.132, s. 11-12)

Okuyucu "İşçinin Sesi"nin kendi kendine küfrettiğini sanabi lir. Hayır. "İşçinin Sesi" "çok farklı" olduğu T"K"P Merkez Komitesine küfrediyor. Tabii okuyucunun da tahmin edebileceği gibi yazarlar, alıntılarını gayet rahat bir şekilde "Atılım" yerine "İşçinin Sesi"nden yapabilirler, küfürleri de kendilerine edebilirlerdi.

Ama yok. Tüm yazıda "İşçinin Sesi"nin Kıbrıs'la ilgili geliş mişine tek atıf, R.Yürükoğlu'nun başka bir konuda yazarken Kıbrıs'a da değindiği bir yerden. Ve tabii ki "İşçinin Sesi"ne öv güler düzen bir alıntı.

Sahtekarlığın bu kadarı da fazla demeyiniz. Revizyonistlerin karakteridir!

-B-

Okuyucu "İşçinin Sesi"ne karşı haksızlık yaptığımızı düşün ebilir. "İşçinin Sesi"nin kendi geçmişinden çok utandığını, bu nedenle kendi geçmişine "Atılım"ı kullanarak küfrettiğini ve böylece sosyal-şöven ve sosyal-uşak geçmişiyile hesaplaştığını, şimdi düzeldiğini sanabilir. "İşçinin Sesi"ne karşı "olumlu" yanaşmamızı isteyebilir.

Fakat "İşçinin Sesi"nin "Atılım"a düdüğü küfürnameler ile kendi geçmişiyile hesaplaştığını kabul etmek, onun "düzeldiği"ni kabul etmek bile imkansızdır. Küfürnamelerle "başarılan" sa dece ve sadece görünüşteki, yüzyeşdeki, dolayısıyla lüzumundan fazla göze çarpan pislikleri "temizlemek" olarak kabul edilebi lir. "İşçinin Sesi" "Kıbrıs Sorunu" karşısındaki sosyal-şöven ve sosyal-uşak revizyonist özünü ısrarla sürdürmektedir.

Bu gerçek onların "Kıbrıs Sorunu"na önerdikleri çözümlerde açıkça sırtıtmaktadır:

"Ayrıca çağımızda hiçbir olay, iki sistem arasındaki savaşım dan kopuk olarak ele alınamaz. Kıbrıs sorunu da öyledir. Her açıdan Kıbrıs uluslararası bir sorundur. Emperyalist odakların çıkarları ve Sovyetler Birliği'nin, sosyalist sistemin buna karşı çözüm önerileri vardır. Bu öneriler Kıbrıs halkının da, tüm bölge halklarının da çıkarlarını dile geti riyor:

En başta işgal sona erdirilmelidir. Ada tüm yabancı silahlı güçlerden arındırılmalıdır. Böylece ada halkı, dıştan ka rışma olmadan toplumlararası görüşmeler yoluyla kendi sorun larını çözmeli, kendi yazgısını belirlemelidir. Sorunun u luslararası yönleri de uluslararası bir konferansla çözüml emelidir.

Bu önerileri yürekten destekliyoruz." ("İS", S.132, s.1)

Bu önerinin özünü incelemeden önce hemen göze batan bir çelişmeye dikkat çekelim.

Bir yandan "dıştan karışma olmadan",

Bir yandan "uluslararası konferans" — Tabii Sovyetler Birliği ve "sosyalist sistem"de yer aldığı bir uluslararası kon ferans. Ne de olsa "çağımızda hiç bir olay iki sistem arasın daki savaşımından kopuk olarak ele alınamaz."

"İşçinin Sesi" "Ada halkı'nın iç sorunları" ile dış sorun ları'nı birbirinden tamamiyle koparıyor. Böylece "iç sorunlar" "dıştan karışma olmadan" halledilmeli, dış sorunlar da dıştan karışma ile halledilmeli, SB'nin karışması ile, ne de olsa dış "sorun"dur, "sorunun uluslararası yönü"dür... Açıkta ki buna "dıştan karışma" talep etmek derler!

"İşçinin Sesi" niye bu kadar bariz bir çelişme içine düşü yor, fakat yine de bu çelişmeyi göremiyor? Sebebi açıktır. Tıp kı T"K"P gibi, "İşçinin Sesi"nin gözünü de sosyal-emperyalizme uşaklık ruhu karartmıştır! Şaşırmmalı. Revizyonistlerin karak teridir!

Gelelim bu çözüm önerisinin özüne.

Bu öz iki yönlüdür.

Birinci yön, Rus sosyal emperyalizmine uşaklıktır. Yukarıda ortaya koyduğumuz bu yöndür. Öz, görünmek zorundadır. "İşçinin Sesi"nin göze çomak gibi batan bu çelişmesi işte bu özü ortaya koymaktaydı. (Bkz. Not 2)

İkinci yön, sağ oportünizmdir. Şöyle ki: Bu öneri SB'nin Bir lemiş Milletler'e ve Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs hükümetle rine önerisidir! Bu öneri kabul edilirse, göl maya tutarsa, "so run" beş dakikada Beşiktaş ve gel keyfim gel misali masa başın da, hükümetler arasında —SB de dahil— çözülecektir.

Yani bu "öneri", Kıbrıs işçi sınıfının ve tüm emekçilerin sınıf mücadelesini, işgale ve tüm emperyalist güçlere karşı sa vaşımını dıştalar. Bu önerinin başka hiçbir anlamı yoktur!

Ve bu "öneri" halihazırda alıntı yaptığımız işgal sonrası çıkan "İşçinin Sesi" ve "İTÖF Bülteni"ndeki "öneri"nin ta ken disidir!

Yani "Atılım"a karşı küfürnameleri, "İşçinin Sesi"nin ken di özeleştirisi olarak kabul etsek bile, "İşçinin Sesi"nde de işliklik görünüştedir. Öz, 1974'deki öz, küfür edilen "Atı lım"daki özdür!

Hemen bu "öneri"nin arkasından şu satırları okuyoruz:

"Ancak, sorunda doğrudan taraf olan bir ülkenin komünistle ri olarak bizler, yalnızca bu çözümü bildirilerle destekle mekle ve emperyalizmin Kıbrıs'ta güttüğü çıkarları sırala makla yetinmeyiz. Menşeviklerin yıllardır yaptığı, bir dev let edasıyla bunları sıralamaktır. Bize düşen aynı zamanda 'kendi burjuvazimizi', Türkiye finans kapitalinin Kuzey Kıb rıs'ı sömürgeleştirme çabalarına sergilemektir. Bunun önü müze koyduğu görevleri açıklamaktır. Kıbrıs sorununu Türki ye devrim savaşına bağlamaktır. Ancak o zaman desteklediği niz uluslararası çözümü gerçekleştirmesi, emperyalist oyuna rın bozulması için çalışmış oluruz." ("İS", S.132, s.9)abç

Şağcı "çözüm önerisi" peşinden "devrimci" laflar. Bunun a dına şağcı özü solcu şekille örtme çabası, veya eklektik çor ba derler. Kaldı ki baylar devrimci lafazanlığı bile becere miyorlar. "Devrimcilik" ne amaçla? Yukarıdaki "destekledikle ri" "uluslararası çözümü gerçekleştirmek için"! Ne kadar da devrimci değil mi?

-C-

Kıbrıs devrimine karşı çok sorumlu ve de çok enternasyonalist "İşçinin Sesi"nin "sıralayacakları"nın söyledikleri "görevleri"nden bir tanesine bakalım. Sanırım yeter.

"Bunun için Türkiye ve Kuzey Kıbrıs proletaryası arasındaki sıkı örgütsel bağlar, ilişkiler. Sömürgeci ve işgalci Türkiye finans kapitaline, onun Kuzey Kıbrıs'taki uzantılarına karşı devrimci savaşta yalnız sözde dayanışma değil, sıki eşgüdüm!

1. Dünya savaşında Polonya Alman işgali altında kalınca işgalin sonucu belli olana dek, Polonyalı komünistler Bolşeviklerle aynı örgütsel çatı altında kaldılar. Ama aynı zamanda Alman komünist hareketi ile de bağlandılar.

Polonya'nın durumu 1916 sonunda, Almanya'nın ve Avusturya-Macaristan'ın ortak garantörlüğü altında bir anayasal monarşi olarak sonuca bağlandı. Ama Polonyalı komünistler Bolşeviklerden hepten kopmadılar. Rusya'da devrimci durum yükseliyordu. Devrimci savaşa katıldılar. Şanlı Ekim devriminin etkusu için savaştılar. Bu büyük devrimcilerden Dzerjinski, genç Sovyet devletinin kuruluşunda aldığı görevlerle de unutulmaz!" ("İS", S.133-134, s.16) (abç)

Burada yazarlar "3. görevleri"ni tespit ediyorlardı. Bu görevlerini "unutuyorlar" ve tarih dersi vermeye başladılar..

Onlar unutsa da, biz unutmayız! "Kıbrıs sorununu Türkiye devrim savaşına bağlamaktır" cümlesini akılda tutarak "satır arası" okuyunuz.

Yazarların açtıkları söyleyemedikleri, fakat söylemek istedikleri şu:

"Kuzey Kıbrıslı" komünistler, "İşçinin Sesi" içinde örgütleniniz!

Epeydir iştiriyoruz ki, "İşçinin Sesi" T"K"P Merkez Komite siyle "kardeşlik ilişkisi" içinde olan bir "Kuzey Kıbrıslı" "ilerici" —malum türden— örgütten koparıldıkları "Kuzey Kıbrıslı komünistleri" "İşçinin Sesi"nde örgütlenmişler ve Kıbrıslı devrimciler de bu yönde öneriler getirirlermiş... Nasıl olsa siz Kıbrıs'ta devrim yapamazsınız, ama biz Türkiye'de devrim yaparsak Kıbrıs sorunu çözümler diyerekten...

İşte "İşçinin Sesi"nin Kıbrıs proletaryasına "yeni" ve de her zamanki gibi "enternasyonalist" katkısı!

Biz eminiz ki Kıbrıs proletaryası bu "enternasyonalist" katkıyı hiç unutmayacaktır!

"Yıldırım Gıneli"(?) türünden "Kuzey Kıbrıslı komünistlerin" yeri de, çok doğal olarak "İşçinin Sesi"dir. Ve yine eminiz ki onlar hiç "unutulmayacaklardır"!

Tabii ki bu arada KKP/ML(ÖK) tüm Kıbrıslı komünistleri çatısı altında toplayacak, Kıbrıs proletaryasının sınıf mücadelesi ni örgütleyecek, işgalcileri kovarak bağımsız ve halk demokrasisi Kıbrıs'ını yaratacak; proletarya diktatörlüğünü kuracak; sınıfsız topluma yürüyecektir.

Biz Bolşeviklerin enternasyonalist görevi KKP/ML(ÖK)'ne bu savaşlarından zaferle çıkabilmeleri için elimizden gelen her yardımı yapmaktır. Yapacağız!

(1) Alıntı:

"Son bir nokta daha var: İşçinin Sesi ile övünürken, İşçinin Sesi'nin R.Yürükoğlu adından ayrı düşünülmeceğini de vurgulamadan geçerse en azından önemli bir haksızlık yapmış oluruz. Bunu da unutmadan İşçinin Sesi'nin 200. sayısı hepimize kutlu olsun." ("İS", S.200)

(2) Bir yandan bu özü ve dolayısıyla revizyonist kökenini, diğer yandan T"K"P MK, SBKP tarafından "resmi" olarak kabul edildiği için "güneşin altındaki yeri"ni koruma çabasıyla, bu ikircikli pozisyonu yüzünden R.Yürükoğlu ikircikli bir tavır takınıyor: bir yandan, SBKP ve sosyalist sistemi "eleştiriyor"? —tabii revizyonist öze hiç dokunmadan. Diğer yandan "Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem" in aşırı derecede göze batan sakatlıklarına bahane üstüne bahane icat edip haklılaştırmaya çalışıyor. Bu komik pozisyonun pek çok örneğini göreceğiz.

● SEÇME SAÇMALAR ●

"AŞURENİN FAZİLETLERİ ÜZERİNE!"

Bundan önceki sayımızda "İşçi sınıfını, emekçileri mezhep temelinde örgütlemek gericiştir" başlığı altında, "Anadolu Bağımsız Aleviistanı Sempatizanları" adı altında bir grubun ortaya çıktığını bildirmiş, ve bu grubun ilk bildirisini basıp bir ilk tavır takınıştık.

Aşağıda şimdi "Kızıl Yol" imzası ile iki bildirisi daha elimize geçen bu gerici grubun Marksizm-Leninizm adına savunduğu saçmalıklara bir örnek olarak; ve din ile Marksizmi birleştirmeye çalışma saçmalığının nereye götüreceği konusunda ibret olmasından "Aşure Günü" üzerine çıkardığı bildiriye aynen belgeliyoruz:

"HALKIMIZA!"

Her Muharrem ayının Aşure günü, Alevi ulusunun birlik, dayanışma, komünsel yaşamının ve zenginliğe karşı ve karşı-devrimci baskı ve zulme karşı direniş ve ortak tavır alış günüdür. Alevi ulusunun milli bayramıdır. Zamanın devrimci Alevilerinin mücadelesini kutlama günüdür.

Aşure günü verilen geleneksel Aşure çorbasının dağıtımının temelinde ekonomik komün anlayışı yatmaktadır. Alevilerin beraber ve ortak yaşama arzusunun vurgulanmaktadır. Aklimıza gelen türlü yiyeceklerden yapıp tek kepçe ile dağıtılan Aşure çorbası Alevilerin her türlü yiyeceği ortak harcamaları anlamına geliyor.

Bugün her Alevi ailesi tarafından Aşure çorbası halka dağıtılıp ortak yemek yeniliyor. Bu anlamda Alevi ulusu Türk ve Kürt uluslarının ekonomik ve kültürel anlayışlarından ayrı olan ekonomik ve kültürel anlayışlarını belirtmiş oluyorlar.

Aşure bayramının hiçbir dinsel anlamı yoktur. Aksine maddeci bir anlamı vardır. Aşure zamanın ilericileri tarafından Aleviler arasında birlik ve dayanışma sağlanması için gericiğin her türlüüne karşı koymak için saptanmış bir gündür. Bu gün halk arasındaki dargınlık ve uzlaşır çelişkiler giderildiği için bir BARIŞ günüdür. İnsanın en doğal hakkı olan yaşama hakkını SAVUNMA günüdür. Bir Alevi ulusunun geleneksel ve ulusal BAYRAM günüdür. Bu günü ANADOLU ALEVIİSTANINDA ve bulunduğumuz her yerde yaşatalım.

Türk ve Kürt uluslarından da nüveler bu Aşure çorbasını dağıtırlar, ancak bu davranış Kürt, Türk ve Alevi halklarının kültürel alışverişleri sonucudur. Her yılın Muharrem ayında kutlanan bu milli bayram Anadolu Aleviistanında yıllardan beridir gerici düzen partisi ve karşı-devrimci bir parti olan T.B.P. (Türkiye Birlik Partisi) ve yan kuruluşları sahip çıkmışlardır. Görevimiz bu milli bayramı kutlarken, diğer yanda T.B.P.'nin karşı-devrimci yüzünü teşhir etmek olmalıdır. T.B.P. sömürgeci Türkiye faşist anayasasının kapsamı içinde ve emir-komuta zinciri içinde kurulan karşı-devrimci bir partidir. Faşist düzenin hizmetçisidir. Dolayısıyla böylesi karşı-devrimci bir partinin Alevi ulusunu savunmaya hakkı yoktur. Alevi ulusu ulusal haklarını parlamenter yollarla değil silahlı halk savaşıyla mecut faşist düzeni Türk ulusunun devrimcileriyle ve sömürge Kürt ulusunun devrimcileriyle ortak örgütlenme sonucu yıkıp elde edecektir.

T.B.P. ve yan kuruluşlarının Alevi ulusunu karşı-devrime hazırlamaya ve sürüklemeye hakkı yoktur. Bu tür partileri düzen partileri gibi yan kuruluşlarıyla beraber yok ederiz. T.B.P.'sinin yan kuruluşlarında yer alan ilerici dürüst ve devrimcilerle bir yan kuruluşları yok edip devrimci saflarımızda yer almaya çağırıyoruz.

Alevi ulusunun barış demokrasi ve özgürlük bayramı olan bu MİLLİ BAYRAMI devrimci selamlarımızla kutlar güçlerine güç komün anlayışlarına devrimci KOMÜN anlayışımızı katarız.

YAŞASIN ALEVIİSTAN MİLLİ BAYRAMI
FAŞİZME ÖLÜM HALKLARA HÜRRİYET
YAŞASIN SİLAHLI HALK SAVAŞI
KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK YAŞASIN SOSYALİZM
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SOSYAL EMPERYALİZM

KIZIL YOL"

İşte Marksizm-Leninizm adına bunlar da savunuluyor!

DHB REVİZYONİSTLERİNİN AEP REVİZYONİSTLERİNE BAĞLILIK YEMİNİ

Arnavutluk Emek Partisinin başını çektiği revizyonist cephe de "kardeşlik" payesini bütün çabalarına rağmen önce HK revizyonistlerine kaptıran DHB; bu cephedeki son çatlaklardan yararlanmak amacıyla AEP'ye bağlılığını bir kez daha dile getiren bir karar aldığını duyurdu.

Sözünü ettiğimiz karar, Mehmet Şehu'nun ajan olduğu konusunda da TKP/ML Hareketi Merkez Komitesinin aldığı ilan ettiği karrardır. DHB revizyonistleri böylece "güneşin altında bir yer" kapma yarışında HK revizyonistlerini geçme yönünde bir adım atmış oldular. Çünkü HK henüz M.Şehu'nun ajan olduğu yönünde bir karar almadı. Ve alıp almayacağı da henüz belli değil. Böylece o şu anda AEP'nin çevresinde olmasına rağmen "ortodoks"ça davranma konusunda DHB'nin gerisinde kalıyor.

Aşağıda TKP/ML Hareketi Merkez Komitesinin aldığı kararı ibret belgesi olarak aynen yayınlayıp, okuyucuya sunuyoruz.

TKP/ML Hareketi "proleter enternasyonalizmi" ile yutturmaya çalıştığı bu kararı ile gerçekte küçük çıkarlar için "hık deyin cinin tokmakçası" olmaya hazır olduğunu, AEP'nin her dediğini, her ispatsız iddiasını olduğu gibi imanla kabul etmeye hazır olduğunu bir kez daha göstermektedir.

DHB'nin kendisine dayanak yaptığı, Enver Hoca'nın büyüklere en son masallarını içeren "Hatırat"ından ilgili bölümleri DHB iki sayı üst üste tefrika olarak yayınladı. Biz ispat değeri olmayan bu masalları da—ibret olması açısından— bu masallarda dile gelen ideolojinin de ne olduğunu sergileyerek okuyucuya sunacağız.

BELGE: BAĞLILIK YEMİNİ

"TKP(M-L) Hareketi Merkez Komitesi, emperyalistlerin, Rus modern revizyonistlerinin ve Yugoslav revizyonistlerinin kiralık uşağı ve ajanı Mehmet Şehu ve çetesinin anti-komünist faaliyetlerini nefretle kınar.

Daha okul sıralarındayken Amerikan Gizli Servisi (CIA), daha sonra İspanya İç Savaşı'nın yenilgisinden sonra bulunduğu Fransa'daki bir geçmen kampında Amerikan ve İngiliz Gizli Servisleri tarafından eğitilen, Arnavutluk Ulusal Kurtuluş Savaşı sırasında Yugoslav Gizli Servisi'nin daha sonra da Rus Gizli Servisi (KGB)'nin ajanı olan Mehmet Şehu, uzun yıllar kendisini gizleyebilmiş, başbakanlık gibi çok yüksek devlet görevlerine gelebilmiş bir ajandır. Enver Hoca yoldaşın "Titocular-Tarihi notlar" adlı kitabında belirttiği gibi o, uluslararası karşı-devrim tarafından büyük işler için kullanılması planlanan uzun süreli bir ajandı. Karşı-Devrim onu, AEP'i ele geçirmek—geçiremezse saflarında ve ülkede karışıklık yaratmak—, proletarya diktatörlüğünü yıkmak ve Arnavutluk'ta kapitalizmi restore etmek için yıllarca kullandı. O ve çetesi ekonomik, politik, ideolojik, kültürel vb. çok yönlü karşı-devrimci faaliyetin yanı sıra şanlı Arnavutluk Emek Partisi Birinci Sekreteri sevgili Enver Hoca yoldaşı öldürmekle görevlendirildi. Ancak, bu vahşi plan eyleme dönüşmedi, Mehmet Şehu, Enver Hoca yoldaşın canını değil, kendi beş para etmez canını aldı, proletarya diktatörlüğünden duyduğu ölümcül korku nedeniyle satılmış bir ajan olarak intihar etti. Çelikten birliğe sahip parti ve onun yönettiği proletarya diktatörlüğü devleti bu alçakça planın uygulanmasına olanak vermedi. Geç de olsa, bu hain açığa çıkarıldı, çetesini kurtarma planları suya düşürüldü; kendisi mezara, çetesi ise proletarya diktatörlüğü tarafından yargılanmak ve cezalandırılmak üzere hapisaneyeye girdi. Kuşkusuz proletaryanın yüce sınıf adaleti çete artıklarına da layık oldukları cezayı verecektir.

Mehmet Şehu ve çetesinin, uzun yıllardan beri süregelen ve daha önce açığa çıkarılan birçok komplo ile ilişkili olan faaliyetleri bir kez daha gösterdi ki, proletarya diktatörlüğü al-

tında sınıf mücadelesi, çeşitli biçimler alarak, sertleşerek sürer. Devrilmiş olan yerli sömürücü sınıflar ve uluslararası gerici burjuvazi, proletarya diktatörlüğünü yıkmak ve kapitализmi restore etmek için çok yönlü karşı-devrimci faaliyetlerini ısrarla sürdürürler. Mehmet Şehu ve çetesi örneği, bu olumsuz örnek, başta parti ve devlet gelmek üzere partinin, devletin ve halkın bir an bile olsa politik uyanıklığı elden bırakmamak gerektiğini; her türlü karşı-devrimci eylemle başa çıkabilecek denli eğitimli ve hazırlıklı olmak gerektiğini öğretir.

Uluslararası karşı-devrim, Sosyalist Arnavutluk'un içişleri ne, ülke içindeki gizli ajanları aracılığı ile olduğu gibi, ayrıca silahlı adamlar aracılığıyla da müdahale etti. 1982 yılının Eylül'ünde Arnavutluk'a deniz yoluyla sızan Cevdet Mustafa'nın küçük karşı-devrimci terör çetesi 5 saat gibi kısa bir sürede açığa çıkarıldı ve silinip süpürüldü.

AEP ve sosyalist Arnavutluk'umuz yalnız değildir. Sınıf bilinçli dünya proletaryası, komünist parti ve örgütler, devrimci ve ilerici insanlar onlarıdır. AEP ve Arnavutluk halkı bilir ki, TKP/ML Hareketi onlarla sarsılmaz bir proleter enternasyonalist dayanışma içindedir. Askeri faşist diktatörlüğün azgın beyaz terörü altında kahramanlık ve özveriyle dolubir mücadele içinde olan Türkiye komünistleri, özlemlerinin gerçek hâline geldiği Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetine sıcak selamlarını iletirler.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası, emekçiler, devrimciler,

Bugün kapitalist sömürü ve baskı rejiminin yıkıldığı, proletarya diktatörlüğünün kurulduğu, sosyalizmin başarıyla inşa edildiği tek sosyalist ülke olan Arnavutluk'a karşı girişilen burjuva-revizyonist kuşatmayla, karşı-devrimci yıkıcı faaliyetlere ve askeri operasyonlara karşı sesinizi yükseltiniz. Dünya gericiliğinin aşağılık arzularının hedefi olan Arnavutluk'u savununuz. Biliniz ki, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının ilkel, kararlı ve sarsılmaz bir savunucusudur o.

Merkez Komitemiz, başta Amerikan emperyalizmi, Rus sosyal emperyalizmi ve Arnavutluk üzerinde hegemonyacı emeller besleyen Büyük Sırp şovenizmi gelmek üzere dünya gericiliğinin, dünya proletaryasının ilham kaynağı Sosyalist Arnavutluk'umuza karşı düşmanca eylemlerini ve silahlı provokasyonlarını en büyük nefretle kınar. Başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu AEP'in yönettiği proletarya diktatörlüğünün ve kahraman Arnavutluk halkının, iç ve dış düşmanlarının bütün düşmanca faaliyetlerini, er ya da geç açığa çıkarılacağına tam bir inanç besler. Arnavutluk'ta proletarya diktatörlüğü sürekli olarak sağlamlaşsın ve sosyalist inşanın zafer dolu yolunda kararlılıkla ilerlensektir. Hiçbir karşı-devrimci çaba tarihin diyalektiği önünde dikiş tutturamayacaktır.

KAHROLSUN EMPERYALİZMİN, SOSYAL EMPERYALİZMİN VE MODERN REVİZYONİZMİN ANTI-KOMÜNİST FAALİYETLERİ!

KAHROLSUN SATILMIŞ MEHMET ŞEHU VE ÇETESİ!

YAŞASIN ARNAVUTLUK SOSYALİST HALK CUMHURİYETİ!

TKP/ML HAREKETİ MK "

Buna söylenecek tek şey kalıyor: Marksizm-Leninizm, AEP revizyonizmine ve onun takipçilerine rağmen de zafer kazanacaktır. Tarihin diyalektiği önünde, her siyasi rakibin ardından ispatsız iddialar temelinde onun başından itibaren "ajan olduğu" şeklindeki iddialar ne ise o olarak mahkum edilecektir. Masal!

Ve gerçek proleter enternasyonalizmi revizyonizmi destek değil, ona karşı mücadele demektir! Arnavutluk'ta sosyalizmin kazanımlarını korumak diye bir dertli olanlar; AEP revizyonizmine ve onun her görüntüsüne karşı (Şimdi Mehmet Şehu'ya karşı takılan tavır bunun bir görüntüsüdür!) mücadele etmelidir. Bunu yapmayanın "proleter enternasyonalizmi" laftadır!

kızdık
maden
ocagında

"KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKININ KULLANILMASI"

SAHTEKARLIĞI

Şimdi Türk hakim sınıflarının attığı adım, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ta hakim sınıfların kendi ülke halklarını milliyetçilik temelinde kışkırtmalarına, yeni sövenizm kampanyalarına yolaçan; halkların dikkatlerini sınıf mücadelesinin gerçek düşmanları üzerinden çeken, hakim sınıflara, ve emperyalistlere yarayan bir adımdır. Bu adım hiçbir şekilde "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluşu bildirisinde ortaya konmaya çalışıldığı gibi "Kıbrıs Türklerinin kendi kaderlerini bizzat tayin etme hakkının kullanılması" değildir. "Kendi kaderini tayin hakkının" kullanılması kavramı, kendileri usak olan Denktaş ve hemparlarının ağzında iğrenç bir içeriğe bürünmektedir. Onların "Kendi kaderini tayin hakkının kullanılması"ndan anladıkları, pratikte gösterdikleri gibi; "bağımsız devlet" kurma adına Türkiye Cumhuriyeti faşist devletin bir parçası olma yönünde tavır takınmaktadır. Böyle bir "kendi kaderini tayin hakkının kullanılması", Kıbrıs'ta yaşayan Türk halkının da, Rum halkının da, diğer milliyetlerden halkın da çıkarlarına karşıdır. Böyle bir kendi kaderini tayin hakkının kullanılması, bugün milliyetçi ağu ile aldatılmış Kıbrıs Türk halkının çoğunluğu tarafından desteklene bile; atılan adımın işçi sınıflarını, emekçilerin çıkarlarına aykırı olduğu gerçeği ortadan kalkmaz. Otuz bine yakın işgal alanlarının süngüsü, tank paletleri altında "kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılması"ndan vs. söz etmek kendi başına bir saçmalaktır. Kıbrıs'ta "kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılması"nın ilk önsartı, faşist Türk işgalinin kaldırılmasıdır. Bu önsart gerçekleşmeden; Kıbrıs'ın diğer bölümlerinden de bütün yabancı askerler çekilmeden, kendi kaderini serbestçe tayinden, tayin hakkının serbestçe kullanılmasından söz etmek saçmadır. Kendisi usak olan Denktaş ve hemparlarının "kendi kaderini tayin hakkı", bu "hakkın kullanılması" vs. den söz etmesi sahtekarlıktır.

Aynı şekilde Türkiye'deki faşistlerin de Kıbrıs konusunda "Halkın kendi kaderini tayin hakkını serbestçe kullanması" yanlış kesilmesi adı bir sahtekarlıktır. Türkiye'de Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altına alanları; Ermeni milletini yüzyıllın ilk soykırımına uğratanları; Türk olmayan tüm diğer milliyetler üzerinde de, Araplar, Lazlar, Çerkezler, vb. üzerinde milli baskı uygulayanları, "Ne mutlu Türk'üm diyene", "Bir Türk dünyaya bedel" sözlenleri; Kıbrıs'ta 30 000'e yakın işgal askeri bulunduranları "Kıbrıs'ta Türk halkının kendi kaderini tayin hakkını kullanması"ndan yana görünmesi, faşist Türk hakim sınıflarına yararlı bir sahtekarlıktır.

Onlar bu sahtekarlığı emperyalist efendilerinden öğrenmişlerdir. Emperyalistler, ve onların usakları; halkların, emekçilerin düşmanıdır. Bu yüzden de "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın gerçekten işçi sınıfı ve emekçi sınıflar lehine kullanıldığı her yerde, onlar bu hakkın kullanılmasını kararlı düşmanlardır. Emperyalizm çağında ulusların kendi kaderini tayin hakkı, yani ayrılma hakkı, ya işçi sınıfının ve emekçi sınıfların çıkarları doğrultusunda kullanılabilir—böyle bir ayrılma emperyalist sistemi zayıflatır; ya da bu "kullanma" emperyalizmi zayıflatıyordu. O zaman bu "kullanma" halklar ve işçi sınıfı açısından bir sahtekarlıktan başka birşey değildir. Şimdi Kıbrıs'ta "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluşunun ilanı emperyalizmi zayıflatır bir olay değildir. Tersine, bu olay hem Kıbrıs'ta, hem Türkiye'de, hem Yunanistan'da emperyalizmin durumunu güçlendiren bir olaydır.

EMPERYALİST VE SOSYAL EMPERYALİSTLERİN TAVRINI BELİRLEYEN KENDİ ÇIKARLARIDIR!

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin kuruluşu üzerine ilk anda Türkiye Cumhuriyeti ve "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" diplomatik planda Pakistan, Lübnan, ve bazı "müslüman kardeş!!!" ülkeler sayılmazsa, yalnız kaldı.

Adaya aynı faşist Türk hakim sınıfları gibi tek başına hakim olmak isteyen Yunan hakim sınıfları, atılan sözde "bağımsızlık" ilanı karşısında yayarayı bastılar. Bu yaygara için de simdiki "sosyalist" maskeli Yunan hükümetinin sövenizm konusunda Türk faşistlerinden geri kalmadığı bir kez daha görüldü.

ABD, atılan adım uzun süreçte kendi planının bir parçası olmasına rağmen, bu adıma karşı çıktı. Diğer devletleri, kuruluşu ilan edilen "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"ni tanıtmaya çağırıldı. Türkiye'yi, atılan adıma geri almaya çağırıldı. ABD'nin bu tavrı, atılan adıma açıkça desteklemenin zorluğundan kaynaklanan bir gösteri adımdır. ABD gerçekte atılan adımdan fazla rahatsız olmamıştır.

Aynı gösteri niteliğinde, ve Yunanistan'ı karşısına almama kaygısıyla da takınılan tavırları Batı Avrupalı emperyalist ülkelerde de gözlemlenmektedir. Varlığı kabul edilene, ve diplomatik ilişkiler içinde bulunulan bir devletin (Kıbrıs Cumhuriyeti) varlığına resmen son vermek anlamına ge-

nen hiçbir güç için— mümkün değildir. Bu yüzden de Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin sözde "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" kuruluşuna (daha doğrusu ilanına) karşı çıkmaları normaldir.

1960 Antlaşmasına göre Kıbrıs'ın garantör devletlerinden olan İngiltere de görünüşü kurtarmak için "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluşunu "şiddetle" protesto etmiş, bağımsızlık ilanının ve Türkiye'nin "KKTC"ni tanımamasının geri alınmasını talep etmiştir. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi de 19 Kasım'da İngiltere'nin önerisi üzerine, 1 karşı, 7 çekimser oya karşı 13 oyla bu yönde bir karar almıştır. İngiltere'nin bu tavrı takınmasında kuşkusuz onun iki ayrı devletin kesinleşmesi, giderek bunların Türkiye ve Yunanistan'la birleşmesi süreci içinde, kendisinin Kıbrıs'taki rolünün iyice küçüleceği ve ortadan kalkacağı tehlikesi de rol oynamaktadır.

1974 Temmuz'unda önce Türk ordusunun Kıbrıs'a saldırısını alkışlayan, sonradan Türk ordusu Kıbrıs'a yerleştiğinde sorunun "çözümü"nü enternasyonal arenada arayan Rus sosyal emperyalistleri; yeni gelişme karşısında, atılan adıma kınama; ve sorunu uluslararası planda çözmeye önerisini yineleme tavrını takındılar. Onlar kendilerinin de içinde yer aldığı bir "enternasyonal" çözümde, Adada ağır yüklerini artıracaklarını umuyorlar. Sorunun, her ikisi de "Batı bloku" içinde yer alan Türkiye, Yunanistan ve Adanın iki toplumu arasında "çözülmesi" yönündeki öneriler Rus sosyal emperyalistlerini devresiz tutacağından, onlar tarafından istenmiyor.

Bütün emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin tavrının belirleyici çıkış noktası kendi çıkarlarıdır. Hepsisi "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" kurulması ilanı olgusuna, Kibris'ta ve Orta-Doğu'daki çıkarlarını bu kararın nasıl etkileyeceği bakış açısından yaklaşmaktadırlar. Nasıl ki Kıbrıs'ta ki ve Türkiye'deki Türk faşistlerinin "kendi kaderini tayin hakkının kullanılması"ndan söz etmesi sahtekarlıksa; emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin "Kıbrıs Cumhuriyeti" hakkında döktükleri gözyaşları timsah gözyaşlarıdır. Ve onlar bir süre sonra bu timsah gözyaşlarını silip, "yeni durumun" kendi durumları açısından gerektirdiğini yapacaktır.

"Süreç içinde Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin tanınacağı konusunda şüphemiz yoktur" diyen Türk faşistlerinin hesabı da bunun üzerine kuruludur.

BÖTÜN EMPERYALİST ÇÖZÜMLERE HAYIR!

KURTULUŞ DEVRİMLEDİR!

Türkiye'deki ve Kıbrıs'taki Türk faşistleri, emperyalizmin yaratmış olduğu "Kıbrıs sorunu"nun kendileri açısından "çözümü" konusunda önemli bir adım atmışlardır. Bu adım Kıbrıs'ın Kuzeyinin Türkiye ile resmen birleştirilmesi yönünde bir adımdır. Kıbrıs'ın bölünmüşlüğü'nün kesinleştirilmesi yönünde atılmış bir adımdır. Bu adım, Kıbrıs Türk halkının çıkarlarına, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halkının çıkarlarına uygun bir adım değildir. Bu adım, var olan milli düşmanlığı körükleyen; halkları birbirine düşman eden bir adımdır. Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan halkın çıkarı, faşist Türkiye ile Kuzey Kıbrıs'ın birleşmesinde değildir. Kurulan devletin bağımsızlığı laftadır. Gerçekte kurulan devlet fiilen Türkiye'nin yeni bir eyaletidir.

Türk hakim sınıflarının "çözümü", emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin çözüm önerileri; Kıbrıs halkını kurtuluşu götürerek "çözüm" önerileri değildir.

Kıbrıs'ta kurtuluş, başta Kuzey Kıbrıs'taki işgalci faşist Türk ordusu olmak üzere, ülkedeki tüm yabancı işgalci güçlerin kovacak olan; ülkede emperyalizmin varlığına, onun usaklarının iktidarına son verecek olan, ve işçi sınıfı önderliğinde halkın iktidarını kuracak olan devrimle mümkündür.

Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerinden halkının devrimci mücadelesini en iyi şekilde, kendi ülkemizde faşist iktidarı yıkmaya mücadelesine hız vererek destekleyebiliriz. O faşist iktidardır ki, bugün Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal altında tutmaktadır. Kuzey Kıbrıs'ta gerçek iktidar bu faşist iktidardır.

Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerinden halkının devrimci mücadelesinde bütün gücümüzle onun yanında olduğumuzu açıklarız.

Biz, "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" adlı sahte bağımsız devletin fiilen faşist Türkiye Cumhuriyeti'nin bir vilayeti; bu sözde bağımsız cumhuriyetin yöneticilerinin bir çeşit sömürge valisi olduğunu açıklarız!

Biz, atılan yeni adıma, "kendi kaderini tayin hakkının kullanılması" olarak nitelendirilmesi sahtekarlığını nefretle kınarız!

Kıbrıs'ta da gerçek kurtuluşun tek yolu devrimdir! Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal Emperyalizm ve her türlü Gericiilik!

Kahrolsun Türk sövenizmi! Kahrolsun her türlü milliyetçilik!

Yaşasın Kıbrıs Halkının devrimci mücadelesi!
Yaşasın Türkiye-Yunanistan-Kıbrıs halklarının devrimci mücadelesi ve dayanışması!
Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

22.11.1983

KUKLA "KIBRIS TÜRK FEDERE DEVLETİ" "KUZEY KIBRIS TÜRK CUMHURİYETİ" OLDU!

»Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti« Gerçekte Bağımsız Bir Devlet Değil, Emperyalizme Bağımlı Faşist Türkiye Cumhuriyeti Devletinin Bir Vilayetidir!

15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluş bildirisi kukla "Kıbrıs Türk Federe Devleti" parlamentosunda bütün üyelerin oybirliği ile kabul edilerek; Kıbrıs'ın kuze yinde 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu tarafından işgal edilen ve hala işgal altında tutulan bölüme yeni bir "Türk devleti"nin kurulduğu ilan edildi.

Atılan bu adım gerçekte 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusunun Adaya çıkması ile yaratılan fiili durumun "resmi" bir görünüme büründürülmesidir.

20 Temmuz 1974'te şimdi yeniden demokrasi havarisi kesilen Ecevit'in hükümet olduğu dönemde —Enosiscı faşist Samson darbesi fırsat bilinenek— gerçekleştirilen askeri saldırı ve işgal hareketi ile "Kıbrıs Cumhuriyeti" fiilen bölünmüştü. Faşist Türk ordusunun "barış hareketi" adı altında işgal ettiği Kuzey Kıbrıs'tan 200 000'e yakın Kıbrıslı Rum silah zoru ile Güney Kıbrıs'a göç etmek zorunda bırakılmıştır. Güney Kıbrıs'ta bulunan Kıbrıslı Türkler de "nüfus değiş-tokuşu" adı altında Türk ordusunun işgalindeki Kuzey Kıbrıs'a göç ettirilmiştir. Böylece Kıbrıs'ta Kıbrıs nüfusunun esasını oluşturan Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk halkı, coğrafi olarak da birbirinden ayrılmıştır. Faşist Türk ordusunun işgali altındaki Kuzey Kıbrıs'ta "Kıbrıs Türk Federe Devleti" oluşturulmuştur. Böylece Kıbrıs'ta "Kıbrıs Cumhuriyeti" devleti isim olarak varlığını sürdürmesine rağmen, fiilen iki ayrı devlet ortaya çıkmış durumda idi.

Bu devletlerden Kuzey Kıbrıs'ta olanı gerçekte faşist Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir parçası; onun adeta bir vilayeti durumunda idi. Bu "Kıbrıs Türk Federe Devleti"nin temel değeri, 30 000'e yakın işgal askeri idi. Bu "devlet" ekonomik ilişkilerinde o kadar Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir parçası idi ki; Türk Lirası bu "devletin" resmi parası yapıldı.

Türkiye Cumhuriyeti devletindeki faşist hakim sınıflar bir süre hegemonyacı emellerini; Kıbrıs'ı Türkiye'ye bağlama emellerini gözlerden gizlemek için; işgal ertesinde, Kıbrıs'ın işgal ettikleri kesimini Türkiye'ye bağladıklarını resmen ilan etmemeyi uygun gördüler. Yarattıkları fiili durum onlara, işgal ertesinde, yeterli görüldü. Çünkü bu fiili durumla Türk hakim sınıfları açısından "Kıbrıs sorununun nihai çözümü" yönünde önemli mesafe alınmış oluyordu.

Açık ki faşist Türk hakim sınıfları açısından Kıbrıs sorununun en iyi çözümü Kıbrıs'ın yeniden bütünü ile Türkiye işgali altına alınması, bütünü ile Türkiye'nin bir parçası haline getirilmesidir. Nasıl ki Helen şövenistleri için Kıbrıs Yunanistan'ın bir parçası ise, Türk şövenistleri için Kıbrıs "Anavatan"la bağlanmak isteği ile yanıp tutuşan bir "yavru vatan"dır.

Ama uluslararası durum, bugünkü Türkiye Cumhuriyetinin gücü, vb. faktörler gözönüne alındığında; Kıbrıs'ın bütünü nün Türkiye'ye ya da Yunanistan'a bağlanmasının mümkün olmadığı, hakim sınıfların en azgın şöven sözcüleri dışında herkesce görülen bir durumdur.

Bu durum, amacı Kıbrıs'ı Orta-Doğu'daki halklara karşı bir saldırı üssü, bir batmaz uçak gemisi olarak kullanmak isteyen Amerikan emperyalistleri tarafından; daha 1950'li yıllarda tespit edilmişti. Acheson planı adıyla anılan plana göre, "İkili Enosis" (yani Kıbrıs'ın bölünmesi, bir bölümünün Türkiye'ye, bir bölümünün Yunanistan'a bağlanması) öngörülmüştü. Türkiye ve Yunanistan'ın NATO üyesi ülkeler olduğu bilindiğinde, bu çözümün Adanın bir NATO üssü haline gelmesi demek olduğu ortadadır. Böyle bir çözüm Ada halkları açısından değil, emperyalizmin çıkarları açısından, öncelikle NATO içindeki emperyalist güçler, başta da Amerikan emperyalizmi için uygun ve yararlı bir çözümdür.

Bu çözüm tabii ki aynı zamanda Türk ve Yunan hakim sınıfları açısından da Adanın tek taraflı ilhakının bugünkü şartlarda imkansızlığı gözönüne alındığında en iyi çözümdür.

İşte 1974 Temmuz'unda, Helen şövenistlerinin, azılı Enosis yanlılarının başarısız darbe girişimi, Türk faşistlerine "Kıbrıs sorunu"nu çözmek için yıllardır bekledikleri fırsatı verdi. Onlar Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal ederek, ve orada kendile-

rine bağlı bir sahte bağımsız devleti sahneye çıkararak; Adanın bir bölümünün resmen de Türkiye'ye bağlanması için gereken adımları attılar.

Faşist Türk hakim sınıflarının Adada bir nevi valilik görevini üstlenen Kıbrıs Türk hakim sınıflarının temsilcileri; Türkiye'deki ağababalarının işareti doğrultusunda "Kıbrıs Türk Federe Devleti"ni kurduktan sonra, kendilerinin hiç bir şekilde Kıbrıs'ı bölmek istemediklerini, "iki bölge, iki toplumlu federe devlet"ten yana olduklarını, Kıbrıs Rum temsilcileri ile görüşmeye hazır olduklarını açıkladılar. Bu açıklamalarla ne Türkiye'deki ne de Kıbrıs'taki Türk faşistlerin kaybedeceği birşey yoktu. Görüşmeler, yaratılmış bir fiili durum temelinde; işgalci faşist Türk ordusunun silahları gölgesinde yapılacak görüşmeler olacaktı. Bu görüşmelerde Kıbrıs Rum temsilcileri ya "iki bölge, iki toplumlu federasyon" formülünü kabul etmek; ya da, görünüşte de olsa birleşik bir Kıbrıs devletinin kurulmasını engelleme sorumluluğunu yüklenmek alternatifleriyle karşılaşacaktı. Görüşmelere Rum tarafının yanaşmaması halinde ise, Türk hakim sınıflarının planı, ayrı bir devlet kurulduğunu resmen açıklamak, fiili durumu resmi hale getirmek idi. Böylece dünya kamuoyu önünde "suç" Rum tarafına verilmiş olacaktı.

Nitekim 1983 başlarından itibaren Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" yönetim Kuzey Kıbrıs'ta "bağımsızlık" ilanı için halk oyuна başvurulacağından çokça sözetmeye başladı. Başlangıçta "bağımsızlık ilanı" Rum tarafını görüşmelere zorlamak, görüşmelerde onlara fiili durumu dayatmak, böylece "mesru" hale getirmek için tehdit unsuru olarak kullanılıyordu.

Gelinen noktada ise zaman uygun görülerek; fiili durum resmileştirildi. 15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kurulduğu açıklandı. Bu adım Kıbrıs'ın Kuzeyinin bütünü ile ve resmen de Türkiye'ye bağlanması yolunda atılan yeni bir adımdır. İlk bakışta olan, yalnızca bir isim değişikliğidir. Zaten var olan ayrı devletin adı değiştirilmiş, Kıbrıs Türk Federe Devletinin ismi Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti olmuştur. Ama bu isim değişikliği aynı zamanda Türk hakim sınıfların artık Kıbrıs'ın eski biçimde iki toplumun bir arada yaşadığı birleşik bir devlet olarak yaşamasını, ilerisi için de engellemeye kesinlikle kararlı olduğunun yeni bir ifadesidir. Atılan adım, geri dönüşü olmayan bir şekilde iki li Enosis planının gerçekleşmesi yönünde atılmış yeni bir adımdır.

Bundan sonraki adımlar şimdiden bellidir: Türk hakim sınıfları ve onların Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" uzantıları, Kıbrıs Türk hakim sınıflarının sözcüleri, atılan bu adımların altında Kıbrıs'ta birleşik bir devlet kurmak için gerekli önşart olduğunu; toplumların eşit bir şekilde masaya oturmasının önşartının bu olduğunu; şimdi artık iki tarafın birleşik bir Kıbrıs Devletinde birleşmesinin — eşit şartlar temelinde birleşmesinin — önşartlarının olustüğunun propagandasını yorulmadan yapacaklardır. Rum tarafına görüşmeler önerceklerdir. Bu arada "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" teraneleriyle Türk şövenizmini körükleyecekler; dünyanın büyük çoğunluğunun atılan bu adıma karşı çıkmasını "Türk düşmanlığı"lafları ile geçiştirmeye çalışacaklardır.

Rum tarafı ya görüşmeleri kabul edecek, etmek zorunda kalacaktır — böyle bir durumda bu görüşmelerden en iyi halde sözde bir devlet çatısı altında federatif olarak birleşen; biri Türkiye, diğeri Yunanistan ile içiçe iki ayrı devlet çıkacaktır. Ya da bu görüşmeler hiçbir sonuç veremeyecektir. Türk tarafı attığı "bağımsız devlet" adınının geçici olaktan çıktığını açıklayacaktır. Süreci içinde böyle bir bağımsız devletin resmen Türkiye ile birleşmesi hiç sürpriz olmayacaktır!

Ya da Rum tarafı görüşmeleri kabul etmeyecektir (ki bu da ha büyük ihtimal olarak görünmektedir) — bu durumda bir süre sonra "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin Türkiye ile resmen birleşmesi daha kısa sürecektir. Öyle ya da böyle, gidis iki li Enosis'in Türkiye açısından uygulamaya konması yönünde kesin adımlar atılması şeklindedir. Böyle bir durumda Kıbrıs'ın Güneyinin de Yunanistan ile birleşmesi normal bir olay olacaktır.